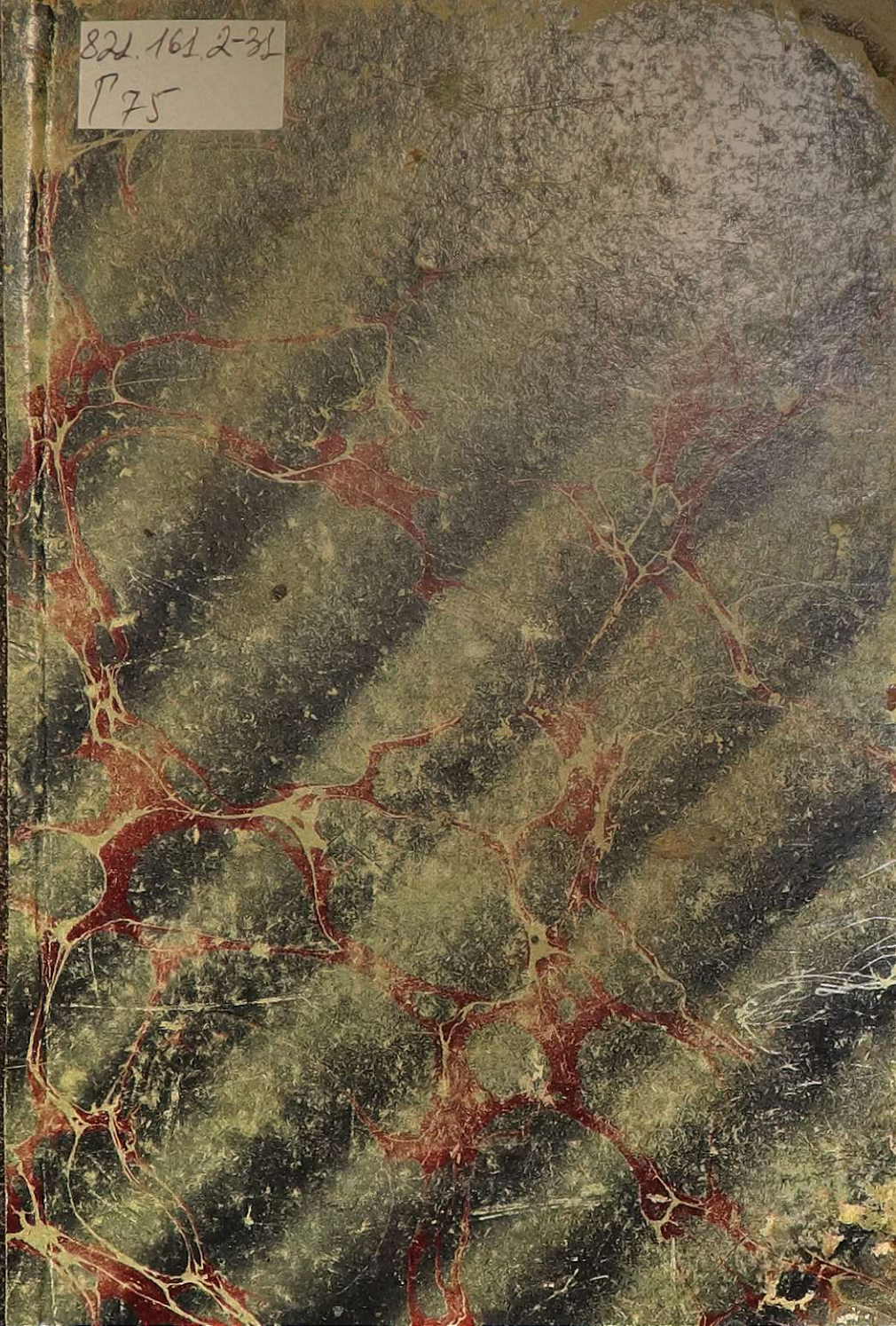

822.161.2-31

P75

КОЛЕКЦІЯ

000000143141

Бібліотека Київського університету ім. Б. Грінченка

3/11
14/11
24/11

Оригинал

?

№

18/11
16/11

БЕРЕГИТЕ КНИГИ!

100

20/11 462

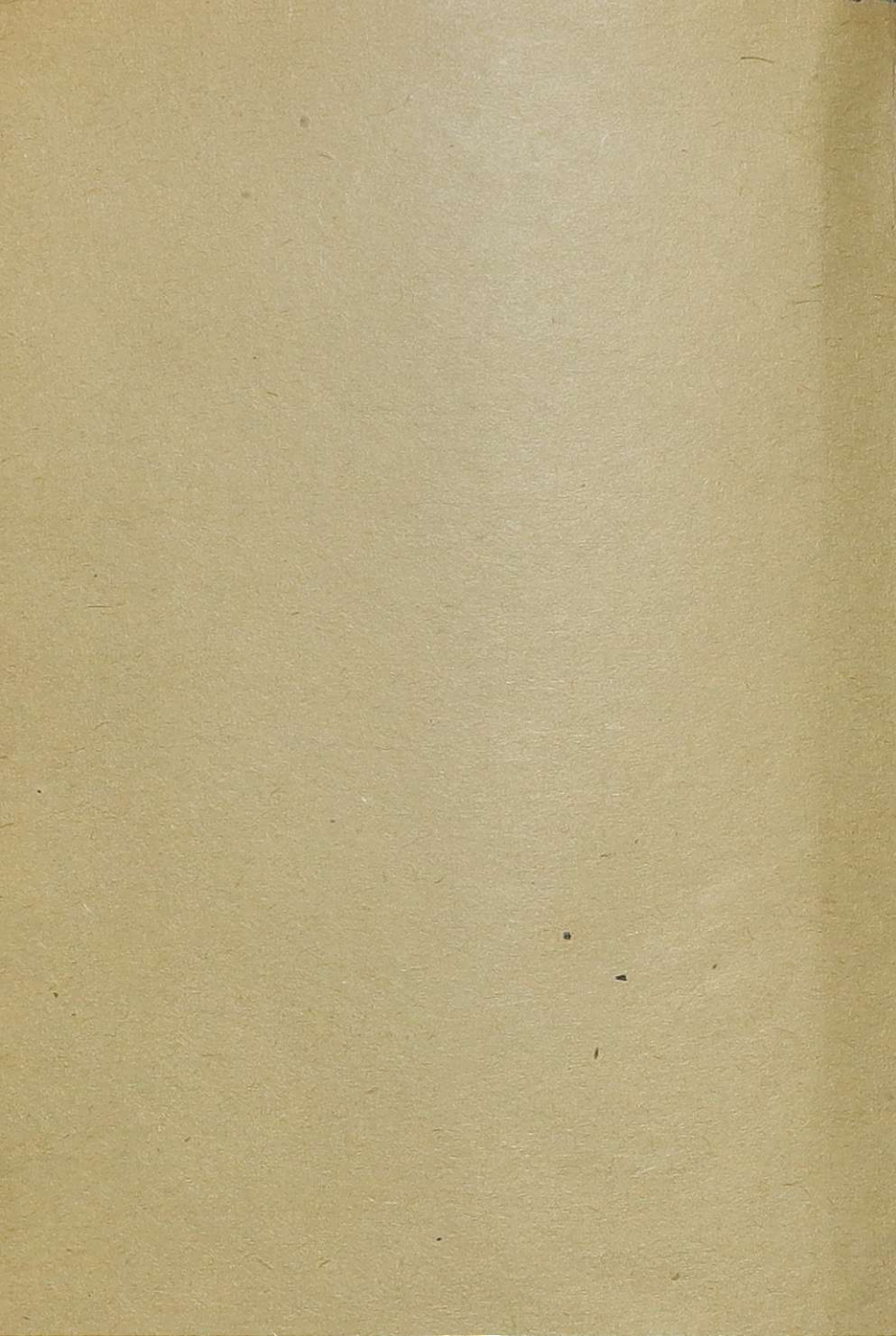
**НЕ ПЕРЕГИБАЙТЕ КНИГУ
НЕ ВО ВРЕМЯ ЧТЕНИЯ**

- Не загибайте углов.
- Не делайте надписей на книге.
- Не смачивайте пальцем слюною, перелистывая книгу.
- Завертывайте книгу в бумагу.

КИЇВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ БОРИСА ГРІНЧЕНКА

826.464.8-4 см
П 45
ТТФ
ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ КООПЕРАТИВНИЙ ВИДАВНИЧИЙ СОЮЗ.

— 29 —

Б. Грінченко.

44898
868174
6710
НА РОСПУТТІ

ПОВІСТЬ.

ВИДАННЯ П'ЯТЕ.

КІЇВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ БОГОЛАДА ГРИНЧЕНКА
БІБЛІОТЕКА
02436554

Київ
1919.

Державна Друкарня. Московська 2.

На распутті.

Повість.

I.

— А, нарешті й ти!

— А хоч би й я!

І два молоді інтелігентні парубки, привітавши такими словами один одного, додали потім, ці луючись:

— Здоров, здоров, братіку!

Можна було бачити з їх привітання та з осяяних радощами очей, що вони були друзями.

Той, що приїхав, був ставний, високий парубок. Зчорна-сірі очі в його дивилися сміливо, енергично, гордо; тонкі губи стискалися твердо й міцно, та й усе молоде обличча сяло силою, вродою та веселою певністю в собі; розум, що виразно світився в бчіх, проймав кожну риску на інтелігентному видові.

Другий, той, що стрівав свого товарища серед невеличкої міської світлички, був зовсім не блискучий. Постаць кременна, широка в плечіх, але не дуже висока; обличча спокійне, сімгатичне, але навдаку чи чепурне; у першого самі ясні вуси, а в цього невеличка борода і очі темні сидять глибоко; крутий високий лоб, хоча його всього не видно; волосся не зачісане так поетично назап, як у пер-

шого, а вистрижено коротко і росчісано по мужичому на лоб. У всій постаті, як спершу глянеш, брало очі тільки одно: був із себе дужий. Правда, очі дивилися хоч тихим, але зважливим поглядом, та до цього вже треба було придивлятися.

Перший був—Гордій Раденко, а другий—його друг та товариш змалечку—Демид Гайденко. Обидва вони вчилися в університеті, тільки Раденко на юридичному, а Гайденко на медичному факультеті. Обидва, відколи зробилися студентами, жили взімку вкупі, а влітку їхали на село додому: Гайденко до батька, а Раденко—до свого опікуна й дядька. Раденко матері не знав,—вона вмерла в той день, як він, її перший син, побачив світ; через п'ять років умер і батько, невеличкий панок, хлопця ж узяв до себе і виховав дядько, бо що після батька сталося, те за позички пішло. Обидва хлопці і цього року, як здали останнього екзамена в університеті, поїхали на село; але Гайденко приїхав назад до міста раніше на місяць: батько мав одну таку справу в місті, що треба було що-дня тут бути, і син узяв це діло собі. Клопочучися тією справою, працюючи в книгозборі, він доживався свого товариша, і оце нарешті, одного веселого літнього дня 189... року, Раденко приїхав.

Обидва були раді, а надто Гайденко.

— Ну, що ж ти там поробляв? чого так довго не їхав?

— Ат,—махнув рукою Раденко, і почав розказувати, через віщо. Розказав також, що дядько дав йому тільки 500 руб. на початок господарства, переказував деякі сільські новини,—аж поки по-кликано їх обідати.

По обіді обидва пішли з хати. За будинком, у тісному міському полів'їррі, клаптик землі заріс

вишниною. Це звалося „садом“, і в йому в одному місці був холодильник. Туди й прийшли наші парубки та й полягали на траві.

— Гарно!—сказав Гайденко.

— Надзвичайно!—відмовив іронично Раденко.
—Кращого й бути не може над цю мізерію.

— Ну, ну, не лайсь!—усміхнувся Гайденко.—
Адже сам сюди пішов—усе краще, ніж у хаті. Не скрізь же такі сади, як у твого дядька.

— Хто вже приїхав?—перепинив Раденко.

— Тільки Квітковський у місті.

— А! Квітковський! А що ж він?

— Більше нудьгує...

— Чудні є люди на світі!—промовив, трохи підводячись та спіраючись на лікоть, Раденко.—
Чого він кисне? Мучиться над „світовою загадкою“?

— А хоч би й так?

— Und ein Narr wartet auf Antwort!..—промовив крізь зуби Раденко — І не діждеться!—додав трохи згодом.—Якого тут чорта розуміти? Хиба шукати безсмертя душі, чи що? Чи може, загубивши персонального Бога,—шукати Бога—світову силу, як то роблють німці? Так це ж тільки німці можуть робити!

— Помиляєшся: почали це робити не німці, а греки.

— Один кат! Я зрозумів життя так, як воно є, одкинув усі ілюзії, всі забобони—і дивлюсь на світ тверезо. Я розумію своє становище.

— Становище дресірованої тварини,—промовив замислений Гайденко.—Таким поглядом, такою відмовою не можна задовольнитися.

— Ти завсігди був метафізиком,—махнув рукою Раденко,—а тепер цей Квітковський ще далі, здається, тебе на той шлях посунув. Кажі—ще що у вас є?

— Кажу ж: нічого! Хиба що стрівся недавнечко з Давиденком.

— Він досі в своїй управі?

— І досі, і опріче неї більш нічого не хоче знати. Я, каже, земський діяч, і цього з мене досить.

— Як би ж в тієї діяльності була яка користь... Ну, в усякому разі—я незабаром сам усе побачу, бо ти поганий сповідач,—промовив Раденко,—Завтра заїдемо до Квітковського,—тільки я боюсь, що він буде через лад кислий.

— Ти сьогодні злий! Квітковський кислий ніколи не буває,—він тільки нервовий дуже. А тепер він навіть спокійніший—з того часу, як Ганна Михайлівна приїхала.

— Се його сестра, та, що ти з нею „друзями змалечку“?—спитався Раденко.

— Ну, друзями змалечку ми з нею не були, бо ти сам добре знаєш, що я тільки два роки у їх прожив, та й то не змалечку, а вже тоді, як у гімназії був.

— Та як ти в їх опинився? Я забув.

— Тоді ще живий був їх батько, а мій батько був знайомий з ним та й оддав мене до їх на квартиру.

— А чом же я ніколи не стрівав у Квітковського тієї Ганни Михайлівни?

— Бо ти ж знайомий з Квітковськими тільки рік, а вона саме цей рік, довчившись у гімназії, жила в своєї тітки на селі, а приїхала до брата недавнечко—ще й місяця нема.

— Що воно за дівчина?

Гайденко не відразу відмовив:

— Свідомо українка... щира, запевне.

— Ну, ці панянки усі здаються щирими, поки заміж підуть.

— Не знаю...—Гайденко знов заговк, а далі додав:—Не думаю так про цю.

— Побачимо!—відмовив Раденко, підводячись. —Але ж ходім уже в хату, бо сонце припіка.

Сонце справді посунулося по небу, і єдине холодкувате місце у „саду“ зникло. Товариші повставали й пішли в хату.

Але треба трохи більше сказати про їх.

Гордій Раденко п'ятьох років зоставсь од батька. Одинокий нежонатий дядько, багата людина, взяв до себе малого Гордія. Хлопець зроду був жвавий, моторний, але тут зустріло його життя не дуже веселе. Дядько, хоч і ласкавий здебільшого, але завсігди коло діла: то по господарству, то біля своїх рахунків у кабінеті. Гордій мало його бачить. Гордія доглядає стара кляшниця, але й вона зовсім не цікава хлопцеві: вона тільки все гріма на його та бубонить. Невесело Гордізві у панській господі.

Краще втекти з неї, побігти до річки на луки, аж туди, де старий млин був. Там уже хлопців селянських гурт. Вони здалека забачили його і гукають:

— Гордій! Гордій іде!

Гордій чує це, і йому воно подобається. Він добіга до хлопців, і собі гукаючи:

— Чи багато риби?

— Нема нічого!

— Та чого ж ви тут сидите? Ходіть у ліс!

— А чого?

— От дурні—чого! Хиба в лісі мало чого: ки-слици, груші, сорочачі яйця.

— У ліс! у ліс!—гукають хлопці, і вся ва-тага, за Гордієвим приводом, руша в ліс.

А в лісі виробляють таке, що тільки мовчі Гордієві байдуже, що в громадському лісі заборонено рвати кислиці та груші, поки вони вистигнуть: він веде туди хлопців і не боїться нічого. Хлопці з гіллям обдирають безщасні дерева і вертаються додому з оскою на зубах та з біллю в животі від безлічі зіпених зелених кислиць та груш. Але це дарма: їм було весело! А Гордія вони звикли слухатися. Як він іще вперше прийшов до їх, вони привітали його не дуже ласкаво, хоча й задивлялися на його жупанок з блискучими гудзиками та на чудову іграшкову шабельку. Вдруге вони прийняли його ласкавіше, а втретє—Гордій уже панував проміж ними. І те, що він був у тому жупанкові з блискучими гудзиками, а вони, хлопці, тільки в замурзаних сорочках, і те, що в його була шабелька, і те, що він був надзвичайно сміливий,—все це примушувало хлопців дивитися на його, мов би на старшого. А найбільше примушувало до цього те, що Гордій справді вмів перед вести, вмів отаманувати так, що інші його слухались. Один випадок запоміг йому це робити.

Одного разу він, гуртом з хлопцями, заліз на чийсь баштан. Дід-баштанник уздрів та й застукав їх біля річки в закутку так, що їм нікуди було тікати.

— А, каторжні хлопці,—ось я ж вам дам!—казав дід, думаючи про те, що саме він робитиме з десятком хлопців—адже не вдержиш же їх усіх.—От я з вас штанці постягаю та кропиви вам дам!

Хлопці зовсім перелякалися. Кропива страшна, але ще страшніше, як дід що-небудь з кожного

зніме—якої тоді їм дома заспівають? І вони, отетерівши, стояли не ворущаючись.

— Як ти смієш це казати?—зненацька скрикнув Гордій, виступаючи з-між хлопців.

Баштанник жив колись у наймах у Гордієвого дядька і пізнав хлопця. Здивувавшись, не знав що робити. Але тую ж мить Гордій гукнув:

— Тікайте, хлопці!

А сам кинувся до діда і з розгону штовхнув його. Кремезний дід з такої несподіванки поточивсь і за малим не впав. З цієї миті скористувались хлопці і вибігли з закутка. Одбігши стільки, щоб бути безпечними від діда, вони зупинились і почали дивитися, що буде з Гордієм. А Гордій і не думав тікати. Дід зачав був його соромити, казав, що одведе його до дядька (а заняті панської дитини не посмів), але Гордій тільки повернувся і пішов геть од його.

З цього часу Гордій зовсім запанував над хлопцями. Як же таки справді: не тільки товаришів визволя, а й сам—навіть страшного діда-баштанника не боїться, а той не сміє його зайняти! Хлопці дивились тепер на Гордія як на вищу істоту, і Гордій це знав, і це йому подобалось, і він і сам був певний, що він і чепурніший (він справді був чепурний), і сміливіший, і зручніший, і розумніший од усіх тих, що над ними він панує. Гордій був щасливий поміж хлопцями.

Але це щастя кінчалось, скоро він вертався до панської господи. Дядькові не подобалось, що хлопець водиться з мужичатами, навчивсь по мужичому говорити. Він забороняв йому до їх ходити, але Гордій тікав з панських хат, а дядькові було ніколи зупиняти його. З цього сталася ще одна річ.

Дядько казав Гордієві, що до мужичат не треба ходити, що вони погані, що від їх нічого гарного не навчишся, що між ними бути не годиться. А Гордій навпаки бачив, що мужичата гарні (бо всі вважають його за найкращого і слухаються його), що він од їх навчився багатьох дуже цікавих річей, що з ними дуже гарно й весело. І уперта Гордієва голова думала, що дядько нічого не розуміє, а він, Гордій, це зрозумів, бо він тут більше знає, ніж дядько.

Але на превелике його диво—дядько зовсім не вважав його за розумного, а навпаки—дуже часто казав:

— Ти ще малий, дурний!

Малий! дурний!... Ще як жив Гордій з батьком, трапилось одного разу, що були в їх гості. Гордій, жвавий хлопчик, ускочив до вітальні і, підстрибуючи, проскакав боком через усю хату.

— Ах як гарно! який гарний хлопець!—сказала одна пані.

Гордій так і стрепенувсь, почувши те, і пострибав назад знов саме таким робом.

— Гарно! гарно!—хвалила пані.

Гордій пострибав утретє.

— Та буде тобі,—сказав йому батько.—Іди собі, гуляйсь!

— Ах, нащо ж ви так на молодого кавалера?—сказала друга пані.—Хай! Він так гарно стрибає.

Але батько не послухавсь і таки випроводив Гордія з хати. Це вразило хлопця. Він думав:

— І нащо татко це зробив? Усі мене хвалили, усім було весело дивитись на мене, що я так гарно стрибаю. Всі ж казали, що я роблю гарно, а татко каже, що ні, ще й прогнав.

Незабаром після цього батько вмер, але ви-

падок цей воставсь у Гордія в голові. І коли тепер дядько казав, що він, Гордій, малий та дурний, то хлопець ні трохи йому не вірив:

— Який же я малий, коли я більший і дужчий од усіх хлопців? Який же я дурний, коли всі хлопці кажуть, що я дуже розумий?

Се дядько не тямить, який він, Гордій, розумний.

Гордієві буде дев'ять років, як одного разу він з хлопцями заліз на чужу пасіку, що стояла в степу, серед невеличкого степового гайка. Гордій давно вже марив добути меду і ось цього разу, набравши сірників, а хлопцям звелівши принести губки, зважився підкурити бджіл. Але тільки заходився був це робити, як перед його став нижчий за його, але кремезніший чорнявий хлопець, одягнений по панському, хоча й озвався до його по простому:

— Що вам тут треба?

Гордій озирнувся на своє військо і відмовив:

— Меду.

— Як же ви можете брати чуже? — спитався зовсім спокійно хлопець.

Чуже? Гордій зовсім не подумав, що це чуже... А хлопець додав:

— То ви хочете красти?

Красти? Ні, цього ніколи Гордій не хотів. Він спалахнув. Йому хотілося б гостро відмовити, але він не міг, бо почував, що хлопець каже правду.

— Гайда, хлопці, назад! — скрикнув він.

Хлопці послухались, але знехотя: вони не розуміли, через віщо їм, коли вже не можна було взяти меду, так хоч не попобити цього чорнявого

бісеняти? Вони сказали про це Гордієві, як уже одійшли від пасіки далеко.

— А, мовчіть! ви нічого не тямите! — сердито відмовив Гордій.

Гордій часто грімав так на хлопців, і вони до цього позивкали, але сьогодні це їх уразило — мабуть тим, що верталися не здобихом і що вважали себе за правих. Але ж іще більше вразило їх те, що другого дня Гордій до їх не вийшов, не вийшов і третього, і четвертого дня...

А Гордій тим часом багато дечого зробив. Пішовши від хлопців, він усе думав про того „чорнявого“ та сердився на себе, що так збентежився перед їм, поступився назад. Він злував увесь день, а другого дня його потягла якась надзвичайна цікавість знов до пасіки. Він підійшов тихо і глянув з-за тину. Сонце сяло ясно, золоті бджоли бреніли проміж вуліками, а під гіллястою грушою у холодку сидів „чорнявий“ і дививсь у книжку. Гордій якось поворухнувся, суха гілка тріснула, і чорнявий почув.

— Тікати? О, ні! — подумав Гордій і випроставсь.

Чорнявий побачив його, трохи наче здивувався, згорнув книжку, устав і підійшов ближче.

— Що тобі треба? — знов спитався він, як і вчора.

— Я зовсім не бажав красти в тебе мед! — одмовив Гордій зважливо.

Чорнявий трохи підняв брови вгору — мабуть здивувався — і відмовив:

— Але ж ти прийшов по його.

— Ти думаєш, що мені нічого їсти? — скрикнув Гордій.

— Ні, в тебе істи є що,—я знаю!—відмовив чорнявий.

— А ти звідки знаєш?

— Татко тебе й твого дядька знають.

— А хто твій татко?

— Мій татко?—і очі в чорнявого засяли,— мій татко—Кирило Семенович Гайденко.

Гайденка Гордій трохи знав. Він жив тільки за п'ять верстов од Гордія і часом бував у Гордієвого дядька, але зрідка і за ділом: дядько чогось не ладнав з ним. Гордій помовчав, а далі спитавсь:

— Це ваша пасіка?

— Наша.

— Що ж ти тут робиш?

— Пасіку бережу та читаю.

— І ти не боїшся сам бути так далеко від дому?—спитався Гордій. Сам він не злякався би цього, але звик, що всі хлопці можуть боятися, а тільки він, Гордій—ні... хиба так, часом...

— Чого ж я буду боятися?—відмовив чорнявий питанням.

— Ти й ночуєш тут?

— І ночую тут, у катразі...

— Сам?

— Ні, в дідом Паньком.

— А! вночі боїшся!

— Еге, вночі страшніше. Я одного разу не чував сам, а дід Панько ходив на слободу—і було поганіше, ніж удвох.

— І твій батько зна, що ти сам ночуєш?

— Ні, він цього не знав—це було вчора, а я додому сьогодні піду.

— І знов прийдеш?

— Як що татко пустять.

— Як що пустять? Хиба ти його слухаєш?

— А вже ж! А хіба ти дядька—ні?

— Ні!

Хлопці змовкли.

— Яка в тебе книга?—спитався Гордій. Він на шостому році самотужки вивчився читати і страшенно любив цікаві книжки. Він уже поперечитував їх багато з дядькового книгозбору, роблючи це крадькома, щоб дядько не знав.

— Іди подивись!

Гордій трохи постояв, подумав. Він вагався.

— А як тебе звуть? — несподівано спитавсь він у чорнявого.

— Демидом.

— Де-е-ми-дом... — протяг Гордій. Йому не подобалось ім'я, і він хотів був сказати про це, поглузувати, як то він завсігди досі робив з хлопцями, але спинивсь. У цьому чорнявому кремезному хлопцеві з глибокими темними очима було щось таке, що зупиняло Гордія.

— А чом же ти не кажеш мені, як тебе звуть?—спитався Демид, бачучи, що Гордій мовчить.

— Мене? Мене звуть—Гордієм!—Це ім'я Гордій вимовив навіть гордо: він уважав його за дуже гарне, за найкраще—з того часу, як вичитав, що один царь звався так, як і він. І, сказавши ім'я, скочив на тин та й стрибнув у пасіку.

Через кілька хвилин хлопці вже сиділи в холодку під грушою та й роздивлялися на книжку з малюнками. Се був „Шлях до північного бігуна“ Ж. Верна. Демид тільки оце зараз почав книжку і йому легко було почати її знов і читати голосно, щоб і Гордій міг слухати. Він так і зробив.

Спершу читав Демид, потім Гордій. Слухали обидва надзвичайно уважно. Вони читали мало не

до вечора, — аж поки Гордій сказав, що йому треба йти.

— Але ти без мене не читай, чуеш, — не читай! — казав він Демидові, — я завтра знов прийду.

— Добре, — відмовив Демид, — приходь!

Він був радий, що Гордій прийде. Хлопці видимо подобались один одному.

Гордій справді прийшов і другого, і третього дня. За сі дні вони дочитали книгу. Гордієві сподобалась вона надвичайно. Гатерасова постать стояла мов жива перед ним.

— Як би я мав три мільйони, — скрикнув Гордій, — я теж поїхав би туди і вже я добився б до північного бігуна!

Демид похитав головою.

— А ти думаєш — ні? — спитався Гордій заде-рикувато.

— Важко, — відмовив Демид.

— Важко? О, я цього не боюсь! Я дуже радий, що буде важко, дуже радий! Більша слава буде! Ох, як би в мене було три мільйони!

І хлопець, не змігши всидіти, почав нервово бігати по ласіці, лякаючи бджіл.

— Гордію, бджоли покусають, — не лякай їх! — казав Демид.

Але Гордій на те не зважав, — він навіть не чув Демидових слів. У його в голові вже мигтіли картина за картиною. У його була дуже буйна фантазія. Те, що він прочитав (хоч часом і мало розуміючи) багато романів, зробило її ще дужчою. Часом уночі або і вдень, лежачи в саду в холодку, або нервово ходючи, починав він марити. Мрії в його були всякі, але всі вони були міцно з'язані з ним самим, його постать була осередковою постаттю

на всіх тих малюнках, що малювала йому розпалена фантазія.

Він уявляв себе великим привідцею—як Наполеон, що про його він прочитав недавно. Він—простий салдат, але бере в бран ворожого генерала і відразу з салдата робиться офіцером, далі полковником, далі генералом... Він сміливий, розумний, салдати за малим не моляться на його, і він іде і воює собі царство, і стає там царем. І бачить себе, як на пишному коні він уїздить у повоювану столицю. Навкруги трупи ворожі, кров, але те все топче кінь копитами, а йому, Гордієві, до ніг схиляються городяне, винсючи ключі від міста.

Або уявляв себе святим мучеником з часів римської імперії. Він сміливо йде аж до царя „у сенат“ проповідувати свою віру. І він докоряє цареві, розбива пганських богів, і царь велить ухопити його і вести на муку. І його ведуть, і він витерплює всі муки, тоді ведуть його на смерть. І його страчено... ні, його не страчено, бо палким словом він упевняє своїх катів, робить їх християнами, і вони всі гуртом ідуть знов до царя. І царь, здивований, вражений, устає з престолу і схиляється Гордієві до ніг, як святому, і вихрищується, а його, Гордія, робить після себе першим у царстві. Ні, після себе—це погано! Але не може ж царь кинути царювати, а його посадити на престолі замість себе! Ні, так: у царя є дочка чудової вроди і Гордій одружується з нею, а як старий царь умирає, то Гордій стає царем сам і царює велично...

За такими мріями спливав у Гордія звичайно дуже довгий час. Тепер же його вразила Гатерасова постать, і він уже уявляв себе серед снігів

та серед криги, уявляв, як він лама всі перешкоди, як своїм єдиним словом зупиняє бунт на кораблі, як він... Але ту ж мить біль примусив його прискринутись од мрій. Він ухопивсь за шию і скинув з себе бджолу.

— Проклята тварюка!— скрикнув він.

Круг його літало безліч бджіл.

— Гордію, тікай, бо вони тебе закусать!— скрикнув Демид.— Ти штовхнув вулік.

Гордій хотів був ще щось сказати, але ту ж мить новий біль примусив його скрикнути і побігти геть.

— Прокляті бджоли, щоб вони всі виздыхали!— скрикнув Гордій.

— Защо ти їх лаєш?— спитався Демид.— Ти сам винен, що вуліка штовхнув.

Гордій хотів був сказати Демидові щось не дуже гарне, але зупинивсь. Він тільки плюнув і почав терти собі шию руками.

Через кілька часу біль трохи втих, але Гордій мовчав: він розсердився на дійсність, що так неласкаво розігнала його мрії. І де далі він сердився все більше та більше: зло все росло та росло, все піднімалось та піднімалось у його в грудях. На кого? На бджіл, що його покусали, на Деміда, що їх обороня,— а! хоч би швидче відцїля піти!

Але він зараз не пішов, а трохи мовчки ползував, лежачи на траві (Демид думав, що в його нестерпуче болить шия, не займав і дуже його жалів), знов помалу розсалакався і знову хлоп'яча розмова повернулась до прочитаної книжки. Гордій знову почав оповідати, що зробив би, як би в його було три мільйони. Він довго й палко казав, а Демид слухав його мовчки, сидячи під грушою,

прихилившись до стовбура спиною і втупивши замислені очі кудись у далечінь.

— А ти що зробив би, як би в тебе було три мільйони?—зненацька спитався Гордій, ставши перед Демидом і вдивляючись у його блискучими, розпаленими очима.

— Я?—перепитався Демид і змовк.

— Еге, ти! кажи!—нетерпляче підгонив Гордій.

— Але ж у мене не буде трьох мільйонів,—чи то сумно, чи то поважно відмовив Демид, не одриваючи очей од блакитної далечіні.

— А! який ти!—росердився Гордій.—Знаю, що не буде, але ж як би були?

— Як би були?—знов перепитався Демид.—Як би були... Я не знаю, що з ними зробив би... Тільки я не поїхав би на північ.

— Чому?

— Що там? Читати цікаво, а їхати не хочу. У нас краще...—І відразу якась думка блиснула в хлопця в голові—очі засяли ясно й зважливо, він випроставсь.—Як би в мене було багато, багато грошей,—заговорив він голосно,—то я зробив би так, щоб убогих не було.

— Щоб убогих не було?

— Еге! Я з мамою ходив до Прокопа...

— Хто се—Прокіп?

— Чоловік один, мужик... У його була жінка хвора, і мама носила ліки. Які вони вбогі! Одежа драна, в хаті порожньо і—їсти нічого... самий цвілий сухарь!

Останні слова Демид вимовив сумно.

Гордій дивуючись слухав його і—не розумів.

Але це не пошкодило хлопцям війгтися і четвертого дня, і п'ятого, не пошкодило їм потоваришувати добре, Демид не міг ходити до Гордія, бо ж

Гордіїв дядько не ладнав чогось із Демидовим батьком, але ж зате Гордій ходив до Демида. Звісно, він робив це так, щоб дядько не знав, та це ще більше його зваблювало, що воно заборонене.

Батько Демидів був панського роду. Демидів дід мав землю, мав кріпаків. Усе те він процвиндирив, прогуляв у божезільних оргіях. Кирило Гайденко, тоді малий хлопець, бачив усі ці ганебні оргії, бачив, як батько мучив його матір своїм деспотством та гаремними звичаями, і його дитяче серце проймалося симпатією до тих, хто так, як він сам, терпів од незанузданого панського норову, що мав його батько. А той ростринькав усе і вмер, кинувши жінку з двома недорослими дітьми без шматочка хліба. Кирилова мати мусила піти у економки до однієї багатой панії, заробляла щоденною працею хліб собі й дітям і налила їм у душу великої любови та поваги і до себе, і до всіх, хто працює. Кирилова сестра пішла заміж, мати вмерла. Кирило став конторником у тій же таки панії (мати могла дати йому дуже малу освіту). Повсякчасні справи з народом, коли Кирило мусив говорити до його його ж словом, привчили його так до української мови, що він і тепер у сем'ї і з селянами говорив нею і тільки буваючи поміж панами уживав иншої. Він одружився мало не з простою, надзвичайно доброю дівчиною і од неї мав єдиного сина, Демида. Одержавши несподівано невеличку спадщину від одного родича — десятині 40 землі, — він кинув свою панію та й почав хазяйнувати. Господарював уже років з п'ятнадцять, не мав великих баришів і ледві міг дати синові таку освіту, про яку він марив — се-б-то довести його до університету. Батькові оргії та панська його дикість, материна саможертва, що про неї ніколи Кирило не забував, та власна добрість,

укупі з давньою завичкою, зробили те, що він жив з своїми сусідами-мужиками справді по сусідському, дуже з ними ладнаючи. У його з мужиками не було сварок ніколи, а коли й були непорозуміння, то вони кінчалися ладом.

Усе літо ходили Гордій та Демид укупі. Се-
лянських хлопців Гордій давно занехав. Дядько хоч і довідався, куди Гордій біга, але нічого не міг з ним зробити. І Гордій бігав, читав, малював, навіть учивсь укупі з Демидом. Хоча в його був свій учитель—семинар, що недавнечко скінчив семінарію та був на селі дяком, але він у його мало що вивчив—тим мабуть, що то була праця з примусу,—і далеко більше довідався, учачи з Демидом його завдання—наввипередки, хто швидче вивчить (і мало не завсідги вивчав швидче Гордій). Тим Гордій міг через рік здати екзамен у перший клас до гімназії та й поступити туди вкупі з Демидом. В місті товаришування не порвалось: хоча хлопці жили не в одній домівці, але в класі сиділи поруч на одній лавці і що-дня бігали один до одного.

Гімназія мало дала їм розвитку—більше тільки формальні сухі відомости, що зараз же вони й зникали з голови. За те хлопці сами себе розвивали, багато читаючи. Їм довелося прочитати випадком кілька українських книжок, потім „Кобзаря“. Це вже сталося тоді, як Демид жив у старого Квітковського, що сам трохи кохавсь у рідному слові і направляв хлопця на добрий шлях. Гордія він не направляв, бо здебільшого Демид ходив до Гордія (у того була краща до читання хата), але все, що читав Демид, чув од його й Гордій і, щиро приймаючи, незабаром зробивсь „українофілом“,—таким ім'ям згорда звав себе п'ятнадцяти років хлопець. Тоді вже сам добував українські книжки, давав їх

нишком товаришам читати і мав на кількох чималий вплив. На його щастя гімназіяльне начальство якось не довідалось про це. Здавши (одним з перших) екзамена з гімназії, він, укупі з Демидом, пішов до університету. З того часу товариші почали й жити вкупі.

Тепер обидва мали заміри шукати в місті роботи: Демид—допоминатись у земстві посади земського лікаря на село, а Гордій—шукати судової практики. Обидва були повні надій, у обох були в голові широкі мрійні плани, найбільш у Гордія. Плани були ширі, чесні, не самолюбні: хлопці звали себе українськими народовцями... Гордій був мов ще демократичніший своїми поглядами.

II.

Другого ж дня обидва наші приятелі пішли над вечір до Квітковського.

Петро Квітковський був ще зовсім молода людина, йому було тільки 23 роки—рік минув, як він здав екзамена з університету. Окрім Ганни у його не було ні братів, ні сестер. Батько його, урядовець, умер, покинувши жінці з сином та з дочкою кам'яницю, з якої вони могли так-сяк прожити.

Квітковські були здавна городяне і мало бачили село. Але старий небіжчик Квітковський вважав себе за українського патріота, хоч не ворухнув і пальцем, щоб чимсь той патріотизм виявити,—то ніколи все було „за недосужністю по должности і за другими клопотами“, як каже Возний, то—небезпечно. Та все ж старий Квітковський міг сказати про себе, що він „од рождення свого розположен к добрим ділам“, і це він виявив хоча тим, що мав десятків зо два українських книжок

та Шевченків бюст у себе в кабінеті та дав ті книжки прочитати своїм дітям.

Квітковський умер, як синові було 20 років, а дочці 14. Обоє вони zostалися з матіррю—цілком пасівною жінкою. Вона зовсім не могла керувати дітьми і завсігди сиділа у своїх покоях, вітаючи там знайомих, чи розкладаючи пас'янси. Діти зросли більш-менш самостійно і пішли ще далі тим напрямком, на який штовхнув їх батько своїми українськими книжками та Шевченковим бюстом. Праці в цьому напрямку досі не виявляли ніякої. Ганна тим, що не мала на це ще й часу, а її брат може й мав би час, та якось не міг собі ладу дати. Діла ж у його було небагато: скінчивши університета, він незабаром добув собі лекції в приватній гімназії, вони давали йому невеликий заробіток і брали всього години три на день.

Гайденко та Раденко підійшли до великого будинку і подзвонили. Двері відчинив сам Петро Квітковський—високий чепурний парубок, надзвичайно білявий (він удався у матір) та ще й блідий,—і повів їх до себе в хату. В їй був чималий нелад та пил. Книжки купками лежали всюди.

— Сідаймо тут, люде добрі,—промовив Квітковський,—а як прийде людей більш, тоді переліземо на ширше місце.

— Хіба ще хто має прийти?—спитався Гайденко.

— Стрівся сьогодні з Давиденком та з Келищинським,—казали, що зайдуть,—одмовив Квітковський.

Українська студентська молодіж часто сходилася до Квітковського поговорити або почитати.

Квітковський був сімпатична людина, та й жив зовсім самостійно і мав зручну квартиру.

Гості не встигли ще й сісти, як почувся дзвоник біля дверей і через кілька хвилин до гурту увійшов ще один добродій—Іван Давиденко. Це був товстенький чоловічок з швидкими очима, дуже підстриженою маненькою борідкою, з хапливими рухами. На його колись великі надії клалися. Колись він захожувавсь видавати часопис, щоб, як казав він,—„вияснити місцеві потреби“, та через якийсь „зась“ мусив дуже скоро облишити цю справу і опинився секретарем у земстві; там він сам заправляв усіма справами, бо предсідатель був ліберальний та ще й лінивий.

За їм увійшло ще двоє—один худий високий студент, знайомий і Гайденкові, і Раденкові, і другий добродій. Раденко другого не знав і Квітковський познайомив їх:

— Мій родич Степан Келишинський.

Раденко глянув на Келишинського, подаючи йому руку. Це був ще молодий, років 24 чоловік, високий, огрядний. Його одгодована чепурна по-стать у гарно пошитій одежі пасувала до випеченого вродливого обличчя. Голова була одкинена назад, очі дивилися сміливо, чепурні чорні вуси завивалися вгору.

— Дуже радий!—промовив Келишинський, досить недбало стискаючи руку Раденкові, і зараз же заговорив з Квітковським.

Прийшло ще кілька людей, в хаті зробилося тісно, і Квітковський попрохав гостей до зали. Як ішли, Гордій стиха спитавсь у Демида:

— Чи ти знаєш цього Келишинського? що воно?

— А так собі,—ніщо, десь у суді служити, родич господареві, то мабуть і зайшов випадком.

Посідавши в залі, почали розмовляти. Трохи згодом вийшла й Квітковського сестра, Ганна. Вона ніяк не нагадувала брата, бо вдалася в батька. Обличчя, може з не зовсім рехтельними рисами, було любе й чепурне—розумні темні очі під дугастими бровами та високий білий лоб були йому окрасою. Раденка дуже вразила її невисока, але струнка постать. Він не зводив з неї очей і зовсім не помітив, що і в Демида Гайденка очі відразу засяли, як дівчина ввійшла в хату.

Брат познайомив сестру з Раденком. Гордій блиснув на неї своїми сміливими ясними очима, і дівчина несамохіть звернула на його увагу.

— Я чув,—ви недавнечко з села?—почав Раденко, сідаючи коло Ганни.

— Еге!—кинула вона головою.

— Я теж відтіль, і цікавий знати ваші вражіння... Як вам здалося село? що ви в йому знайшли?

— Ваше питання дуже широке, та я й не можу сказати, що була на селі близькою до народу: народ якось одхиляється од інтелігентної людини... —відмовила дівчина, трохи соромлючися з несподіваних запитаннів.

— Я виріс проміж народом,—сказав Раденко —і думаю, що вмю з їм говорити...

Але його перепинив один студент:

— Саме це й я помічаю—мужик нам не йме віри. І я певний, що це буде доти, поки обов'язкова освіта українською мовою порівняє пана з мужиком.

— Освіта вкраїнською мовою—це так, але не обов'язкова,—відказав Гордій.—Це був би примус

над народом. З якого права інтелігенція робитиме свої бажання обов'язковими народові? Чи не схотів би того й народ ізробити?

— Ти помиляєшся, Гордію,—відказав Демид Гайденко,—не свої бажання накида інтелігенція народові, а загально признану правду.

— А яку ж то?

— А ту саме, що світ кращий од темряви.

— Невже ви думаете, що народ сам, коли схоче, не візьме цього світу? Хиба вважаєте народ за дурня, що не розуміє власної користи? Світ кращий од темряви! Але—*який світ?* Той, що ви бачите, те що ви вважаєте за світ! А може світ зовсім не такий і може зовсім не такого світу хоче народ? Як же ви можете накидати йому *свою* просвіту, коли він, може, її не хоче? Невже ви думаете, що народ дитина? Що не має свого морального кодексу, своєї—коли хочете—культури? Я серед народу народивсь, виріс серед його і знаю, що ви дуже помиляєтесь, думаючи так.

Раденко говорив з запалом. Він устав, очі йому занялися вогнем, од усього обличчя пашіло надхненням, впевненістю. Ганна дивилась на його і, сама не помічаючи того, не могла одірвати від його очей. Бідолашний студент, що зовсім не думав, кажучи свої слова, сягати так глибоко, не знав тепер що сказати. Квітковський та ще дехто пристали на Раденкову думку:

— Правда! народ має свою культуру і спершу треба знати її, дослідити, а тоді вже рішати, чий світ ясніший—наш чи народній,—казав Квітковський. Він зовсім не знав народу, але його нервову систему електризувало Раденкове слово і скоряло.

— От же я таки й тепер не згожуюся з тобою, Гордію,—знову почав Гайденко.—Живе життя не складається відповідно нашим теоріям. Дуже гарно було б, як би народ спокійно виробив собі потроху свою культуру. Може вона й вища була б од тієї, що ти звеш „нашою“, може ми й пристали б на неї. Але ж ти забуваєш те, що поки ми будемо за для абстрактних принципів сидіти склавши руки та дивитися, як народ вироблятиме свою культуру, тисячі непроханих учителів—усі ті тяжкі обставини, серед яких живе й псується народ,—ідутъ і вчать його по своєму.

Ганна дивилася й на Демиду, як він говорив. Вона любила це не дуже чепурне, але шире, гарне обличча. Вона чула тепер, що в Демидових словах більше правди, але Раденкови були блискучіші. Чогось зітхнувши, вона згодилася з Демидом. А Раденко вже відмовляв:

— Або мій принцип правдивий, або ні. Як що ти не доведеш мені, що він неправдивий, тоді можна згодитися тільки зо мною, бо правдивість принципів не залежить од тих чи інших обставин.

Демид хотів був одмовляти, але знов повстала загальна спірка, і хоч більшість була на Демидовому боці, але ж Раденко не поступавсь.

— Я вірю в народ!—казав він.

— Справді?—обізвався з кутка трохи глузливий, але спокійний голос. Усі озирнулися. То говорив Келишинський. Досі він сидів самотно, ні до кого не озиваючись.

— Справді?—сказав він удруге.—А мені здавалось, що ця фраза вже підтопталась, так її до архиву віддано.

— Чому ж це ви так думали?—гостро спитався Раденко, роздратований Келишинського тоном.

— Бо не знаю, як можна вірити в піздикого мужика, що ладен топити відьом і ні про що не дума, тільки про задоволення своїх фізіологічних потреб. Играшки в любов до народу вже минулися, бо минувся час усяких високо-героїчних ідеалів,—ми дивимося на життя тверезо.

— А як же саме?— спитав Раденко.

— А от як,—одказав Келишинський, трошки прищуливши одно око і одкинувшись своїм випещеним тілом на м'яку спинку в кріслі.—Ми довідалися, що всі ті ідеали тільки сухі, логичні витвори індивідуальної думки, а нам, людям, що хочуть жити справжнім, а не вигаданим життям, застається тільки та дійсність, що справді круг нас є. Ми цю дійсність признали. Вона не зовсім гарна, але у всякому разі не така й погана, як дехто думає. Життя все ж дає людині багато втіх. Мета наша повинна бути така, щоб узяти від життя якомога більше цих утіх, якомога більше задовольнити себе.

— В цьому мета людського життя?—спитався Демид.

— Еге, в цьому!

— Ну, а як що задоволення ваше, втіхи ваші стануть часом иншим людям за зло?

— Дивного нічого нема,—стиснув плечима Келишинський,—це закон природній.

— Вибачайте, я трохи може не зрозумів,—почав знову Гордій,—по вашому виходить так: нема міри моральної, нема ідеалів, а є тільки просто задоволення себе і за для того, щоб це задоволення здобути, нема чого дуже церемонитися зовнішніми способами—хоч би й грабувати?

— Нащо так гостро?—усміхнувся Келишинський.—Грабування карає закон. Я кажу про легаль-

ні способи. А що міри моральної загальної нема, то це певно. А про те, це як хто хоче, так і дума. Я в усякому разі за мріями не вганятиму.

Гордій спалахнув зовсім:

— Он як! Вільно кожному думати, як він хоче. Вільно вважати за мрію те, на що другий поклада своє життя. Вільно й вам проповідувати задовольнення потреб, замість усяких інших ідеалів. Але невже ви думаєте, що від цього ті ідеали зникнуть? Невже ви думаєте, що мільйони людськості, живучи безліч років та безліч років пориваючись досягти до ідеалу,—невже ви думаєте, що ці мільйони помилялися, а ви одним своїм словом знищили те, віру в що людськість довела безліччу великих мук і високих учинків?

Келишинський трошки зморщив носа.

— Вибачайте,—те, що мільйони так думають, ще не довід. Смалили ж ваші мільйони на автодафе людей!... Одначе, як я забалакався,—вдався він до Квітковського,—мені час додому.

Він устав, недбалими, але впевненими рухами пройшов, прощаючися зо всіма, і вийшов з хати.

— Ось воно—нова філософія!—скрикнув Раденко.

— Не нова, а тільки відновлена хиба,—промовив Демид.

Був тихий гарний вечір, і всі після чаю пішли в невеличкий садок, що був у Квітковського. Молодіж знову заперечалася за якесь питання і побігла наперед. Тільки Демид зостався позаду, дожидаючись, поки Ганна впорається коло самоварю. Він діждався її і вони вдвох пішли в садок. Всі інші вже повтікали наперед. Демид був цьому радий. Ганнин образ давно вже запанував у його в душі, і тепер, говорючи з нею, він думав тіль-

ки про одно—про те, що треба сказати це Ганні. А Ганна йшла поруч з їм по стежці, осяяна місяшним світом і здавалась йому ще кращою, ніж була досі.

— Я не можу згодитися з Гордієм,—казав Демид.—Він не помиляється, кажучи, що принципи не одмінюються відповідно обставинам. Але він помиляється, прикладаючи свій принцип до цього випадку.

— Мені теж здається,—промовила Ганна.

— Було б дуже добре,—казав далі Демид,—як би все було так, як Гордій каже. Тоді ми могли б спокійно дивитися на те, що буде, спокійно дождатися тих послідків, що неодмінно мусять бути, а сами... хоч руки склавши сидіти! Але ж так не єсть! Не можна казати про самодіяльність у людини з зав'язаними очима. А такий наш народ. Ми повинні роз'язати йому очі. Це не легенька праця, на неї треба жертв, і ми повинні їх подати.

Ганна слухала це, і нові почування вливалися їй у серце. Вона чула, що їй хочеться подати ту жертву, і сподівалась, що в неї стече на те сили. І вона тихо сказала:

— Велика мусить бути жертва!..

— Зробімо, що зможемо: віддамо всю свою діяльність громадську, літературну, семейову на те, щоб досягти цієї мети. І ми її досягнемо!

— Але ж це так тяжко!..

— Тяжко досягти, але гарно і легко віддавати себе на роботу рідному народові!

— О, я думаю, що гарно!—зітхнула Ганна.—Тільки я не знаю цього та й... не взнаю мабуть...

— Чому?

— Що я можу зробити?

— Ви любите свій народ і цього досить: щира любов навчить вас що робити.

— А ви що робитимете?—спиталася зненацька Ганна.

— Скінчу оці батькові справи, поїду на село і спробую, що вийде з того, що там житиме інтелігентна людина у повсякчасних близьких зносинах з народом. Я жду і ніяк не діждуся змоги туди їхати. І тільки одно мене смутить...—і Демидів голос затремтів.

— Що?—спиталася якось непевно Ганна.

— Ганно Михайлівно, я скажу тепер те, що давно вже хочу сказати. Мене смутить, що я не бачитиму вас, що я поїду туди без вас. Поїдемо зо мною! Будьте мені дружиною і зробіть мене щасливим.

Демид змовк. Мовчала й Ганна. Вона сподівалася цього. Вона бачила Демидову прихильність, була й сама прихильна до його. Але тепер вона мовчала.

Щось її спиняло, щось не давало їй одмовити. Вона йшла мовчки, похнюпивши голову. Так проминуло кілька часу.

— Ганно Михайлівно!..—почувся тремтячий Демидів голос.

Ганна вся стрепенулась. Вона чула, що мусть одмовити швидко, зараз, але відмови не було. І вона спитала:

— Коли ви їдете?

— Через місяць.

— Подождіть з одмовою до того часу!—І дівчина поспішила наздогнати товариство.

Тієї ночі Ганна довго не спала: думала про Демида та про його питання. Який він гарний, добрий, розумний! Запевне він багато зробить для

рідного краю, і гарно буде робити поруч з їм. Вона давно вже сказала собі, що з'єднає свою долю з його долею і бачила в цьому щастя. І хиба ж це не щастя? Еге, вона його любить...

Але ту ж мить інший, блискучий образ устав перед нею. Вона бачила перед себе горду по-стать Раденкову, його осяйні могутні очі, чула його надхненну мову, і цей образ починав притягати її до себе якоюсь демоничною силою, і Демидів образ блід, і відмова на Демидове питання умірала у неї в грудях...

Довго не спав цієї ночі і Ганнин брат.

Дуже рано, з хлоп'ячих літ, загубив він віру. В університеті—так йому здавалося—він рішив усі питання на підставі останніх здобутків науки, і все було так просто і так зрозуміло, а найбільш—гарно. Гарно тим, що замість сліпої віри, що доводила часто й густо до суевірства, запанувало ясне світло людського розуму. І так просто здавалося все: слухайсь раз-у-раз власного розуму, роби на підставі великих принципів—і все буде гарно і ти будеш гарний.

Але так було не довго. Неминуче питання: а що ж потім? а нащо ж це все? повинно було по-стати зараз же, скоро людина заспокоювалася на самолюбній вірі у власний розум. І воно зродилося і в Квітковського.

З того часу він не мав спокою. У його була щира душа, прихильна до всякого добра, але тепер він не бачив, нащо він робитиме те добро, якого бажала його душа. Нащо він робитиме, коли все мусить загинути, загинути без ніякого сліду не тільки для його, але й для кожного з тих, кому він робитиме те добро?

Душевні муки давно вже попусували Квітковському нерви. Він не міг керувати їми, вони цілком над їм панували. Це, звісно, не могло допомогти йому в тій важкій душевній борні, що він її тепер одбував.

Він не міг пристати на холодну егоїстичну думку свого родича Келишинського, але й те, що він бачив кращого,—всі так звані „ідейні“ заходи,—не задовольняли його, не заспокоювали його турботи...

III.

Ганна не була якоюсь надзвичайною істотою. Вона була тільки простою розумною дівчиною. Вона зростала у батька тихо, розвивалась не поспішаючись. Вчучись у гімназії, багато думала, багато читала. Це її розвило. Батькові книжки та деякі розмови з Демидом прихилили її до рідного народу. Довчившись у гімназії, випрохалась у матері споготувати на село до тітки, панії вдови, що господарювала на власній чималій землі. Дівчині хотілося побачити село, народ. Але побачила його тільки зверху: мужики сахались її, як і всякого „пана“. Це ще більше роздратовало її цікавість, і їй здавалося, що там, де вона не могла нічого довідатися, ховається щось надзвичайно гарне, ідеал—який саме—невідомо, але у всякому разі—ідеал. Ставши в обороні народніх прав, Гордій Раденко саме потрапив на той шлях, що на йому була тоді й думка в молодій дівчини. Тим розмови його зробили вплив на Ганну. Та ще більше зробив на неї вражіння він сам. Енергія, що нею пронято було всю його постать, врода, палкість, щирість—все це надзвичайно вражало дівчину. З Демидом вона любила розмоєляти, любила його слухати, бачити біля

Привідцею твоїм в твоїй за світ борні
 Я ще з дитинства марив бути,
 І допомогти тобі бажалося мені,
 Щоб збувсь своїх ти горя й скрути.

Другі вірші були змісту ще більш особистого:

І матері, й батька
 Не знав я своїх
 І все те кохання,
 Що мав би до їх,
 Віддав я, убогий
 Народе, тобі,
 Бо жив я з тобою
 І в щасті, й в журбі.
 Я мучився вкупі
 З народом моїм,
 Я плакав і часом
 Сміявся із ним.
 В дитинства мого
 Сирітські дні
 Були мужичата
 Братами мені.

Про ці останні вірші заговорила Ганна з Гордієм, стрівшисься з їм знов у міському саду.

— Знаєте, я бивчила двоє ваших віршів... — почала вона несміливо.

— Справді? — зрадив Гордій. — От, не варто було! Але ж які?

Ганна сказала які й додала щиро:

— Вам мабуть тяжко було жити змалку?

— Тяжко? Я не знаю, може й тяжко, але хиба це не все одно? — ніби недбало відмовив Гордій.

— Розкажіть мені про себе! — попрохала дівчина.

Гордій замислився на хвилину, а потім почав оповідати. Він оповідав так, як його дитинство уявлялося йому тепер. Оповідав про забутого, занедбаного хлопчика, про самотного сироту, що зна-

ходив єдину радість у житті—братаючися з „дітьми народу“. Він оповідав, як навчався змалечку любити сей народ, як зважився працювати для його і тільки на те придбав і освіту. Він казав, що працюватиме в літературі і, опріче того, стане мужичим адвокатом: бідний мужик гине, не знаючи законів. Ганна слухала цю палку оповідь, і її добре дівоче серце сповнялося пекучим жалем до того малого занедбаного сироти, а потім її очі починали бачити в Гордієві борця за народне щастя й долю, героя. І йдучи поруч з їм, Ганна думала:

— Щаслива буде та, що піде з ним укупі на цю святу боротьбу.

З цього часу образ Гордіїв уже не покидав Ганниної душі: вона носила його в собі, не могла збутися його.

А збутися вона хотіла. Вона бо вже почувала, що робить якесь злочинство проти когось. Проти кого? Знала, хоч не зважувалась поки наменувати його. Ці думки вбивали в неї всю енергію. Вона сновигала з хати в хату без діла, не мігши його собі знайти, бо її обхоплювала чи то якась важка нудьга, чи то сподівання чогось. Почувала, що щось мусить статися, і це не давало їй спокою, дражнило їй нерви. Демид заходив до їх тепер не часто; він мав багато клопоту з батьковою справою, і йому було ніколи. Але Гордій сам бував досить часто, познайомився з її матіррю, і Ганна вразно бачила, що він ходить за для неї. Дожидала того часу, як він сам це скаже. Але що вона тоді йому відмовить?

Що відмовить! Як би вона знала!

Знала тільки, що вона напів в'язала вже себе з Демидом. Вона завсігди була до його прихильна. Його тиха, але кременна вдача, його паскавість та

ширість приваблювали її. Але тепер инший став перед нею, і той инший був такий блискучий, що Демидова постать зовсім зблідла перед ним. Демид був звичайна гарна, чесна людина, а цей був повитий якимсь героїчним сяйвом. І дівчині несамохить згадувалися Гейневи вірші про лицарів духа святого, того духа,

Що робив та й нині робить
Найдивніші дива:
Розбива тиранів замки
І кайдани розбива.

Давні рани смертні гоїть,
Людське право знов дає,—
Через його поміж людом
Рівність, воля настає.

Він прогонить злу темноту
І примари чорні пріч,
Що псують кохання й втіху,
Нас дратують день і ніч.

Збройних лицарів багато
Дух святий собі обрав,—
Щоб його чинили волю,
Душу їм одважну дав.

Дорогі мечі в їх сяють,
Мають прапори у їх!
Ти б хотіла, любко, бачить
Гордих лицарів таких?

— Еге, і я бачу його,—казала вона собі,—
він перед мене, сей лицарь!

Дівчина чула, що блискуча постать Гордієва, узброєна в її мріях у святого духа лицарську зброю, запановує у неї в душі, а Демидова постать оступається далеко назад.

Але їй було сором. Вона подала Демидові надії і була через це винна. Що ж мала робити? Чи не мусила зректись усяких думок про Гордія і справдити Демидови надії? Але ж це було б їй занадто важко...

Саме тут набіг один випадок. Одного разу намірялися їхати в театр. Квітковський узяв ложу, бо хотіла їхати й мати. Але мати потім щось рознемощила і зосталася дома.

Брат та сестра поїхали вдвох. Давали якусь нудну драму. З початку другої дії Ганна вже не слухала. Її просто дратувала та нісенітниця, що балакано на сцені. Їх товариство з ложі не схотіло дослухувати і поїхало після другої дії додому. Ганна й собі хотіла була вже попрохати брата їхати з театру, як зненацька побачила, що він когось кивнув головою.

— Хто там?—спиталася вона.

— Раденко,—він мабуть зараз прийде.

Ганнине серце чомусь одразу стрепенулось і затихло.

— Нащо йому приходити?—промайнуло в неї в голові. І потім їй здалися надзвичайно довгими ті хвилини, що проминули, поки відчинилися двері, і в ложу ввійшов Раденко.

— А Гайденка нема?—спитався Квітковський здоровкаючись.

— Нема—не схотів.

— Сідайте!—попрохав Квітковський і поступився Гордієві своїм стільцем поруч із Ганною, а сам сів трохи позаду. В цю мить піднято завісу.

Поздоровкавшись, Ганна повернулася до сцени і, здавалося, не зводила з неї очей. Вона не дивилася на Гордія, що сидів поруч з нею, але вгадувала всі його рухи; вона чула, що він тут, біля неї.

Завіса впала після третьої дії; Квітковський пішов з ложі. Ганна зосталася сама з Гордієм.

— Ну, як вам подобається ця премудра драма?—спитався Гордій, уперше вдавчися до неї.

— Ніяк,—одмовила вона.

— І ви не помилилися!—весело сказав Гордій.—По правді кажучи, нас одурив заголовок. А хто це грає героя? Дозвольте мені глянути в програмку.

Він простяг руку. Ганна мусила повернутися до його. Їх очі зустрілися, рука доторкнулася до руки. Ганна здригнулась. З тих очей лився на неї такий світ, що їй одразу зникло з перед погляду все навкруги—і ложа, і сцена, і весь театр з сотнями людських голів. Вона встала, мов хотіла оборонитись од цього впливу, що скоряв її. Але нічого не могла зробити і знесилена знов сіла на стілець. Цієї саме миті завіса піднеслася вгору.

— Вам не душно?—спитався Гордій.—Може трохи відхилити двері?

— Ні, ні,—з якимсь острахом сказала дівчина і зараз же пожаліла, що так сказала. Їй треба було тікати від цього впливу, бо він її—вона виразно чула—скорив цілком, але тікати вона не могла.

— Боже мій! чи довго ж іще?—думала вона. На її щастя драма була в чотирьох діях і саме це була четверта. Але поки ж скінчиться!.

А тим часом Гордій не зводив з неї очей. Його палка вразлива натура теж тягла його до Ганни, і в його грудях займалося бажання вхопити ці малі руки і вицілувати їх усі...

— Сказати їй усе?—промайнуло йому в голові.—Чи не краще б дома? Та хіба не однаково? Хай собі там той натовп слуха драму, а вони прислухаються до тієї пісні, що в їх у душі співа.

Вони сиділи вже трохи далі, в глиб у ложі. Їх мало було видно. Гордій повернувся до Ганни, і його ясний погляд упав на неї.

— Ганно Михайлівно!—почав він і зупинився на хвилину.

Вона вся здригнулася.

— Ось воно!—подумала вона.

Але Гордій себе подужав і сказав тільки:

— Ганно Михайлівно! завтра, як що я прийду, то не відніму у вас потрібного на що інше часу?

— Ні,—тико відмовила дівчина.

— Я маю дещо вам сказати,—почав знову Гордій, але цієї хвилини двері відчинились і ввійшов Квітковський. Гордій стріпнув плечем,—так у його звичайно виявлялося пересердя—і змовк. Мовчки досиділи вони до кінця дії і, не дожидаючи водевілю, вийшли. Прошаючись, Гордій палко стиснув Ганні руку, а Квітковському сказав:

— Я у вас незабаром буду.

Ганна вернулася додому зовсім іншою. Почула, що ступила на новий шлях і що з того шляху несила звернути, або вернутись назад.

Вона не спала всю ніч. Уже не думала, бо не могла боротися з тим почуванням, що її обкопило. Тільки почувала себе страшенно винною перед Демидом.

— Що робити? що робити?—стукала їй у голові, як вершлягом, страшна думка в той час, як дівчина, стиснувши зуби та втупивши очі в темряву, лежала нерухомо на своєму ліжкові, закинувши руки за голову.

Другого дня вона не вийшла з своєї хати. Мати, побачивши її, звеліла їй не вставати, думала навіть посилати по лікаря, та Ганна не схотіла.

Але вона не могла й лежати. Бліда, змучена блукала по своїй хаті. Не вийшла обідати і тільки ввечері стрілася з братом.

— А в нас були Раденко та Гайденко,—сказав Квітковський.—Кланялись тобі.

— Вкупі?—спиталася Ганна.

— Що—вкупі? кланялися вкупі?—засміявся брат.—Ні, нарізно.

— А, який ти!.. Були—вдвох?

— Ні, спершу був Раденко, а тоді Гайденко і навіть останній не знав, що перший був. Якось розминулися. А що хиба?

— Та нічого, так...

— Я сказав, що ти хвора, і Раденко обіцявся зайти завтра.

— Були обидва,—думала Ганна,—спершу був Раденко, а тоді Гайденко. Обом треба дати якусь одмову. Одному вона вже обіцяла цю відмову, а другий ось-ось попроха її. А що вона відмовить?

— Спершу був Раденко, а тоді Гайденко—знову зринали братови слова у неї в голові.—Еге, спершу.. Але чого вона мучиться? Хто пізно приходить, той сам собі шкоде. Ну, і хай так буде! Хиба вона вже не вільна? Хиба вона з'язала вже себе з Гайденком? Вона йому сказала, що відмовить згодом, але хиба це визначало, що вона відмовить: *еге?* Ні, треба швидко якось це скінчити!

Але як саме скінчити? Чом вона не може сказати йому: *ні* та й годі? Що її зупиняє? Вона не розуміла, зовсім не розуміла.

Але другого дня вона зважилась. Треба ж щось було робити. Вона вхопила аркушик паперу і написала на йому швидко один рядок...

Похапцем запхала папірець у коверту, написала адресу. Але як одіслати цього листа? Почтою не хотіла. Скористувалася з чоботаревого хлопця—у їх дворі жив чоботарь, і його гарненького хлопця знала Ганна і часом давала йому читати книжки.

Навчивши його куди нести листа та не казати від кого і не дожидати відмови, вона послала його.

Демид сам був дома, як хлопець пхнув йому в руки коверту, і одним скоком уже вибіг з сіней.

Демид зачинив двері і глянув на адресу. Пізнав писання.

— Що це?—подумав він.—Чи не сталося чого? Вона була хвора.

Розірвав коверту і прочитав:

„Простіть! Не можу. Забудьте! Г. К.“

Рука з листом затремтіла в Демида. Ось і сталося! Тільки сталося зовсім несподіване. Він иншого, зовсім иншого сподівався. Ні, він навіть певний був. А тепер... Що ж це? Через віщо? за що?

Демид засунув листа в коверту і сховав у кишеню. Тоді підійшов до столу, сів і, зіпершись на стіл ліктями, обхопив руками голову. Він чув, що йому треба зрозуміти те, чого він ніяк не міг розуміти...

А Ганна тим часом дожидалася чоботаревого хлопця (їй хотілося бути певній, що лист уже в руках у Демида) і, не мігши всидіти в хаті, одяглась і пішла йому на зустріч.

Пройшла вулицю, завернула за ріг і відразу зустрілася з Гордієм.

— Ганно Михайлівно! а я до вас іду,—сказав Гордій, стискаючи їй руку та сяючи очима. Він помітив, яке стурбоване в Ганни обличчя, але вона здалася йому ще кращою, ніж звичайно, і його серце радісно затріпалось, як він подумав:

— Вона моя, вона буде моєю, ця чудова дівчина! Моя люба, моя...

— Ви дуже поспішаєтесь кудись, Ганно Михайлівно?—перепинив він сам себе.

— Ні,—ледві одмовила Ганна.

— Коли так, то пройдімось трохи, і я скажу вам, чого я йшов до вас.

Ганна мовчки повернулась і пішла поруч з Гордієм.

— Пройдімо в міський сад,—попрохав він.

Сад був за кілька ступнів звідси. Вони ввійшли в його. Людей було так мало, що легко було знайти захисток для розмови.

— Ганно Михайлівно, ви не догадуєтесь, чого я до вас, власне до вас, приходив?—спитався він.

У Ганни застукало в голові і вона ледві могла промовити:

— А чого?

— Скажу просто: я люблю вас. Я приходив прохати вас бути моєю дружиною.

Вони йшли безлюдною стежкою, сховані од людського ока за густими деревами. Ганна схилила голову й мовчала.

— Ганно Михайлівно!—почав знову Раденко, і голос йому затремтів.—Галю!..

Вона підвела голову і глянула йому в вічі. Перед нею була могутня ссяйна врода, перед нею була людина, що сперечатися з нею вона не могла. Гордій зрозумів це, і ту ж мить його губи схилилися над дівочим обличчям...

Демид сидів за столом, стиснувши голову руками, похилившись над листом і тупим нерозумним поглядом дивився в клаптик паперу, в ті слова, що на йому стояли: „Простіть! Не можу. Забудьте!“ Сидів і силкувався зрозуміти те, чого не міг зрозуміти.

Гордій увійшов у хату. Його обличчя сяло надивичайним сяєвом.

— Ну, друже—скрикнув він, ухопивши Демиду за руки,—поздоровляй мене з моєю радістю і

радій, бо я знаю, що моя радість, то й твоя. Я одружуюся з Ганною Квітковською.

Грім, що вдарив би зараз серед хати, не так би вразив Деміда, як ці слова. Він зблід ще дужче і заціпенів. Але це тільки на хвилину. Міцна душа перемогла сама себе. Він мовчки взяв листа з столу і стиснув другові руку...

Гордій за своїм щастям не помітив нічого. Він почував потребу розказати про нову подію і, ходячи по хаті, радісно оповідав про свої заміри, про те щастя, яке має бути, про те, що Ганна буде ідеалом дружини, що вона зможе зробити навіть щасливим того, за кого піде, і багато такої щасливої нісенітниці, що звичайно рветься з уст у безмірно на той час щасливих людей...

А Демід усе слухав, і кожне слово було йому гострим ножом у груди. Довго говорив Гордій і тільки ввечері побіг з дому до Ганни...

Демід залишився сам. Він навіть не думав. Ні, думав, але то були вже не думи, то були найглибші почування, бо не можна було б розібрати, де кінчається дума і де починається почування.

Він завжди мав про те, як він щиро працюватиме на користь рідній землі, але поруч з тією, що їй оддав би він своє серце. „Вона“ була у його в уяві чимсь вищим, що перед їм він мусив схилитися і без чого не міг жити.

Та, яку він знайшов, не різнилася з тим образом, що змалювала йому фантазія. І він оддав їй своє серце навіки, без звороту.

Був певний, що й вона віддала йому своє. Була до його така прихильна, така ласкава! І він був певний...

Але помилився... Ще й надто. Мало того, що віднято в його щастя,—доля направила зробити це

його єдиного щирого друга. І Демид почував, що його нещастя робиться удвое важчим.

— Нащо це так? Через віщо це так?—питався він.—На підставі якого права, на підставі якого закону розбито його сподівання, зламано його життя? Де після цього розумність у житті?

І Демидові здавалося, що все це життя, що крутилося навколо його, було якоюсь безладною мішаниною: постаті крутилися, ходили, переходили, розмовляли, плакали, сміялися і все крутилися, крутилися без краю. Крутилися не круг себе, а мов у калейдоскопі. І все вихрилося без мети, без ніякої мети і без ніякої розумності. Він пізнавав навіть знайомі обличчя, пізнавав Квітковського, товаришів, Гордія, пізнавав її і навіть себе. І все крутилося, мішма безладно мішалася, штовхаючись одно об одне, завдаючи одне одному біль, рани—і все те без мети, а так, тільки тим, що туди їх крутонуло. Цей крутінь сповнив невеличку хатину, тісну, погану норю. І ця норя була той світ, що його так славлено за безкраїсть та пишність. Брудна норя, безладний крут нь.

Але ж Боже мій! Скільки їх, скільки їх, скільки їх! Вони сповняють усю хагу. Вони не дають йому дихати, не дають йому жити. І він не може їх прогнати, не може оборонитися, бо що ж він може зробити серед цього крутіню, серед цієї безладної, безрозумної мішанини?

І мішанина крутиться, і Демид не тільки бачить, а й чує, як вона крутиться, чує безладче шамотіння одержі, чує безладний гомін. Шамотить! шамотить! шамотить! Якось гостро: шам-шам! шам-шам! шам-шам!

І Деміда мучить цей шам-шам. Йому здається, що кожний шам б'є його по голові. Він хоче

затулити вуха, але не може поворухнути рукою. Він хоче кричати, але кричати несила. Ні, він кричить, але тільки голосу його не чує—він це добре сам поміча. Тоді він збира останню силу і скрикує...

Що це? Крутінь зник, але навкруги темрява. Демид починає пригадувати собі—де він, що він. Промина кілька часу, поки він догадується, що це ніч, що він у своїй хаті.

Треба б спати, але Демид спати не може. Він починає думати, але думки знов стають уявами і знову постаті крутяться...

Глянувши Гордій уранці на свого друга, аж злякався:

— Що тобі таке, Демиде? Ти як з хреста знятий!

Демид махнув рукою, сказавши, що трохи нездужає. Йому важко було розмовляти з Гордієм. Тим він страшенно зрадив, як того ж дня приїхав до його батько. Демид сказав, що поїде з їм погостювати додому. Казав *погостювати*, а справді не думав до міста вертатися. Гордій мав написати йому, як буде весілля, бо неодмінно хотів, щоб Демид був боярином. Батькові треба було найменше тиждень, щоб покінчити всі свої справи. Цей тиждень був Демидові важким тижнем... Але минув і він, і, нарешті, вони поїхали.

Гордій же захопився діяльно доводити до краю те, що почав. Він не мав ще ніякої посади, та дуже й не дбав про неї, бо йому кращою здавалася непідлегла адвокатура. Через місяць він уже мав таку-сяку адвокатську практику, що давала йому змогу жити вдвох з жінкою. Він написав тоді до Демида, але Демид одмовив, що хворий і тим не може приїхати.

Через тиждень після цього Гордій одружився з Ганною.

IV.

Заробітку з адвокатської практики було в Гордія Раденка поки ще мало: ледві вистачало, щоб прожити в двох з жінкою, наймаючи малюсіньку квартиру з трьох світличок, — з їх одна була спочивальнею, а друга — чим тільки можна: і залогою, і їдальнею, і витальнею; нарешті, третя — Гордієвим кабінетом. Світлички були тісні, та наші молоді не дуже тим журилися: хоч грошей мало, так щастя багато.

А щастя справді було багато в цих маленьких світличках, молодого палкого щастя, що стуканує голову і примушує забувати про все навкруги, окрім себе.

Прокидаючися Гордій уранці, бачив поруч із собою на подушці вродливу жінчину голівоньку. Обличчя зачервонілося зо сна, волосся трохи скуйовдилось, довга чорна коса впала на груди. Яка тепер гарна тут його Галя! Хочеться поцілувати її, але боїться збудити. Ще рано, ще тільки сім годин, а вони вчора пізно поснули. Йому треба дещо зробити, налагодити в суд — він туди ходє щодня вранці, — а вона хай спить. Тихо, обережно встає він з ліжка, швиденько влягається. Вже хоче вийти з хати, як чує, що дві теплі руки обхопили його з-за плечей за шию.

— А! ти думав утекти!

Він повертається. Галя, напів підвівшись з постелі, обхопила його за шию і прихилилась голівонькою йому на груди. Він хапа її на руки, пригортає до себе і починає цілувати обличчя, шию, плечі, руки...

— Пусти!—борониться вона.—Пусти! Я вдягатимусь—іди собі геть!

Вона завсігди вигонить його вранці. Він покірливо йде і зачинає за собою двері. Хоче вмитися. Та ледві встиг узятися за воду, а вже двері відчиняються і Галя вибігає з їх одягнена, але з великими рученятами, і сміючись вихоплює в його воду.

— А! ти хотів утекти від мене! Раніш за мене вдягтися і вмитися! От же не буде цього!

Але Гордій однімає в неї глечик з водою: він хоче їй зливати, бо хоча в їх і є дівчина Химка, але ж Химці він такого гарного діла не приручить. Ледві вона нахилиється над мискою, ту ж мить Гордієві губи торкаються до її шиї.

— Слухай, Гордію,—не пустуй бо!

Гордій починає зливати на руки Галі, а тоді вона йому. Ще кілька хвилин, і вони вже вдягнені, веселі, щасливі... І Гордієва рука знов якось несамохіть обвивається круг її стану...

— Але ж ти просто неможливий! Адже тобі треба йти в суд!

— Треба.

— То сідай і пиши свої папери.

— Сяду!

— Пусти, мені треба прибірати,—пручається вона.

Гордій нехотя пускає і ще більш нехотя сідає за свої папери. Поки він напише що треба, самовар уже стоїть на столі, і вони поруч сідають до його.

Обоє вже виголодалися чимало, і Гордій хотів би й чого більшого, ніж ті франзолі, що на столі. Але ж на більше треба й грошей більш, їх же поки ще мало, а життя в місті коштує дуже дорого.

— Хочеш їсти?—питається лукаво Галя.

— Чому ні?

— І дуже?—ще лукавіше запитує вона.

— Запевне!

Відкілясь у неї в руках з'являється щось блискуче.

— А то що? Мабуть сардини!

— Який ти догадливий! Але ти вгадай, де я їх узяла!

— Це дуже хитро вгадати, бо ти в мене надзвичайно мудра господиня.

— Глузуй! Глузуй!

— І не думаю глузувати, а навпаки—схиляюся покірно перед твоїм фінансовим генієм.

Така розмова могла б тягтися дуже довго, як би не надходив час іти в суд. Але він, на превеликий жаль, нащодить, і Ганна застається сама.

Вона дещо прибіра. Тоді сіда робити. Шие або вишива. Робить довго, щиро: це Гордієві ссрочка. Шиючи, дожида його, дума про його і час минає швидко. Трохи зазирає в кухню, допомагаючи наймиці варити не дуже мудрий обід. Опівдні снідає. У цей час і Гордій звичайно сніда—там, у буфеті в своєму суді.

— Ось ми й снідаємо!—каже Ганна.

Ми—се-б-то: вона і Гордій.

Як вони поснідають, здебільшого бере книжки і йде в бібліотеку. Там перебіга очима сьгоднішні газети. Гордій тільки трохи зазирає в газету в суді,—нема часу. Але в неї дуже гарна пам'ять, і вона ввечері розкаже Гордієві все цікаве. Адже правда, що розмовляти краще, ніж читати? Гордій каже, що все, що проходить через її вуста, робиться вдсятеро цікавішим. Вона сидить у читальні з годину, бере нові книжки і йде додому.

Часом забіга до матері. Стара самотна пані завжди рада дочці. Вони розмовляють, і мати жаліється дочці на сина: він зовсім змарнів, зробився ще нервовіший.

Ганна й сама трохи помічала, що брат зробивсь якийсь більше стурбований. Але вона жила дуже швидким, дуже щасливим життям і якимось не могла спинитися над цим.

Од матері йде додому. Вже три години. В чотирі завжди приходять Гордій. Ганна цю годину перебуває звичайно читаючи.

Надходить чотирі—двері відчиняються, і він уже в хаті, а вона в його в руках...

По обіді—відпочинок.

Ні, не відпочинок, бо хіба ж можна назвати відпочинком те, що в їх часом буває... Посідали вдвох читати, і Гордій читати не схотів, а схотів пустувати з її руками. Вона сказала, що так не хоче і що втече, і справді втекла. Але він почав за нею ганятися і зараз же наздогнав її в тій хаті.

Після короткої борні вона скорилася, але ж за те і його скорила. Вона привела його знову на канапку до книжки...

Часом буває, що до їх дехто приходить ввечері. Дуже рідко брат, а більше чужі люди, знайомі... Але ж мабуть без їх краще.

Без гостей вечір збігає швидко, так швидко, що Гордій нічого не встига робити. Давно вже хоче заходитись коло однієї української праці, але ніяк не добере вільного часу, щоб почати.

— Ну, та почнеться колись!—каже він,—а поки...

Це значило, що Галя у його в руках...

І так що-дня. Дні всі однакові, зовсім однакові—що сьогодні, те й завтра. Але воно—все це—таке гарне, що ні трохи не надокуча: і вчора, і

сьогодні, і завтра, і після завтрього все хочеться того ж таки одного, все хочеться такого легкого рівного життя, осяяного сявом од гарного молодого щастя...

Але поспалу й не помітно прийшла й одміна. З того часу, як одружилися Гордій та Ганна, минуло вже чимало часу. Минула зима, весна, кінчалося вже літо—мало не рік. Перший запал кохання простиг, прийшов тихіший час. Вони вже не нудилися один без одного так, як перш, їм схотілося бачити людей. Почали вони бувати в людей і люде в їх,—до їх часом збірався той гурток, що й до Квітковського, нових людей не прибувало,—все ті самі. Починали вони надокучати.

А про те й дома Гордій з Ганною встигли вже і намілуватися, і наговоритися, і через те день у їх минав звичайно так, що вранці Ганна шила або читала, а як приходив Гордій, то по обіді він зараз брався за книгу до чаю, після чаю ж сідав за свою офіційальну роботу. Робота була не цікава. Гордієви мрії про те, щоб бути мужичим адвокатом не справджувалися: ніякі мужики до його не йшли, а йшли всякі пронозуваті добродії—здебільшого панки та купці і з їми доводилось йому мати діло. А це була праця не зовсім люба і в їй не було нічого такого, про яке Гордій колись марив: Була, правда, ще инша праця—своя; Гордій з Ганною заходилися вкупі коло однієї літературної роботи, але вона посувалася погано. Втоплений з роботи офіційальної, Гордій мало коли брався до неї. Він тільки писав часом вірші, кажучи, що надрукує їх, як набереться на чималу книжку.

Кінець вечора, що заставався після всякої роботи, спершу йшов на розмови проміж себе. Але де далі ті розмови якось стихали: часом нема про

що говорити, часом і є, та втомиться Гордій, то не хочеться розмовляти; іноді посердяться. Спершу вони не сердились одне на одне, але з якогось часу й це стало. Почалося воно з одного зовсім незначного випадку.

Одного разу Гордій прийшов з суду дуже роздратований. Йому трапилася прикрість, довелося посваритися з товаришем. З сварки могли бути зовсім нелюбі послідки. Повернувшись додому, Гордій не застав дома Ганни: Химка сказала, що вона пішла до матері. Сердито стрепнувши плечем, Гордій скинув сурдута, вдяг легшу одягу, взяв книгу і ліг на ліжко читати. Але книга читалася погано, бо раз те, що Гордій був сердитий, а друге — йому ніколи сьогодні було поспідати, і він був дуже голодний. Почитавшись з чверть години, кинув книжку.

— І чого вона не йде? — подумав він про Ганну, — мов не знає, що час обідати!

Устав і подививсь у вікно, чи не йде. Її не було. Постоявши трохи коло вікна, знову ліг на ліжко і взяв книгу. Читаючи через десяте — п'яте та сердючись на Ганну, прождав так ще з чверть години і аж тоді почув, що двері відчинилися і Ганна прийшла. Вона вбігла в хату весела, трохи розчервонівшись од швидкої ходи, з словами:

— А я засиділась, загомнілась, а ти вже мабуть тут хочеш їсти?

Гордій нічого не відмовив. Не помічаючи, що він сердиться, Ганна, роздягаючись у другій хаті, гомоніла до його:

— Так хочеш їсти, га?

Гордій ледві одмовив, не одриваючи очей од книги:

— Та вже ж...

Ганна ввійшла з тієї хати і підбігла його поцілувати. Вона одвернула його голову од книги і нахилилась до обличчя:

— Ах, та дай же мені читати!—невдоволеним голосом промовив Гордій.

Тут тільки Ганна помітила, що він сердиться, і відразу притихла. Глянула на Гордія ще раз трохи стурбованим поглядом, але нічого не могла сказати, бо ввійшла Химка, несучи обід. Несподівана Гордієва холодність так уразила Ганну (досі нічого такого не бувало), що вона не насмілювалась сама озватися, і вони весь обід висиділи мовчки. Але як Гордій після обіду знову ліг мовчки читати, то вона обурилась. За що це так? Що вона зробила? Невже це таке злочинство, що вона на які там пів години, чи більше спізнилася? Адже як Гордій часом і дужче спізняється, то вона ж не сердиться!

З такими думками Ганна сіла за свою працю. До вечірнього чаю вони не промовили й слова і тільки вже за чаєм трохи розбалакалися, хоча й не широко. За те вночі вони довго одне одному не дали спати спершу своїми зітханнями, потім розмовою про те, що сталось (одне одного обвинувачувало), і нарешті, згодою—гарною і широкою.

Незабаром після цього набіг і другий випадок.

Одного разу вони вбіралися йти в гості. Гордій зібрався і стояв одягнений, а Ганна все копалась у комоді.

— Та скоро ти?—спитався нетерпляче Гордій.

— Зараз,—одмовила вона,—ось хустку візьму.

Хустка все чомусь не знаходилася, а Гордія брала нетерплячка.

— Та ну вже ходім! доки ж воно буде? І так спізнилися!—мало не скрикнув він.

Цей крикливий тон здався Ганні якимсь таким зневажливим, що її мов у серце що вразило. Ковтаючи сльози, мовчки вийшла вона за Гордієм і увесь той вечір вони ледві озивались одне до одного. Потім вони, звісно, помирилися, але такі випадки почали траплятися де далі—частіше. Мало не завжди це починалося однаково. Гордій сердився за яку дурницю, її ображувало це, але вона, не показуючи того, силкувалась одмовити йому якомога спокійніше. Цей спокійний, навіть холодний, як здавалося Гордієві, тон зовсім не подобавсь йому і сердив його ще дужче. Він починав читати або й просто мовчати. Часом їм обом хотілося скінчити це, вийти з такого важкого становища, і хто небудь з їх намагався зробити це штучним способом і озивався до другого так, мов нічого й не було. Але з цього не помагалось. Другий помічав нещирість і відмовляв теж нещиро, і те, чого хотіли збутися, не то не зникало, а часом ще й більшало. Так тяглося звичайно доти, поки думки поверталися зовсім на другий бік, і все це забувалось.

Чимало суперечок повставало з того, що Ганна ніяк не могла погодитися з деякою Гордієвою завичкою поводитися з нею. Гордій принципіально був дуже ліберальною людиною в справі відносин поміж жінкою та чоловіком і силкувавсь і в своєму сімейному житті робити так, як думав. Але ж він не міг устерегтися того, чого сам не помічав у собі.

Народився Гордій з давнього панського роду, що звик панувати над мужиком і так виробив у собі цю потребу панувати, що вона передавалась спадщиною від батька до сина. І потім—освічений пан, живучи серед неуків-мужиків, звик вважати себе за далеко вищого від тих, що були навкруги його, авторитетом тим, хто був коло його. І це по-

чування власної вищости, авторітетності теж сталося спадщиною.

Обидві ці спадщини Гордій одержав. Життя їх прибільшало. Змалку йому довелося запанувати над селянськими хлопцями. Розумніший і сміливіший за інших, він і потім, живучи вже серед інтелігенції, завсігди у своєму гурті верховодив. Товариші ще в гімназії дивувались, що він так багато читав і знає більше за їх, корились його розумові і зовсім схилялись перед його сміливістю. Гордій завсігди, ще змалку, уявляв себе героєм. На яке саме героїство народився він на світ, того не знав, але певний був, що героїство це мусить бути. Прочитав у одному російському романі, що Наполеон I мав звичку складати руки на грудях навхрест,—з того часу ця поза зробилась йому найулюбленішою і часто можна було бачити його, як він стояв у класі коло вікна: круг його кричали й метушились товариші, а він, задуманий, навхрест руки на грудях склавши, мов не помічаючи нічого того (а справді—дуже бажаючи, щоб його помічено), що навкруги робилося, стояв... як Наполеон...

Далі Гордій зробився демократом і Наполеона звав уже деспотом. Та за те інші образи у його в душі запанували—такі саме величні, як і Наполеон, хоч і не такого коліру, і Гордій так саме позичав і в їх дещо...

Товариші може б сміялися з цього (ба, деякі таки й сміялися), як би вкупі з тим Гордій не був гарний товариш. Се б то—не товариш,—бо він звичайно дивився на всіх трохи згори, але проводирь. Як що треба було йти до начальства—прохати чого, або як що гімназисти, вчинивши яку шкоду, мусили з неї викручуватись, визволяючись од карі, то в таких випадках ставав на чолі класу Гордій. Ро-

зумніший та сміливіший за інших, ще й гарний учень, він мало не завжди досягав свого. Це придбало йому популярність у гімназії. Цю популярність Гордій умів удержати й в університеті. Все це зучало його поводитися з іншими людьми як високому авторитетові, вишій натурі з простими, вимагати від цих простих людей надзвичайної уваги до себе й послуг.

Сам він не помічав, що тон у його в розмовах був завжди гостро-авторитетний (за це він мав чимало ворогів) і що, бажаючи від інших вдячності за свої вчинки, сам часто був невдячний, бо щб йому роблено від людей гарного, приймав здебільшого як належну йому данину. Навіть думав, що навпаки—понижає себе перед іншими людьми...

Ганна розвивалася здебільшого самотійно. Мати її була цілком пасивною людиною, батькові за службовою роботою та за іншим клопотом не було зовсім часу керувати доччиним розвитком. Дівчина читала й думала або вдвох з братом, або здебільшого сама. Була якийсь час під братовим впливом, та давно вийшла з під його і самотужки думала над тими питаннями, які перед нею вставали. Все це зробило з неї натуру, що не любила скорятися чужій владі.

Закохавшись в Гордія, не думала про те, хто верховодитиме у їх у дружинній спілці. Але зовсім не однакові речі—перший запал кохання і щоденщина. Кохала Гордія й тепер, але також хотіла жити по-своєму. Одначе незабаром побачила, що за для Гордія мусила зрестися багатьох своїх звичок та симпатій. А надто Гордій, хоч і кохав її й поважав (вона це знала),—все ж і до неї говорив тим авторитетним тоном. Спершу, як вони подружилися,

цього не було, але що більше Гордій звикав до нового життя, то авторітетніший робивсь у його тон.

Надто ж за останній час зробився дразливим. Його не задовольняло життя, бо надії його якось не справджувалися. Він марив про любу працю за для громадянства, а довелось панькатися з судовими паперами; хоч би заробіток був з їх добрий, так і того не було; в Ганною був нелад часто, були ще всякі нелюбі випадки та пригоди; за останній час їх якось траплялось не трохи і деякі, як напр. суперечка з товаришем, чимало дошкуляли. Життя починало виявлятися тим, чим воно справді є: не ясним шляхом до величного героїства, а щоденним, часом досить брудним, клопотом. Ясні Гордієви мрії поблідли, палкі надії на щастя проходили. А без щастя життя здавалося Гордієві зовсім нерозумним, не мало мети. В мету тогосвітню він не вірив, і все частіше й частіше почала заходити йому до голови та думка, що не минає, мабуть, ні одну інтелігентну людину: нащо це все? Яка мета у всьому цьому житті? Мети він не знаходив і це його обурювало, це робило його дразливим, нетерплячим, палким на слова. І сам того не помічаючи, він часто ображував Ганну. Одного разу—років через півтора, як вони побралися—трапився такий випадок. Гордій вернувся натомлений додому. Це було перед вечірнім чаєм. Ганна давно не була в матері і спиталася Гордія, чи не пішли б вони туди сьогодні після чаю.

— А! ніколи мені!—відмовив Гордій.

Він пішов у другу хату, а вишовши через хвилину побачив, що Ганна лежить на вікні головою й плаче.

— Галю! чого ти?—кинувсь він до неї.

Вона плакала мовчки.

— Та скажи ж бо, ну що тобі? Чого ти плачеш?

Вона підвела голову, повернулась до його і, дивлячись крізь сльози, мало не скрикнула:

— Я не звикла, щоб на мене так кричали!

Гордій страшенно здивувався: він не розумів нічого.

— Та що це? Як кричали?

— Ти кричиш на мене, мов я тобі наймичка!

— Та я зовсім не кричав на тебе,—чого це ти?

— Ти сам не помічаєш, як кричиш, але ти кричав!

Справді, відмовляючи Ганні, Гордій сказав з пересердям, але він зовсім не помітив, щоб це було криком. І він одмовив:

— Я цілком нічого не розумію, що це тобі здається.

— А, й не треба!—скрикнула Ганна, схопилася в місця і побігла в другу хату.

Гордій zostався сам. Він і собі розсердився, вважаючи, що Ганна сама винна. Привнесла Химка самоварь,—Ганна не вийшла. Гордій сам запарив чай, сам напиєся—Ганна не виходила. Після чаю він одягсь, узяв шапку і пішов. Уже виходячи, він гукнув:

— Я йду в бібліотеку!

Як зачинилися за їм двері, Ганна заплакала ще дужче. Вона все дожидалася, що він увійде до неї. Тепер почувала себе глибоко ображеною. Наплакавшись добре, встала з ліжка, вмилася, вийшла з своєї хати і засвітила лампу. Химка вже давно поприбирала чайний посуд. Ганна сіла була за роботу, але робота не робилася. Взялася була до книжки, але й книжка не читалася. Молодицю обхоплювала тяжка нудьга. Вона думала:

— Так он воно як! Невже я на те йшла заміж, щоб так жити? І неville це той Гордій так на неї сьогодні крикнув, що на його недавно ще вона за малим не молилася? Еге, дуже одминився він! Ореол, що повивав його, поблід. Ганні він уявлявся перш як борець геройський, що з їм поруч вона йтиме життєвим шляхом. Тепер бачила, що помилилася,—принаймні досі ніякої геройської борні Гордій не починав. Навіть невеличка праця, що мала ідейний характер—літературна українська робота—і та мало що посувалася. А тут ще ці непорозуміння, ці зовсім несподівані суперечки. От хоч і сьогодні! Він справді на неї крикнув—за що? І за що потім росердився і пішов, навіть не попрощавшись? Цього досі ніколи не було. Що вона йому зробила? Ще як би горе в його яке було на серці, тоді ще можна це простити. А то й горя ніякого нєма. А проте... звідки вона знає, що нема ніякого? Може йому було чого тяжко—часом буває так на душі дуже важко, а чого—і сам не знаєш. Треба було йому простити, а вона зараз у плач. Добре знає, що Гордій плачу не любить і зараз кидає розмовляти, як що вона довго плаче. Зовсім не треба було плакати. Вдруге вона так не робитиме, а тепер поки ждатиме його.

Молодиця знову почала читати. Але читалося погано. Примусивши себе перекинути з десяток карток, глянула на годинника. В цей час бібліотека вже замкнена. Але Гордія досі не було.

Мабуть він пішов до кого з знайомих.—подумала Ганна, і їй схотілося, щоб цього не було. Прождала Гордія ще годину, другу, а він не приходив. Химка давно вже спала, хропучи у своїй хатині. Хоча було ще тільки десять годин, але те

хропіння таке вражіння робило, мов би вже було дуже пізно.

Силкувалась не думати про те, що сталося сьогодні, але за кожною іншою думкою неодмінно ховалася думка про це.

Годинник задзвонив. Ганна налічила одинадцять годин. Після одинадцятьох вони звичайно лягали. А Гордія все нема. Знов нудьга обхопила її ще дужче. Боже мій! нащо ж так робити?—думала вона,—він же зна, що я жду його мучачись,—чому ж він не йде?

І вона то лягала на ліжку і лежала, закинувши руки за голову та прислухаючись до кожної ходи на вулиці, то знов уставала й ходила по хаті. Одного разу їй зовсім здалося, що хтось узявся з улиці за їх двері. Вона кинулась одчиняти, але нікого не було. Трохи не плачучи, вернулася назад.

А Гордій тим часом, посидівши в бібліотечі, пішов був додому. Але додому йти не хотілося. Зайшов до знайомого. Хоч йому було там зовсім невесело, але він сміявся та голосно розмовляв. Як вийшов звідти,—була місяшна ніч. Гордій ішов улицею і бачив над собою незмірно високе безкрає небо, все облите срібним сяєвом. Те небо його дратувало:

— Як просторо, як вільно, як гарно там!—думав він.—Чому тут не так!

І він згадав, що він посварився з жінкою, і зрозумів, що був винний. Але йому не хотілося, щоб він був винний. Його дратувало це безкрає місяшне сяєво, і йому не хотілося, щоб це саме через його, через Гордія, земля зробилася йому така далека від усякого порівняння з цим небом. Він почав обвинувачувати Ганну: наче вона не

могла звеліти, щоб самоварь вчасно був—адже на те вона господиня! І потім—говориш, а вона мовчить... Але тут же зараз Гордій згадав, що й він мовчав, як вона говорила, а самоварь... Гордій глянув знову на небо. Воно сяло. Господи! яка краса! А він про якийсь там самоварь, про мовчання! Як йому не сором!

І він за малим не побіг улицею, поспішаючись додому. В хаті світиться. Він подзвонив. Через кілька хвилин Ганна відчинила йому двері. Він глянув на неї, на її любе обличчя і ту ж мить ухопив її на руки і почав цілувати в губи, в очі, в лоб, у руки. Він поніс її на ліжку і припав коло його навколішках, і знов цілував їй руки, ноги.

— Люба! кохана! серце!..

Ганна п'яніла з тих любощів, та й сам Гордій сп'янів...

Такі випадки де далі траплялися все частіше та частіше. Вони завсігди кінчалися згодою і згодою такою гарною, що Ганна несамохить згадувала Некрасова вірші:

Послѣ ссоры такъ полно, такъ нѣжно
Возвращенъе любви и участья.

Та як би там не було після суперечки, але сама суперечка була річчю дуже важкою. А тут ще одна річ трапилась: Ганна мусила зробитися матіррю.

Уявляючи собі ще з дуже молодих літ щастя з милою, палка натура Гордієва розуміла його не інакше, як невпинне гаряче кохання та життя вдвох. Про дітей не думав, навіть більше: не бажав їх. Дитина—це пелюшки, крик, пищання, купання, не зовсім гарні пахощі... Потім дитина, це—безсонні ночі Ганнини, змарніле обличчя Ганніне, відміна

свіжих молодих, дівочих форм у тілі та інші,—а Гордій був греком у своїх поглядах на жіночу вроду... Далі ще, дитина—це надполовинене кохання, бо тоді вже Ганна не буде цілком самою його Ганною... І довідавшись Гордій про новину, зараз же трохи скривився. Ганна помітила це, і їй зробилося шкода і себе, і тій дитини, що буде.

Розумів, що мусять же бути у їх діти, але хоч трохи згодом, не зараз хоч!.. Дратуючись пильнував, як стан у Ганни повнішав, а обличчя худло, марніло. Навіть сердився—не на Ганну, звісно, бо чи ж вона могла бути винною?—а просто сердився, що так сталось; але його поганий гумор одбивався знов таки на його відносинах до жінки.

Чимало суперечок траплялося також з-за Квітковського.

V.

Гурток, що збіравсь у Квітковського, був звичайним українським гуртком: було дуже багато ідейних балачок, ще більше розмов про старих „українофілів“, що вони не так робили як треба, або й зовсім нічого не робили, що треба робити инакше; але роботи не починав ніхто, окрім одного-двох людей, що працювали самотужки. Декому це балакання вже дуже надокучило, а між іншими й Квітковському. Тим часом підскаочив прикрий випадок: один з гуртка, Давиденко, виїхав до Петербургу і незабаром у псевдoliberalному і до українського письменства ворожому „Обозрѣвателѣ“, надруковано статтю з його підписом...

У гурткові про цей випадок багато говорено. Одні обурювались, а інші... пішли слідом за Давиденком. Квітковський зовсім зневіривсь у гурткові. Натомісць його все більше й більше починали

зацікавлювати останні писання Л. Толстого філософсько-морального змісту на основі по своєму зрозумілої Євангелії.

Його хистка вразлива натура вже переймалася тими поглядами, що в їх за останній час кохався великий московський романист. Так зване „непротівлення злу“, заходи, щоб поліпшити особисту духовну істоту і неприхильність до громадянських справ—це було тепер у його на думці. Людське щастя бачив тепер Квітковський у фізичній праці і, йдучи слідком за своїм учителем, захожувався шити чоботи. В місті знайшлося ще з пів десятка таких людей, як він, і вони думали заснувати якесь товариство на „толстовських прінципах“ Гордій сміявся з цього, а Ганна обороняла любленого брата. Одна з таких суперечок особливо бул в тямку і Ганні й Гордієві.

Одного разу Ганна, вернувшись від матер розказала Гордієві, що Петро Квітковський, уку з своїми однодумцями мають заснувати хліборобську спілку.

— Петро кидає незабаром своє учителюван і їде туди,—додала Ганна.

— А де ж вони землі візьмуть?—спитал Гордій.

— Та в одного з їх трохи грошенят є, та він уже взяв у посесію клопоть землі.

— Чорт зна що таке!—сердито промовив Гордій,—у нас і так мало інтелігентних українських діячів, а тут ще й ті, що є, дуріють.

— Що ж ти зробиш, коли його така праця не задовольня?

— Не задовольня? А химери ганяти—задовольня? Ну, які вони хлібороби? Що з їх за пуття буде?

— Я й сама не думаю, щоб з цього яке пуття було, і мені самій сумно, що він одкинувся од нашого гурту, але—по правді кажучи—не штука й одкинутись. У нас працюють звичайно самими явками, а дійсної роботи нема. Ну, хоч візьмемо й нас—багато ми робимо?

Вони й справді небагато робили, і Гордій це знав. Але тепер ця жінчина увага чомусь уразила його і він відмовив сердито:

— Скільки б не робили, та робимо все ж більше, ніж ті дурні, що, латаючи чоботи, думають ушасливити і себе й людей.

— Нехай і так, але ж нащо лаяться?—сказала Ганна.

Гордій глянув на неї і побачив, що в неї на очах сльози. Вона дуже любил брата й матір і вражалась, коли хто про їх що негарне казав. Гордій знав це, але тепер його опанувало пересердя. Він одвернувся і сказав крізь зуби:

— Ну, невелике лихо, коли й сказав так—же з того він не подурніша. Ти взагалі сбрешся з кожного слова, яке я тобі кажу про його про матір.

— Не ображуюсь,—одмовила Ганна,—з кожного слова, але ти якось іронічно на їх дивишся, і це мене обурює.

— Ат, облиш!—сердито відказав Гордій,—ти завжди чепляєшся до слів.

Ганна заплакала. Гордія це зовсім розсердило:

— Ну, от—тепер сльози! А чого—хто його зна!

— Того, що ти сьогодні неможливий!—відмовила плачучи молодиця.

— Я завжди однаковий.

— Ні, ти перш був не такий!

— Це докори?

— Я... я не докоряю тобі... Але... але... це правда, що ти дуже одминився... Я не знаю, через віщо це. Скажи мені, що я зробила тобі, Гордію, що ти на мене все сердишся?

— Ти мені нічого не зробила, і краще буде, як що ми кинемо цю розмову.

— Але ж я не можу далі так жити! не можу! — скрикнула з усієї сили молодиця і голосно заридала.

— А я не можу жити, коли мене дошкуляють образливістю та плачами,—зіммо відмовив Гордій і вийшов з хати. Він одягсь і пішов з дому.

Ганна zostалася сама і могла наплакатися до сходу. І вона довго плакала і довго потім думала, рівняючи свої колишні мрії про дружинне життя до сьогочасної дійсності. Дійсність не підходила до мрій...

А Гордій, ходячи по міському саду, теж міг думати. І він думав багато. Розумів тепер, що в таких випадках, як був оце, винна не сама Ганна, а й він. Та було вже пізно. Він думав про своє сем'йове життя і в його з тяжкого горя боліло серце. Ні, не пощастило йому, не пощастило! Якось не ладнається в їх, якось не підходять вони одне до одного вдачами, і ось нелад, і ось горе. Але через віщо ж це? Адже він її любить? Запевне,—хоча бувають такі хвилини, коли йому здається, що в'н її не любить, коли у його в душі прокидається мов би щось вороже до неї. Йому здається тоді, що вона не задовольня його. Еге, в їй є чимало такого, що не задовольня його. Надто за останній час через цю дитину вона стала така дразлива, недоторкана і дуже змарніла. Обличча схудло, ніщєки повипиналися, стан зовсім зопсувався, і Гор-

дій не міг спокійно дивитись на її живіт. Він ви-кликав у його мов якусь фізичну ворожість. Горд-дій завсігди уявляв собі свою дружину ясною та вродливою як сонце,—а сьогочасня Ганна зовсім була не така. Правда, це річ дочасня, але вкупі з тим це річ і періодичня. І це обурювало його.

Істніє на світі врода, краса—на те, щоб давати щастя людині. І ось після кількох років такої „періодичности в цій справі“ ця краса мусить змарніти, зів'янути. З ясної вроди зробиться стара баба.

І так з кожною вродою. Властиво—на світі нема краси.

Das Schöne blüht nur im Gesang!—згадавсь йому вірш з німецького поета.

— Nur im Gesang? Тільки в піснях живе прекрасне?—думав він.—А в житті? В справжньому житті? Нема?

В такому разі, що ж зостається від життя?

Freiheit ist nur in dem Reich der Träume
Und das Schöne blüht nur im Gesang.

Так, так: воля тільки в країні мрій, прекрасне тільки в піснях. Правда, як то відомо, теж „стоить у порога“, а весь світ „кривда зажерла“; добро і таке инше так саме мабуть тільки в піснях або в країні мрій. Що ж тоді зостається від життя?

Життя! Хиба це життя, що в йому найвищі добра людські: краса, воля, правда живуть у самих мріях? Коли так, то нас тільки дурено, як у солодких пісеньках співано про всі ці гарні речі. Солодко співано, але все це брехня і в житті цього нема. Нащо тоді життя? Тоді життя просто гидке смердюче болото або рівна, сонцем спалена нікчемна пустиня.

І в Гордія з'явилася злість, лютість. Його одурено, він стріває в житті не те, чого сподівався.

Він марив про довішню вроду, а йому кажуть, що вона в самих пісеньках. Він марив про геройські вчинки, а йому доводиться думати про гербові марки, про апеляцію, про касацію, розмовляти з гладким купцем і обороняти може шахрайства його—і все це на те, щоб мати шматок хліба, а шматок хліба мати на те, щоб жити, а жити... Жити на те, щоб упиватися красою, волею, правдою, добром—так думав він спершу, дурний! А тепер? *Все це в самих пісеньках!!...*

А нащо ж жити, коли так?

Він зупинивсь на цьому питанні. Він становив його собі вже не одного разу, але відповідь здавалася тоді не мудрою і не довго її шукано. Тоді було все так просто: старі традиції—забобони; вірити треба тільки в нові ідеали: у правду, в добро, у красу, у волю, у братерство... А з цієї віри зараз виникала й одмова: жити треба на те, щоб користуватися з правди, з добра, з краси, з волі, з братерства і за це самому треба було робити так, щоб і люде могли з цього користуватися. І він вірив і жив щасливий.

Еге, він *вірив!* Милійони людей вірили в персонального Бога, але такі, як він, молоді, одкинули ту віру, як забобони, і постановили намість неї теж віру—в ідеали XIX сторіччя. Замість віри знов таки віра.

Але в тому ж і сила, що він тепер *не міг вірити*. Коли перша віра впала,—чому не могла впасти й друга? Правда, добро, краса, воля, братерство, рівність—це все тільки частини, дрібненькі складові частини з одного великого, незмірно великого, що без його людина жити не може, що в йому людина мету своєму життю бачить. Це вели-

ке—щастя. Ось воно! Ось чого треба людині і ось чого вона не має. Яка ж може бути віра в частини, коли не існує ціле?

Та й частини ті, хоч і кожному нарізно розібрати,—в їх так саме не можна вірити. Ні правда, ні добро, ні краса, ні воля, ні братерство, ні рівність не панують *ніде* на землі, ні серед якого народу, ні серед якої держави—ніде. Існують тільки поривання до їх та може уривково часом виявляються вони в приватних відносинах. І він має вірити в те, що, відколи світ стоїть, існує тільки як ідеал і ніколи не зіходило в життя? Чому ж, коли так, не вірити в кайдани, в кров, у темряву, в неволю, в зло—вони більше панують на світі, ніж усе те!

Щастя! щастя людині треба! Щастя вона не має! Вбачав колись щастя в правді—і бачить, що щодня ламає правду в житті, найбільше що до Ганки; в добрі—і чує в себе в серці саме зло; в красі—і бачить, як краса одцвітає; в волі—і повинен бути невольником шматкові хліба! *Це щастя?* Але ж це може бути дочаснім!—казав йому якийсь голос.—Ви могли з Ганною не зрозуміти одне одного, але прийде час, і ви погодитесь, і зло у тебе в серці одміниться на добро. А неволя з-за шматка хліба, нелюба праця—невже ж це річ довічна, невже це річ така, що її не можна відмінити? Борись і досягнеш!

Так, він може борстися і він боротиметься. Він вибере собі волю, працю любу, хоча мільйони людей стогнатимуть під невольною тяжкою працею. Нехай він погодиться й з Ганною. Це все добре. Але що потім? Буде готім щастя? Ні. Принаймні—воно нічого не варте, це щастя.

Еге, те щастя, що його так бажає людина, що в йому вона вбачає мету своєму життю,—справді не варте нічого.

Яке це щастя, коли я, напившись вранці чаю, вийду з дому і забуду застебнути пальто на верхній гудзик і через це буде якесь там запалення в легенях, чи ще якась погань, і я дам дуба!

Смерть—це та річ, що вона собою знищує всю вартість чого б там не було на землі. Щоб може важити хоч би й найвище щастя на їй, коли смерть відразу (*і що-хвилини!!*) може знищити все? І тоді темрява, ніщо...

Він згадав, як читав колись у часописах, скільки важив мозок у одного великого, що зажив собі європейської слави, письменника. Він не пам'ятає, скільки саме, але не забув, що в тому таки часописові описано було й те, як великому письменникові розпиляно голову, винято мозок... Не знає він, чи поховано мозок потім у яку золоту урну, чи просто прийшов сторож, скипкою зскріб шматок мозку у черепок—укупі з попелом од тих цигарок, що їх анатоми курили,—і притулив черепок до голови...

Згадав це, і його всього мов скругнуло. Людина, найкраща людина, ідеал людини, жила і мала щастя—робити своєю працею добро мільйонам—і ось тепер що? Брудні сторожеві пальці пхають мозок у черепок, ні, навіть не пальці, а скипка. А цей шматок, що до його сторож гидує доторкнутися руками, цей шматок є те, що дало нам ті великі твори! І все це скипкою, скипкою!

Щастя! Ось він—прообраз того щастя. Він боротиметься—нащо? Щоб умерти?

Добре тим, що вірять у життя інше, того-світне! Добре! О, як би він тепер бажав вірити,

та не може! Ця віра дає надію, дає мету в житті, дає розуміння, вагу життю. А без неї все кінчається чорною, безнадійною, абсолютною смертю.

На який же чорт ці зорі—довічні, невмірущі, цей місяць, ця земля—все це німе, мертво—і невміруще, а я—вмірущий, я—живий, тямущий? Ба, ні! „наука“ (він іронічно всміхнувся) каже, що й вони вмруть, що й сонце вмре, що це все якась безодня поглине. А там? Він хоче знати, хоче розуміти, що там—може тоді він знайде й собі відмову. Але що там—він не знатиме і не зрозуміє—хоч не питайсь.

— Und ein Narr wartet auf Antwort...—згадалась йому його ж одмова Демидові.

Дурень дожидає відповіді,—запевне, дурень! Одмови бути не може. А коли так, то нащо це все—життя, сонце, земля, щастя—все це, що є, що бачиш, що знаєш? Ні на що! Ну й геть усе к чортовому батькові!

Гордій плюнув і встав з ослону. Він озирнувся. Міський садок був порожній і темний, бо сторож уже погасив у йому ліхтарі. Була вже ніч.

Гордій пішов додому порожніми вулицями. У його в душі не було нічого, окрім того почування, що викликало його останню фразу: ну й геть усе к чортовому батькові! І прийшовши додому, він уперше, відколи одружився з Ганною, не скінчив суперечки згодою, навіть не промовив і слова до жінки, а ліг спати в другій хаті на канапі.

Тяжкі дні почалися з того часу і Гордієві, й Ганні. Він мучився своїми питаннями і мало коли й озивавсь до Ганни. Все, що він помічав перед себе, він зараз припинав до одного—до свого питання. Бачив, що Ганна сумує і йому навіть хоті-

лося її розважити, але думка: „нащо? Більше, чи менше суму—однаково черви у ямі ззідять!..“—спиняла його від того. Ця думка отруювала йому все, і він усюди, з-за всього кільки день бачив саму смерть.

Несподівано перепинила такий напрямок у думках одна річ. Мало не через два роки після одружіння Ганна породила сина.

Як почалися породілліни муки, то спершу вони не зробили на Гордія ніякого вражіння, але де далі вони все більшали та дужчали. Уночі вони зробилися такі, що в Гордія стиснуло серце з жалю, і він одразу забув усе, що його мучило і мучився тепер самими Ганниними муками. З острахом, затаївши духа, дожидався він кінця і відразу стрепенувсь, як почув дитячий крик...

І як уперше взяв Гордій на руки шматок цього червоного м'яса, то він зараз же подумав:

— Нащо це? Алже...

Але ту ж мить шматок червоного м'яса заворушився, скрикнув. Гордія мов струснуло щось: життя! живе життя!

І надзвичайна любов обкопила Гордія на деякий час до цього живого життя. Він колихав сина, він цілував його, він упивавсь його рівним диханням. І потім, положивши дитину поруч із матіррю, він став навколішки біля ліжка, припав головою матері до ніг і сльози закапали в його з очей...

Але все це запомогло Гордієві перебути тільки гострий біль своєї душі, але не могло відвернути його від тих фатальних, неминучих питаннів, не могло дати на їх одмови. Правда, Гордій повеселішав, життя з Ганною зробилося рівнішим, але те, що носив він у душі, не покидало його ніколи—

воно його гризло, воно отруювало йому кожну годину.

Несподівано надійшла ще одна зміна. Бездітний дядько Гордіїв умер і все, що мав, одказав небожеві. Гордій робився багатою людиною.

Вернувшись Гордій з похорону, розказав Ганні, що Демид уже не йде в лікарі, живе дома, господарює... Гордій не міг до його придивитися, бо бачився з їм нашвидку, але помітив, що він якось одмінився. А про те й Ганна мала незабаром побачити його: Гордій кидав судову практику і їхав на свій новий хутір господарювати. Він радів з цього, як дитина, він був такий веселий, такий щасливий, що й Ганну зробив щасливою та веселою, хоча їй і не хотілося через дещо їхати на хутір...

VII.

Демид Гайденко справді одмінився: немов постарішав, споважнів, а поміж бровами в його лягла глибока риска...

Демид радий був приїхати додому. Як його батько, невисокий, але кремезний дідок з сивими вусами, без бороди, сидячи біля його в якомусь передпотоповому хутірському повозові, штовхнув його в бік і сказав:

— Дивись, уже наші луки видко!—то замислений Демид стрепенувся. Він почав глядіти на широкі, тепер пожовклі, луки, що по їх бігла, вблискуючи на сонці, вузьенька річка, на гайок по над річкою і, нарешті, на рідну хату, що тільки верхом своїм визирала з буйного саду. Він дививсь на їх так, мов би він не два місяці, як покинув їх, а бачить їх знову після довгої кількорічної розлуки. Якесь давнє-давнє почування любе знов об-

хоплювало його, і все здавалось йому таким новим і таким гарним. Колись давно почувався він так саме... Але то було так давно,—і тепер мов би на його новим духом віє...

— Що це?—подумав Демид.—Чого це мені так покращало це все, таким ріднішим, любішим зробилося?

І він згадав, як виїздив з міста і як місто здавалось таким надзвичайно похмурим, темним, гнітючим...

— Демиде, голубчику! синочку!—скрикнула старенька сухорлява Демидова мати, вискочивши на рундук та обхопивши сина.

— Боже мій! як же ти змарнів!—скрикнула вона знову, глянувши йому в обличчя.

— Дарма,—ось ви, мамо, мене підгодуєте,—усміхнувся Демид.

— Біжи, стара, вари галушки, вареники, книші, пироги, пундики...—промовив Кирило Семенович,

— Бо зна що ти, старий, кажеш!.. Та й де ж таки видано, щоб книші, пироги та пундики варили!—одмовила Марта Іванівна і повела сина в хату.

Демид увійшов у просту, добре йому знайому, світлицю, що звалася в їх пишним ім'ям—вітальня, —тим, що тільки в їй можна було вітати гостей, —уздрів знайомі, помазані білою глиною, стіни, кілька стародавніх стільців по-під стінами, ще стародавніші два крісла біля столу, канапу стару та малюнків кілька по стінах—уздрів це все і почув себе так спокійно. Глянув на батька та на матір: обличчя у їх сяли з щастя. Демид обняв матір і поцілував щиро, потім батька.

— Ну, ось я й дома!—і правда ж, що нема і не буде ніде так гарно, як дома!

— Йо? — перепитав зрадівши батько. — Тільки тепер гляди, бережись, а то мати загодує тебе всякими своїми...

— Бо зна що ти кажеш, старий!..

— А то й ні? А ти б краще спиталася, чого це Демид приїхав.

— А вже ж чого: мабуть попрощатся та на свої лікарі їхати!— і обличча у Марти Іванівни засмутилося.

— От же й не вгадала, стара! Поганий ти угадько, поганіший за тих трьох циганових синів, що, знаєш...

— Та знаю вже!.. Але що ж там таке, коли не лікарі?—питалася Марта Іванівна.

— Лікарів, мамо, ще поки ніяких і нема, ще коли там будуть, а я приїхав просто у гості до вас,— сказав Демид.

— Оце гарно, синку, вигadaв, хоч я на тебе надивлюся...

— Як що ми з їм не помремо з голоду!..— перепинив Кирило Семенович.

— Ой, лишко!.. я ж і забула за обід!—скрикнула мати і побігла до пекарні.

— Ну, а я піду в свою хату,—промовив Демид,—трохи вмюся,—і вийшов. Його хата, та, що в їй звичайно жив, як бував дома, була маюсінька світличка з одним вікном, з ліжком з одного боку та з лавою, селянським килимом укритою, з другого—з столом та з стільцем. Як що додати сюди полички на книги та два три письменницькі портрети, а серед їх великий Шевченків, то це й усе, що було в їй. Демид умивсь, передягсь і пішов до гурту. Там гарячий борщ уже парував на столі. Зголоднілі подорожні так залюбки заходились коло його, що ніколи було й розмовляти.

Але як трохи під'їли, то Марта Іванівна, що не зводила з сина очей, запиталася несміливо, видимо боячись лихої відповіді:

— І довго ж це ти будеш у нас, синку?

— А поки проженете! — усміхнувсь Демид.

— Ні, ти кажи!

— Та й сам не знаю... Хочеться дома побути — уже, як що дозволите, з місяць поживу.

— Йо! — скрикнула радісно Марта Іванівна, — вона ніяк не сподівалася такого.

— Боюсь тільки, що нароблю вам клопоту, — сказав Демид.

— Дарма, сину, — мати любе клопіт, їй без клопоту, як салдатові без війни! — озвався Кирило Семенович.

— І що бо ти кажеш, старий, — рівня до салдата! — промовила невдоволено Марта Іванівна. — Вона завсігди воювала з своїм „старим“: він любив її лякати і трошки глузував, що була така товкуща, а вона раз-у-раз ображувалася з того, хоча, звісно, в її без краю доброму серці ця образа, держалася тільки доти, поки вона доказувала своє останнє слово про неї.

Після цього розмова зробилася зовсім весела. Батько й мати переказували Демидові усякі хуторянські новини, а Демид слухав їх, забувши на який час те похмуре гнітюче місто, що з його він приїхав...

Та лігши він того вечора вже пізно спати у своїй хатці, в самотині, почув одразу, що згадка про те місто знов починає панувати над їм, знов стискає йому серце. Але це було не надовго. З ліжка йому видко було у вікно. Осінь була суха і небо зоряне. Демид бачив, як ледві блищала здалека тоненькою смужкою річка, як темнів гай. Як він

часто бігав у тії гаї, як часто купався в тій річці!.. І знов старі дитячі згадки обхопили його і занесли з собою в той мрійний, напів сонний край, де завсігди відпочиває серце людське від тих болющих ран, що завдає йому сувора немилостива дійсність. І Демидове серце відпочивало, і він сам не помітив, як заснув добрим спокійним селянським сном.

Він прокинувся другого дні вранці. Сонце тільки зійшло. Демид швидко одягсь, умивсь і пішов з хати. Батько вже десь клопотавсь по господарству; материн голос чуть було Демидові з пекарні. Нікого не стрівши, вийшов у невеличкий садок і пішов стежкою. Садок був уже пожовтий; товстий шар зовсім жовтого листя лежав долі. Нога м'яко ступала по йому, шелестячи сухим шелестом. Демид любив те шелестіння і пахощі від такого листя. І ці пахощі, і трохи холодне повітря, і червоне ще сонце якось гарно впливали на його, робили бадьорішим, моторнішим. Широко, вільно дихаючи, пройшов садком, переліз через тин, перейшов луки і вступив у невеличкий круглий гайок. І там було так саме, як і в садку: жовто і півмертво; видко було, що за кільки часу і цього не буде, сніг укріє все і все буде мертве. Та дарма! зараз звідусіль віяло свіжістю, бадьорістю, силою. Демид розумів—чому. Це *мертве* віщувало *незабаром живе*. Те живе, що має прийти, що неодмінно мусить прийти, чулося у всьому: і в цьому свіжому повітрі, і в тому вічно-осяйному сонці, і навіть у цьому жовтому листі, що, зогнивши, мусило дати пожиток новому буйному життю. Ні, ні, це була не смерть, а відпочинок—відпочинок здоровий, свіжий...

Ставало гарно на душі. Він тяжко мучився десь. Вдарено його дуже, рана була глибока. Спер-

шу здавалося, що смертельна, думав, що все скінчилося і нічого не може початися. І це вбивало його.

Але тепер, серед цієї природи повіяло на його впокоем, повіяло свідомістю, що далеко, далеко не все скінчилося.

— Боже мій!—думав Демид—який я себелюбець! За власним особистим нещастям, що розбивало цілком особисту частину мого життя, я забув про другу, величезну частину його—ту, що обнімає собою весь світ широкий, ясний та глибокий. Я марив про працю для народу, про поміч йому і про культурну роботу серед його, а скоро зазнав особистого нещастя,—зараз і забув про все!

Він вийшов з гайка. Перед їм прослалося поле. Половина його була чорна, зорана. Там, де кінчалося оране, чотири пари волів тягли плуга. За їм ішов Трохим, батьків наймит. Він нахилився над плугом і державсь руками за чепіги. Він так робив це, що здавалося,—не воли, а він, попихаючи руками, різав плугом землю. Побіч волів ішов хлопець-погонич.

Угрузаючи в ріллю, Демид перейшов аж до орачів.

— Боже поможи!—промовив він, підійшовши до Трохима та йдучи поруч з їм.

Трохим, не одриваючи ні рук, ні очей од плуга, кивнув йому головою, промовивши:

— Спасибі!

— На зяб?—спитався Демид.

Трохим знову кивнув головою, не пекидаючи свого діла. Воли тихо тягли плуга, Трохим з напруженими руками керував їм. Демид ішов поруч з Трохимом. Так вони дійшли борозни. Хлопець заворнув воли. Трохим витяг плуг з землі, підняв

його. Воли потягли граділь у бік, колішня завернулася. Трохим заніс плуга і поставив як треба.

— Стій! — сказав він і випроставсь.

— Здорові були, Трохиме! — промовив Демид, подаючи йому руку.

— Та в мене руки умазані! — відмовив невисокий, але кремезний, з невеликими чорними вусами, моторний Трохим, поглядаючи на свої руки, умазані в землю.

— От ще вигадуйте! — сказав Демид, стискаючи йому руку. — А дайте я за вас поорюсь!

— А не забули? — спитався Трохим.

— Чому забув? — відмовив Демид і взявсь за чепіги. — Ви покурить, а я піду. А ну!

Погонич ляснув батогом і плуг рушив. Хоч Демид і сказав, що не забув орати, але зараз же почув, що трохи одвик. Він вивчився орати в кінці цього літа, як орано на озиме — вивчився, звісно, не з якої там потреби, а більше за для гімнастики, бо, яко лікарь, вважав фізичну працю, та ще й на дворі, за потрібну людському здоров'ю. Але тепер він чув, що руки його не так певно керували плугом, як тоді.

— Демиде Кириловичу! — гукнув Трохим, набиваючи люльку, — а то ж нащо огріх?

— Не буду! — відмовив Демид, але за малим зараз же й другого не зробив. Мерщій наліг з усієї сили на чепіги і поставив плуг, як треба. Земля здималась поперед плуга, репалась і одверталась чорними соковитими скибами набік.

— Глибше! — гукнув Трохим.

Демид ще наліг на плуг — скиби потовщали.

На новій борозні Демид почув, що еже впевненіше керує плугом. Хоча Трохим, накурившись добре, ходив за їм і казав, щоб він віддав йому

плуга, але Демид не послухавсь і орав доти, аж поки прибігла наймичка кликати їх снідати. Демид довів борозни, витяг, струснув плуга і перекинув його на бік. Погонич повиймав замози з ярем і налігані воли пішли пастися.

— Ну, ходіть!—промовив Трохим,—тепер і попоїсти можна.

— Чому ні?—відмовив Демид і почув, що в його трохи болить спина і страшенно хочеться їсти.

— А вам, тату, ще багато орати на зяб?—спитався за сніданням Демид.

— Та спізналися, сину: один наймит не дожив, кинув... Сам Трохим усього не вхопить. От і завтра доведеться його відірвати від оранки та послати в город. А другого наймита не хочеться наймати.

— Так ви, тату, вже візьміть Трохима куди вам треба, а я сам поорюсь—сказав Демид.

— Ну, вигдав ще!—відмовив батько.

— Та чого ж там вигдав?

— Та наче справді нікому робить!

— Адже сами кажете, що спізнались. Та мені й хочеться трохи поробитися—саме тіло просить фізичної праці.

— Так це ж важко—увесь день орати!—впевняв Кирило Семенович.

— Коли й буде важко, то тільки спершу. Ореж Трохим.

— Ну, гляди!

— Бач, приїхав відпочивати, а сам он що!—невдоволено сказала Марта Іванівна.

— Та воно, стара, оце саме й відпочинок від книжок!—заспокоїв її Кирило Семенович.

А про те ні Кирила Семеновича, ні Марту Іванівну не здивувало Демидове бажання. Демид і

завсігди, ще змалечку, охоче брався до простої роботи. Помагаючи батькові та матері в господарстві, Демид давно ще вивчивсь молотити і любити цю роботу. Та й самі старі Гайденки, хоч і не зважали ні на які там наукові досліди про те, що треба людині фізичної праці, а просто з неминучої потреби брались часом за граблі та вила, а Кирило Семенович і до плуга. Звісно, батькові й матері трохи було дивно спершу, що чоловік, скінчивши університета та мігши бути людиною великою (так вони думали про Демида),—ішов орати, та потім звикли і коли тепер вони й умовляли Демида не робити цього, то просто думаючи, що це буде йому дуже важка робота.

Поснідавши, Трохим пішов до іншого діла, а Демид з погоничем удвох до плуга. Демид орав увесь день і страшенно втомився: спина, руки й ноги дуже боліли, найбільше спина. Він заснув як мертвий, але встав другого дня до схід сонця вкупі з батьком—свіжий та дужий. Трохи здригаючися з холоду, побіг до возівні, витяг плуга і запряг удвох з погоничем воли. їхати тепер треба було аж на другу ниву—далеко, тим на весь день. Жаліслива Марта Іванівна ще звечора бідкалась, що Демид не обідатиме дома і хотіла була прислати к обіді по його коня, та Демид зважливо повстав проти цього. За те вже обід вона йому добрий прислала.

Демид за цей день утомивсь далеко менше, ніж учора. Аж до неділі орав він щиро і встиг доорати все вчасно і тим не трохи здивував скептичного свого Трохима, бо той думав спершу, що це тільки так—пустує панич.

Але панич не пустував. Навпаки, Трохим міг бачити, що він де далі все щиріше та щиріше береться до простого діла. Після оранки Демид за-

ходивсь коло саду і, нанявши собі хлопця до помочі, почав копати та перекопувати та садити. В один час з усіма робочими людьми на селі уставав він уранці і йшов до роботи. Здорове осіннє повітря проймало його спершу холодом і примушувало щиро братися до лопати. За чверть години йому було вже душно, а к сніданню у його з лоба капав піт. І так спливав у роботі весь день. Демид почував себе здоровим і спокійним. Він думав тепер мало про останні політичні новини, або й зовсім про їх не думав; за те його дуже зацікавлювало, що в його не ставало соломи, щоб захистити на зиму від морозів молоді деревця та виноградні кущі. Читав він трохи ввечері та святами та неділями—більше не мав часу.

Таке життя подобалося йому. Властиво він не думав про те, чи воно йому подобається, чи ні, а просто йому було так спокійніше жити і він жив так. За фізичною працею та за щоденним клопотом від його якомсь відходили ті важкі згадки, що завсігди, як з'являлися, несли з собою муку...

А тут незабаром ще робота настигла. Одного разу, шпортаючись у саду, Демид побачив, що до його йшла мати, а з нею якась селянська жінка.

— А кинь на хвилину, синку, та йди сюди!— гукнула мати, не хотючи лізти між покопані ямки.

Демид кинув лопату і підійшов.

— А що, мамо?

— Та ось молодиця прийшла—чоловік ногу врубав—так чи нема в тебе такого, щоб кров зупинити?

— Дуже врубав?—спитався він у жінки.

— Та там так, що не доведи й Мати Божа,— так кров і цебенить! Уже ми й стару Хемиху кли-

кали, щоб замовила кров—замовляла—замовляла—ні, нічого! Будьте вже ласкаві, поклопочіться!

Жінка вклонилася Демидові.

Він збігав у хату і взяв дещо з своєї невеличкої аптечки.

— Ходіть! Ви далеко живете?

— Та ні: сьома хата од краю на нижчій перії! Хиба ж ви не знаєте?—ми—Карпенки.

Вони пішли. Невеличка слобідка починалась, трохи оступившись од Гайденового двору. Демид ішов швидко поруч з Карпенчихою, що, не кидаючи охкати та нарікати на свою долю, розповідала йому, що її чоловік Грицько робив до воза люшню і врубався; що вони вбогі, що дітей у їх нема, сама дочка Оришка, та й з тієї не яка там ще поміч—усього 15 год їй та й здоров'я мало... Вона може ще й більше розповідала б Демидові, так уже дійшли до хати.

Грицько Карпенко лежав у хаті на полу блідий, ледві притомний, бо з його дуже багато витекло крові. Ліва нога нижче коліна була гола і вся закрівавлена. Кров стікала на піл, капала додолу.

Демид позасукував рукава і мовчки почав розглядати ногу. Мабуть чоловік стоячи рубав щось проміж ніг і одбатував собі добрий шмат од литки. Демид заходився спиняти кров і за кілька часу досяг цього. Він обмив ногу, пересунув з кривавого місця хворого і почав зав'язувати рану.

— А дайте мені голки!—сказав Демид і підвів голову.

Він несподівано вздрів перед себе дівчину невеличку на зріст з надзвичайно тонкими, „панськими“ рисами в обличчі. Ще дивніші були дівчинини очі—великі та карі, що, широко розплющившись, з

якимсь несамовитим острахом дивились на криваву рану Грицькову; обличча було бліде, худі руки сціплені і міцно притулені до грудей.

— Орисю! де ти голку діла?—озвалась Карпенчиха до дочки.

А Орися мов не чула і все стояла на одному місці, біля лежанки, не зводячи очей з батькової рани.

— Орисю, чи чуєш? Та ось вона!—сказала жінка і сама подала Демидові голку.

— Чого ти тут стала на дорозі?—торкнула вона дочку за плече.

Дівчина мов прочумалась і тихо відійшла далі від печі, спустивши очі й руки.

— Ну, ось і край!—промовив, нарешті, Демид, добре завивши ногу в полотно. Як би ви, тітко, дали мені руки помити.

— Орисю, біжи в сіни, наברי швидче води!

— Та нащо ж набирати сюди води?—я піду на двір та там і помию. Ходім, Орисю!

Дівчина глянула на Демида своїми великими очима, узяла кухля і пішла за їм з хати. Помивши руки, Демид знову вернувся до хати і почав розказувати Карпенчисі, як треба поводитися з хворим і сказав, що навідуватиметься до його. Карпенчиха вислухала все, перепиталась і, нарешті, дякуючи випроводила Демида з хати.

— Бувайте здорові, тітко! Бувай і ти здорова, Орисю!—ласкаво сказав Демид,—йому було жаль дівчини, що так налякалася з батькового нещастя, і він додав:—Не журись: ми батька вигоїмо!

Орися, що досі ще ні слова не сказала, тільки почервоніла.

Демид пішов додому, але з того часу що-дня навідувався до хворого. Рана гоїлась не дуже швид-

ко і за той час, що Демид ходив до Грицька, він добре придивився до його сем'ї.

Проста селянська сем'я, не зовсім убога, але й не заможня. Жила день по дню з власної праці. Грицько і зроду був не дуже говіркий, а тепер за хворобою мало й бажав озиватись; за те надолужала Грициха, і незабаром Демид знав добре не саму цю сем'ю з трьох душ, але і всіх її родичів, сватів, кумів та сусід—знав, з ким Грициха ладнає, з ким лається, з ким позивається і чий годований кабан порив їй увесь город. Але Орися мабуть удалася в батька: все мовчала. Вона була зовсім не така мала, як тоді, вперше, йому здалося—була навіть трохи старша на погляд од своїх літ. Чепурна якоюсь не простою, не мужичою вродою. Найбільше і досі вражали Деміда її очі—великі, великі. Дівчина завсігди ховала їх під довгими віями, але як вона часом підводила вії, то з під їх мов щось блискало; з Демидом вона не розмовляла, тільки відказувала на здоровкання та прощання, навіть не дивилася на його. А про те Демид упевнився, що вона не дивиться на його тільки тоді, як він на неї дивиться, бо одного разу він, зненацька озирнувшись, побачив такий запитливий та цікавий погляд з тих великих очей на його втуплений, що аж здивувався. Дівчина ж почервоніла густо, і на очі у неї аж сльози набігли і прудко, як сайгак, стрибнула вона з хати. Але скільки Демид ні зачіпав її розмовою, вона завсігди викручувалась отими „еге“ або „ні“.

— Та вона в нас дика!—зацокотіла одного разу Грициха, побачивши Демидови заходи.—Чужого чоловіка сахається! І чого, дурна?—вдалася вона до дочки.

Але дочка почервоніла і, як звичайно, втекла з хати.

Бачивши те Демид, дуже зацікавившись цим гарненьким дівчам, прибрав інший ярміс і став поводитись так, мов зовсім її не поміча. Це допомгло, бо трохи згодом він побачив, що Оріся вже не тіка, скоро він увійде в хату, не кидає своєї роботи, а робить, що й робила. Одного разу вона навіть щось сама хотіла сказати Демидові, але зачервонілась і втекла. Т'але ж днів через два вона вже заговорила до Демида, а наприкінці Демидового ходіння до їх, вже й зовсім розмовляла— хоча обоє вони ще „політикувалися“.

Грицькова рана гоїлась погано і тільки через два тижні міг Демид не ходити що-дня та й Грицькові дозволив уставати. Тим часом йому доводилось мати діло уже не з самим Грицьком—чимало вже селян приходило до його з усякими хворобами та по всякі ліки. Це було й перш, що-літа, з того часу, як Демид став учитися в університеті—тим селяне з Костівки (так звалася та слобода, де Гайденки жили) знали Демида яко лікаря, а він їх. Тепер він залюбки ходив часто по всяких хатах до хворих. Опріче цього до його (так бувало звичайно, як він приїздив) почали бігати і чоловіки й жінки з справами писарськими—тому листа прочитати, а тій написати, а тому „прошення“ до судді, чи ще куди скласти. Усі ці речі робив Демид дуже охоче і що-дня бачив, як затягало його це хуторянське життя: фізична робота, лікарська чи писарська поміч селянам (хоча останньої було й небагато) забірали в його ввесь час і робили його життя повним, бо задовольняли Демидову потребу—мати живу, людям користну діяльність. Ось він її мав тепер...

Еге, він її мав, і в його потроху виявлялася, та й зовсім, нарешті, виявилася думка: а чого ж йому ще? Куди йому ще йти? Чи не краще йому zostатися тут, де всі його знають і люблять і він усіх знає і любить, і працювати на користь цьому рідному куточкові, аніж їхати серед інших, незнайомих ще, людей? Він хотів бути лікарем од земства на селі. Але ж лікарем він може бути й тут, хоч і не од земства. Правда, там у його була б плата, а тут доводиться на батьковій шиї сидіти...

Серед цієї невсипушої праці одержав він листа від Гордія—той кликав його на весілля. Він не поїхав, не здолів поїхати, але все те, що мов затихло, приспалося, тепер одразу прокинулось і загомонило у його в серці. І йому ще дужче схотілося zostатися тут, у цьому тихому рідному закуточкові. Але він не хотів завважати батькові. Правда, землі в батька було стільки, що можна було прожити й більший сем'ї, ніж три душі—прожити, звісно, по простому, але ж Демид був би все ж зайвим ротом. Т'але ж тут сам батько поміг йому.

Це було вже взімку перед Різдом. Мати давно вже випрохала в Деміда, щоб він zostавсь у їх до Різдва. А тепер батько почав домагатись, щоб Демид zostався ще хоч на рік, на два і тоді вже, коли схоче, їхав на свої лікарі.

— Ти й мені, старому, допоможеш у господарстві, а то я вже підтоптався,—казав батько.—Останься, сину!

— Але ж, тату, я буду у вас тільки зайвим ротом.

— Ну, що ти вигадуєш? Хиба все, що маємо, не твоє? Та й кажу ж—я вже старий став, допоможеш мені.

Ще більше намагалася мати. Їй так не хотілося, щоб її любий син їхав од неї—вона ж на його й не надивилася: то все вчивсь та вчивсь, а тепер їхати хоче. І Демид остався дома на більш-менш довгий час.

Він не нудьгував дома цієї зими, хоча й мало мав господарської роботи. За те він читав, писав, хворих лічив. До міста не їздив ні разу—його туди не тягло. Так проминула зима, прийшла весна, літо. Демид увесь уліз у господарювання. Старий батько справді вже підтоптався і радий був, що син стане замість його. А Демид знаходив у цьому щоденному клопоті, в цій здоровій праці якийсь заспокоєння від усього, що його мучило. Чув, як ця праця зміцняла не саме його тіло, а й дух, і був радий...

Демид за роботою і не побачив, як проминуло літо, як прийшла осінь. Дорід цього року був дуже добрий, і доводилося працювати багато. За те один цей надзвичайний дорід одразу підняв угору господарство у Кирила Семеновича і він шуткуючи казав, що це через Демиду—як почав той господарювати, так і покращало; з цього батько виводив, що Демид і далі мусить тут господарювати. Але й без батькових доводів Демиду не тягнуло нікуди звідси, навпаки—не хотілося покидати рідного гнізда. А надто, що нова цікава праця нагодилася йому.

VII.

У слободі Костівці було тільки двадцять п'ять хат,—тим Демид знав усіх костівців, а вони його. І ні разу він не бачив, щоб який костівець держав у руці книжку. А це того, що на всю слободу був тільки один письменний—Охрім. Він вивчився читати якимсь дивним способом, наймитуючи ще замолоду в дяка у Радівці, а писати й зовсім не вмів. Був одначе досить значною особою на слободі

—найбільше, як салдати присилали до своїх родичів листи з „сахарними поцѣлуями“ та з „пробкою: прешлитъ 15 руб. дѣнигъ“ і треба було ті листи читати. І тільки в Охріма і була одним одна книга на всю слободу—якась стара російська граматика, видрукована ще за царя Митрохи, як людей було трохи. Вона завжди лежала в його на полиці, але часом у свято він стягав її звідти, струсував пил і клав перед себе на столі.

— Хороша книжечка,—казав він,—треба почитаться.

І, послинивши чорний палець, він силкувався перегортати картки. Але пальці, задубівши на повсякчасній роботі, не слухались Охріма, не гнулись, і тільки після довгих труднощів картка, нарешті, перегорталася, і Охрім починав читати:

„Грамматика есть руководство къ правильному словоупотребленію въ разговорѣ и письмѣ. Грамматика раздѣляется на 3 отдѣленія, кои суть сіи: первое: словопроизведеніе, изъясняющее, коимъ образомъ слова составляютъ въ рѣчи. Второе: словосочиненіе, изъясняющее, коимъ образомъ слова совокупаются...“

Охрімова жінка (дітей у їх не було) тихенько сідала трохи далі від чоловіка на лаві і, підперши щоку рукою та журливо похитуючи головою, слухала чоловікове читання.

— Хороша книжечка!—казав Охрім, дочитавши перший бік і починаючи перегортати картку на другий.—Тут наука!...—Як би її головою постиг (дякове слово), то розуму на це треба повну голову.

Але „постигнути“ книжечку Охрімові так таки й не доводилось, бо далі другої картки він ніколи не читав:

— Хороша книжечка! тільки в очі шось мружить—хай удруге колись дочитаю.

І він згортав „хорошу книжечку“ та й клав її на полицю, щоб знов зняти місяців через два і знов прочитати першу картку. За те Охрімова жінка, сівши того дня на приспі під хатою вкупі з сусідками, зненацька, серед иншої розмови, казала так, мов би це їй було байдуже і зовсім не вдивовижу:

— А мій старий сьогодні все книжку читав—Спо-о-ди, мудра: і довіку не розбереш! А він її так і чита, так і чита!

І вона скоса поглядала на сусідок, пильнуючи, як воно їм здається. А сусідки думали сами собі, а потім, уже без Охрімихи, і казали одна одній:

— А вже й несеться Охрімиха з своїм читанням! Як він учений і всяку мудру книжку зна, так уже й казати що-разу.

На цьому й зупинялася просвіта в Костівці, і всі люде, що жили в їй, мали такий погляд на книжку та на письменність,—мов би то річ зовсім не цьогосвітня. Тим дуже здивувався Грицько з Грицихою, як одного разу Демид сказав їм:

— А давайте я вивчу Орися читати та писати!

З дива вони спершу нічого не могли сказати, але Орися зараз же скрикнула:

— Не хочу! не, хочу!—і вибігла налякана з хати.

Демид знав, що коли сама Орися не схоче, то не допоможуть ні батько, ні мати,—тим і облишив її. Але одного разу був він у гостині в Петренка. Петренко, заможний господарь, мав трьох дорослих і двох малих синів—та ще й одного онука.

— Чому ви не вчите своїх дітей?—спитавсь Демид у його.

— А де ж би я їх учив? — одмовив той питанням.

— Де? А ось давайте, я вам навчу!

— Ви? — Петренко здивувався і більше нічого не сказав.

— Чого ви так дивуетесь? Хиба думаєте, що в мене не стане розуму навчити?

Господарь одказав:

— Ні, не те... А бачите, — як же таки ви, такі вчені, будете дітей учити?

Петренко за увесь свій вік знав тільки одного вчителя. То був радівський старий салдат. Петренко бачив його тоді, як він п'яний лежав коло шинку і старшина звелів „укинути його в темну“. І всякий учитель уявлявся йому саме в такій постаті — тим його й здивувало, що Демид береться вчити дітей. Та потроху Демид вияснив йому справу.

Петренкові це сподобалося. Але обачний господарь спитався:

— А яка ж буде плата?

Демид досі не думав про цю річ докладно і відмовив:

— Я ще не знаю, яка вона буде; як що школярів буде менш, то плата буде більша, а як що школярів буде більш, то плата буде менша.

Демид одмовив це навмання, та зараз же й подумав:

— А справді: дурно я вчитиму, чи за плату? Чи не здасться їм дуже дивним те, що я, ні сіло, ні впало, берусь учити діти дурно? Та чи не треба, щоб і їм, батькам та матерям, чогось коштувала наука — тоді вона здаватиметься їм дорожчою?

Одначе сказав:

— Собі я плати не візьму, бо я з того не забагатію, а воно мені буде за забавку вивчити

скільки там хлопців читати та писати—ще веселіше з їми буде—однак зімою нема роботи. А от на книжки та на папер доведеться вам дати грошей.

— А багато?

Демід порахував і нарахував од кожного школяра сімдесят п'ять коп.

— А книжки ж нам будуть?—спитавсь Петренко.

— Ні.

— Вам?

— І не мені. Будуть шкільні: даватиму їх читати хлопцям і тоді, як у школі вчитимуться, і тоді, як і не ходитимуть у школу.

— Та це дарма... Тільки як би ж ще хто... А то самому якось ніяково...

— Чому ніяково? До доброго діла й самому можна, а до поганого й гуртом не треба.

— Та це так.

— Та й не сами ви будете. Онисько Шапувал оддасть свого.

— Хиба казав?

— Еге. Та я ще й другим казатиму про це, може хто й схоче. Хлопці та дівчата є на слободі:

— Хиба й дівчат набіратимете?

— А чому—ні?

— Та нащо воно здалося дівчині?

— На те, нащо й хлопцеві.

— Та хлопцеві ж хоч що записати, Євангелію почитати, молитви вивчити.

— А дівчині або жінці того не треба? Хиба їй не довелось би чого записати?

— Та ні, сказати, буває так, що й вони забувають, а як би записано, то може й не забули б.

— Ото ж то!.. А хиба Євангелію та молитви

жінці не треба знати? Адже і їй треба навчити діти молитися.

— Бач!..—промовив Петренко і замисливсь, а трохи згодом додав:—А воно, коли хочете, то може й так...

Демид ще довго розмовляв про це з Петренком. Петренко слухав його, сперечався іноді, але видно було, що Демидове слово його переважає. Демид був цьому дуже радий. Придбати собі за прихильника такого поважного чоловіка та заможного господаря, було річчю не малої ваги. А що Петренко був справжнім його прихильником, то в цьому Демид незабаром упевнився, почувши, що він клопочеться на слободі за школу. Через місяць після Покрови Демид уже рахував вісьмох певних школярів: сьомох хлопців і—що найважливіше—одну дівчину.

Одного разу, як Демид оповідав батькові про свою школу, той спитавсь:

— А що, сину, цього не заборонено: вчити дітей?

— Ні, тільки під пспівським доглядом.

— То ти б з'їздив до нашого батюшки.

Демид подумав і сказав:

— Еге, так буде краще... Поїдемо, тату, у неділю вдвох до церкви та й до його заїдемо.

У неділю Демид з батьком справді поїхав у Радівку до церкви, а відтіль до попа. Піп був з старих і нічого не знав, окрім звичайної служби церковної, бо що знав, усе позабував. Одбував службу, дбав про добробут своєї великої сем'ї. Про нововигадані церковні школи озивався неприхильно, бо така школа могла б йому тільки клопіт зробити. На його наполегливі запитання він завів її і в себе, а він усе відмагався, а дома казав, що ці всі

школи тільки на те повигадувано, щоб нові хабарі з батюшок лупити: коли не хочеш школи,—вези хабарь. Як сказав йому Демид, що хоче дітей учити, він спершу не зрозумів його, навіть злякався, думаючи, що той говорить про церковну школу в Радівці, але розпитавшись, махнув рукою:

— Та вчіть скільки хочете! Адже, кажете, по закону можна? Молитов тільки добре навчіть та внушайте, щоб слухались. А то тепер мужик—страху на його нема. Тоді страх був, як поміщики були... Тоді мужик духу боявся... А тепер що?..

Батюшка ще довго говорив на цю тему, шавкаючи беззубим ротом та трусячи білою головою з короткою кіскою.

Нарешті десятеро хлопців і двоє дівчат прийшли до Демида. У дворі в його була хата, що в їй ніхто не жив. Її вимазано, нагріто, поставлено там столи і таким побитом з неї стала школа.

І радіючи, і страхаючись почав Демид науку. Боявся він, що не вмітиме навчити дітей, як бажав би. Але вже наприкінці першого дня його страх мало не весь зник. Його школярі були такі слухняні, такі уважні, так кожне його слово вухами ловили, що Демид одразу почув себе своєю людиною серед цих маненьких людей. Як же поминов тиждень, то й діти, і вчитель зовсім уже породичались. Школярі—все діти 10-13 років—звикли до „дядька“—так вони звали Демида,—а дядько до їх, і тільки ще дівчата трохи осторонь держалися. Хоч посувалися й не дуже швидко, та працювали весело й розумно.

За те у Демида з'явився зовсім несподіваний ворог. Одного разу, як Демид учив, зненацька відчинилися двері, і Охрім уступив до школи. У його

в постаті було щось особливе, голова гордо задира-лася вгору.

— Здорові були, з вівторком!—промовив він.

— Здорові! Просимо!

— От, прийшов поспотріть на вашу школу,— забалакав Охрім, і Демид здивувався,—з якої радії він почав ламати язика.—Позвольте поспотріть!

— Просимо! дуже радий!—промовив Демид увічливо і, посадовивши Охріма, почав знову вчити. Охрім посидів, згорда підвівши голову, з годину, а далі, нічого не кажучи встав, попрощавсь і пішов. Через кілька днів Петренко розказав Демидові, що Охрім підбурює людей проти школи.

— Хиба то школа?—каже.—От як я вчився, —зараз азбучку, тоді склади, тоді молитви, а це що? Окають та гакають та й годі.

— Це він на вас сердиться!—додав Петренко.

— Защо?—здивувався Демид.

— А за те мабуть, що ви не пішли до його порадитися!—сказав сміючися Петренко.

Хоч Петренко й сміявся, але цьому була правда. Охрім, уважаючи себе немов би за міністра народньої освіти в Костівці, образився, що його обминуте в справі народньої освіти ж. Тепер він з усієї сили змагався так чи инак зліскредитувати перед селянами школу. Мабуть через те двоє батьків тільки пообіцялися прислати своїх хлопців у школу, а не прислали. Навіть більше. Школярі вивчили вже половину літер, як один багатий чоловік зненацька забрав свого сина зо школи. Демид ходив питатися, чого це так, умовляв, але почув одно:

— Мені його дома по хазяйству треба.

— Це брехня!—сказав потім Демидові Петренко.

— Це його Охрім направив. Він ще й інших під-

бурює. Дехто з батьків ремствує, що місяць діти вчаться, а й азбуки не вивчили.

— Та дже вчаты!

— Так у вас якось не так... Охрім каже, що зараз треба всю азбуку вряд вивчити: аз, буки, віди... Навчає, щоб брали дітей з школи... Може й забрали б, ну, так кажуть: уже заплатили.

— Ну, а ви як? не ремствуєте на мене?—спитався Демид у Петренка.

— Та вже ж подождемо кінця, а тоді й будемо казати,—хитро відмовив той.

Демидові трошки гірко було чути це, а ще гірш було почути від своїх школярів, що деяких з їх не пускають з дому батьки, і вони то виблагають, то опуряють батьків, а таки втечуть у школу.

Проміж цим клопотом мав Демид нагоду ще й вітати в себе гостей. Одного разу Демид почув у себе в дворі дзвоник поштарський, і пара коней під'їхала до школи. Двоє якихсь добродіїв устало з поштарської чортопхайки і увійшло в школу. Попереду йшов високий кремезний чоловік з великою лисиною і з довгою бородою. За їм невеличка людинка з сірим потомленим обличчам та з рудою борідкою. Перший був у гарній селянській чумарці, а другий у якомусь татарському „халаті“, чи в пальто. У першого на мідяному ланцюжку висіла на шиї так звана по селах „мендаль“.—Гордо задерши свою велику голову, він увійшов у школу, мовчки озирнув усіх начальницьким поглядом і, голосно одкахикнувшись, промовив:

— Здрастуйте!

Школярі поздоровкались, Демид підійшов до гостя.

— Радовськой старшина!—промовив той, подаючи Демидові руку.—А се мой писарь,—він кивнув на заднього.

— Дозвольте рикиминдуваться, — забалакав той, трохи образившись такою неповагою до своєї особи,—заластной писарь, секретарь Радовской волости —Іван Іванович Попов.

— Ось що... Гм!..—голосно одкахикнувся старшина і важко сів на Демидів стілець, хоча Демид ще його й не прохав сідати; писарь зараз же притулився на лавці біля школярів. Старшина задер голову ще вище і взявся у боки лівою рукою. Тоді знов голосно одкахикнувся і почав:

— Гм... Як старшина, то єсть начальник у волості, прослішал: школа. Конешно, просвіщеніє юношества і наставленіє на серце... Як отець волости жалаю посмотріть, какім сложенієм у вас діло йдѣть...

І пан старшина знову велично позирнув по всій школі. Демид хотів був йому відмовити, але йому не дав другий пан—пан писарь. Цей, закинувши ногу на ногу, дивлячись на стелю, почав:

— Конешно, многожилатільнее було б, ежели би ви зделали спервоначала сношеніє з канцелярією Радовской волості, которая заведуеть усими етіми ділами. Но у всяком случаї любознательно, сказав би, обревизувать просвіщеніє юношества...

— Дуже радий!—промовив Демид і почав далі вчити.

Та він добре знав, з ким має діло,—тим, скінчивши лекцію, озвався до гостей:

— От поки школярі там бігають, а ми підємо та закусимо. Я, знаєте, сам у цей час снідаю, та й вам треба з дороги підживитися. А там знов у школу.

— Гм... Авжеж... Закусить усігда ползительно... е... е... як вас... того... ім'я-отчество?—спитався старшина.—Я не знаю.

Демид сказав і додав:

— А я ось так ваше знаю!

— Нічого удивительного нема!—одмовив старшина, трохи приплющуючи очі,—то ж я—один на всю волость!

Демид поспішивсь повести „одного на всю волость“ з його „секретарем“ до себе. Тільки вже вони більше не вернулися в школу. Демид відав, що вони можуть йому нашкодити гірш, ніж хто инший, і зовсім навіть зупинити його діло. Він уконтентував їх так добре, що поїхали вони від його цілком задоволені. Тепер Демид знав, що з цього боку він поки забезпечений.

Але Охрім тим часом робив своє діло. Демид бачив, що й цей може йому пошкодити, і він наважився припинити його відразу. К Різдву всі школярі вже вмiли так-сяк читати й писати. І ото Демид запрохав усіх батьків і навіть Охріма до себе в школу в один день. Як усі посходилися і посідали на стільцях, він сказав:

— Я беру ваші гроші, то й повинен робити діло. От я й попрохав вас прийти, щоб подивились, чи справді є з нас пуття. Посидьте в нас, послухайте, що ми знаємо, та й попитайтеся, коли хочете.

Охрім іронічно їсміхався. Демид почав питатися школярів. Він кожного питав спершу молитви, тоді казав йому читати, нарешті, писати на класовій таблиці слова та цифри. Усі школярі знали що треба. Батьки страшенно здивувались, бо ніяк не сподівалися такого. Чули, що по старих школах, де вчили салдати, першу зіму вчилися читати,

другу писати і хіба на третю аж починали писати „номері“—се-б то: цифри. А тут це все за півтора місяці! Вони голосно почали хвалити школярів та дякувати Демидові. Охріма мов що вщипнуло. Він зблід, потім почервонів і нервово, тремтячою рукою поліз у пазуху і витяг відтіль якусь книжку.

— Читають!—промовив він іронично.—Вивчили те, то й читають. Ні, нехай вони *оце* прочитають!

І він кинув книжку на стіл. Це була славетна „Грамматика“. Демид дав її читати школярам. Перший прочитав, за їм другий, третій, четвертий...

— А що, Охріме,—спитався глузливо Петренко,—мабуть школярі вже більше за тебе знають?

Охрім сердито вихопив книжку з рук у п'ятого школяра і засунув її за кожух. Тоді промовивши: „А все ж не по правилу“!—повернувся і вийшов з школи.

Люде засміялися йому в слід. З цього часу костівці стали вважати Деміда за надзвичайно гарного вчителя, і другого ж дня приведено до його ще трьох нових школярів.

Таким побитом Демид мав тепер досить діла. Зранку він уставав удосвіта, вештався по господарству аж до снідання; поснідавши, йшов у школу і вчив у їй години до чотирьох з перепиною на обід. Як школярі розбігалися, Демид знову робив що по хазяйству або столярював: він за останній час почав учитися столярства. Часом його кликано до якого хворого. Тепер у його вже була чимала аптека—ліки з неї доводилось йому продавати, а за те що сам ходив, звичайно, не брав нічого. Спершу його вважано за простого і дуже доброго пана, але ж трохи... дурненького мабуть, бо де ж такий

кинув панство та взявся за мужицтво (так про його казано). Але кілька розмов про це з Петренком та з іншими селянами, потім те добро, що він людям робив, примусили й людей глянути на його иншим оком. Його часто кликано в гостину до селян і він, звичайно, не цурався.

Одного разу зайшов до його Петренко. Він часом заходив до Демида в неділю, чи в свято побалакати про всячину: про те, що воно таке „телеграм“, про те, чи правда тому, що скоро „ревізія“ буде і таке инше. Він був чоловік розумний, і Демид иноді залюбки розмовляв з їм, хоча й помічав, що Петренко йме йому віри, як він оповідає про те, що по „газетах чути“, але зовсім поки не хоче няти віри, щоб сила в „телеграмі“ і в хмарі була одна. Зайшовши тепер, Петренко своїм звичаєм не зараз почав про те, чого прийшов, а спершу говорив то про се, то про те, а вже далі сказав:

— А вам новий школяр знаходиться.

— Хто?

— Та родич мій один... Ви його таки не знаєте, бо він не тутешній, з Радівки,— Андрій Кодоленко прозивається. Так він мені рідний племінник. Мою сестру та взято заміж у Радівку за Кодоленка. Дітей у неї було тільки оцей парубок та дівчина підстарша. Та тільки він боїться, що дуже великий: йому вже дев'ятнадцять год.

— То нічого, ще швидче навчиться.

— Та мабуть швидкий до вчиття буде. Там пам'яткий такий, що аж дивно! Усю службу в церкві зна, а читати не вміє. Ми стоїмо в церкві—де вже нам замічати—і не розуміємо нічого, а він усе зна. Так хочеться ще й читати навчитися. Оце випрохався в батька, щоб у школу ходити. Я, каже, не пожалію й десятьох рублів, аби вивчили.

— Ні, плата буде з його така, як і з інших. Хай приходе.

Через кілька днів Андрій справді прийшов до Деміда. Це був високий, ставний, трохи схудлий парубок, не поганий з обличчя, чорнявий, з розумними ласкавими очима, але такий несміливий, що Демид ледві міг з їм розмовляти: за кожною відмовою він страшенно червонів. Демид зараз же посадив його до трьох нових школярів і почав учити вкупі з їми. Але другого дня, страшенно червоніючи та соромлячись, Андрій сказав.

— Я се знаю.

— Що знаєте?

— Азбучку...

Він знав по ряду всі літери, але по старому: бе, ве, ге... Демид почав йому вияснити, через віщо його знання нездатне. Андрій сумно похнюпив голову. Але в Деміда ту ж мить сяйнула в голові одна думка. Він ухопив три рухомі літери і поставив їх до читання.

— А гляньте сюди, Андрію, які це букви?

— Ес, о, ен,—одмовив Андрій.

— Ось слухайте ж сюди: це вони тільки так *звуться*—ес, о, ен, а як читати, то *вимовляти* їх треба так: *ес* треба вимовляти *с'*, *це*—*о*, а *ен* треба вимовляти *н'*. Розібрали?

Андрій мовчав: він не розібрав. Демид вияснив ще раз.

— Це-б-то в кожній букві є своє ім'я?—блиснувши очима, спитавсь Андрій.

— Еге ж, еге!—відказав Демид.—Але як читати, то ім'я не треба казати, а треба вимовляти так: *с'*, а оце *о*, а оце *н'*. Вимовте так!

— Сс... оо... нн...

— Ну?

— Сс... оо... Ссс... Сон?

— Еге, сон.

— Той, що сниться?

— Хоч і той.

— То це я й прочитав?

— А вже ж!

— Оце й усе?

— Усе!

— І кожду книжку читатиму, як що знатиму, як букви вимовляти?

— Атож!

— Кажіть же швидче, як вимовляти!

Демид почав казати, а Андрій з блискучими очима, увесь випроставшись, проказував за ім.

— Ще, ще прокажіть!—попрохав він, як Демид скінчив уперше.

Демид проказав.

— А нуте, тепер склаліть що!

Демид склав одно, друге коротке слово.

Андрій прочитував.

— Ще! довге слово!—у Андрія горіли очі, спинялося в горлі дихання.

Демид склав *сорочка*.

Андрій подумав і сказав:

— Сорочка! сорочка! сорочка!—він трохи не танцював.—І оце все?

— Все!

Важко дихаючи, Андрій сів на своє місце.

— А я ж думав!...

За три дні Андрій одвик од, *бе, ве* і хоч не швидко, ледві тягнути, а читав. За те далеко важче було йому писання. Він неодмінно хотів навчитися писати, а його зашкарублі на важкій праці руки не слухались очей та голови і зовсім не туди, куди треба, вели писало. Воно стрибало в Андрія

туди й сюди по таблиці. Але ж у парубка був не самий розум, а й терпіння. Він упрохавсь у Демидових ночувати в школі і весь час до вчиття і після вчиття сидів над писанням, аж поки подужав його трохи.

Тоді заходився читати, читав з запалом і перечитав не саму маленьку шкільну бібліотечку, а багато й Демидових українських книжок. Найбільше вражали його такі книжки, як „Дещо про світ Божий“. Він не зрозумів її спершу, Демид звелів йому читати при собі і вияснив що треба. Андрій розібрав усе, і світовий лад одразу мов устав у його перед очима.

— Он воно що!—скрикнув він і все обличчя в його засяло.—Як же воно і мудро, і... просто...

Але зненацька якась думка зупинила його.

— А це не гріх?—спитався він одразу.

— Що?

— Оце все визнавати...—Це ж од Бога...

— Ну, то що? От ви зараз сказали, що мудро світ збудовано. А хіба ж може бути гріхом довідуватися про Божу премудрість?

— Ні...—одказав Андрій і замисливсь.

Видко було, що якась нова думка з'явилась у його в голові.

— То виходить,—почав він нескоро,—що наукою догожаєш Богові, бо визнаєш його та прославляєш.

Хлопець знову замислився, а згодом сказав:

— Це правда. То я нічого про Бога не тямив, а тепер мені Бог такий!... такий!...

Андрій схопився з місця, очі в його занялися, але він не міг висловити свого почування. Він зітхнув і знову сів.

— Ні, я не вмію сказати цього,— промовив він стиха.— Тільки Бог такий мені тепер великий!..

Він знову замислився.

— Так он воно що! — промовив згодом.— Наука ба яка! Ні, я тепер нікому не пойму віри, як хто мені брехатиме на науку!

ІХ.

А тим часом якось непомітно наблизилась і весна. Школярі з школи порозбігалися на весняну роботу, та й Демидові вже було ніколи вчити. Демид потроху робився справжнім господарем, не ураючись простої хліборобської роботи. Селяне спершу дивувалися тому, але як часом хто з їх питався про це, то Демид казав, що служити не хоче,—лучче йому на своїй землі робити, ніж наймитувати; надто ж на тіло здоровіше, коли чоловік робить просту роботу.

Ця відповідь не зовсім задовольняла їх, але далі вони звикли до Демидового життя, то не стали й дивуватися.

Влітку Демид мало мав часу на книжню справу, та воно швидко й проминуло, те літо, за господарською працею. Але в-осени і взімку він поперечитував усі літературні новини за рік та доводив до ладу свої роботи. Він зібрав чимало етнографічного та лексичного матеріялу і тепер упорядкував його. Ще почав чималу працю політико-економічну про селян. Школа складалася в його тепер уже з двох класів, бо були школярі другого й першого року. Андрій, маючи дома роботу, вже не ходив до школи, але часто одвідував Деміда, читав часом з їм удвох книжку або брав книжки додому. Він читав уже досить добре. Кільки історичних книжечок познайомили його трошки з

українською історією. Він зацікавився дуже і почав прохати в Демида такої книжки, де „усе було б списано про Україну“. Такої книжки не було, але Демид пообіцяв розказати Андрієві все, що він схоче. У першу ж неділю Андрій прийшов слухати. Трапилось так, що саме тоді, як Андрій прийшов, у Демида сидів Петренко та Онисько Шапувал—молодий господар з Костівки, що перший після Петренка згодився віддати свого сина до школи. Демид став оповідати при їх, що знав з української історії, з самого початку. Всі слухали надзвичайно уважно та цікаво, часом перепиняючи Демида та просячи щось в'яснити. Бачучи таку увагу до свого слова, Демид промовляв щиро, з запалом. Як він доказав, що хотів, слухачі в один голос почали прохатися прийти і на ту неділю послухати далі. Радий Демид залюбки на це згодився. Але другої неділі йому не довелось казати далі. Петренко привів з собою ще двох нових слухачів костівців і всі гуртом прохали проказати знову з початку.

— Дужче замітимо,—сказав Петренко.

Хоча Андрієві цікавіше було б слухати далі, бо він і так добре це все „замітив“, але не було чого робити—слухав і він удруге. За те через два дні було невеличке свято, і Демид міг повести своїх п'ятьох слухачів далі. Кільки свят та неділь викладав він своїм слухачам українську історію, ілюструючи її кобзарськими думами та деякими поетичними творами українських авторів. Довівши до краю сей виклад, Демид ще прочитав своїм слухачам кілька історичних повістей та драм: „Чорну раду“, „Тараса Бульбу“, „Марусю Богуславку“ та инш. Та на цьому не стало. Відмовляючи на питання, Демидові довелось промовити

кільки лекцій з космографії та з географії. Демид, сміючись, звав своїх п'ятьох слухачів „Костівським університетом“. Але нова весна припинила лекції в цьому університеті і погнала на поле і професора, і студентів./

Андрій одначе не покидав частенько заходити до свого вчителя. Одного разу, прийшовши в неділю (це було рано по весні) та згадуючи зімні лекції, він сказав Демидові:

— Я все оце думав і дивно мені було, що ось скільки лилося крови за народню болю, а тоді знову народ у панській неволі опиниєся. Я думаю, що воно так: як що відразу смикнути, то воно чуть; а як що потрошку затягати петлю, то його мало й помітно, наче й не чуть,—а так затягне, що потім і не зворухнешся. Он ви подивіться,—і тепер так. Багаті люде не смикають одразу, а потрошку затягають петлю. Бідному чоловікові ніяк і ворухнутися,—де вже там йому пручатися.

— А що ж хіба тепер?—спитався Демид.

— Та що? Он ви гляньте хоч у нас, у Радівці. Там старий пан ні до чого не мішавсь, а все отой Галушка, управитель, робив... та й тепер робить... Ну, от він з нами, з радівцями й зазмагався. Нам землю так вирізано, що вся кругом у панській та й годі. Куди не повернись, так зараз худоба до панів у шкеду і вскоче. Чи скубнула, чи не скубнула там що, а вже об'їздний з нагаєм біжить і по спині тебе лата, і худобу займа, а тоді —плати.

— Чого ж ви не жалієтесь, коли нас б'ють?

— Еге, пожалієшся! Він так б'є, щоб на самості, щоб ніхто не бачив, або хоч і бачуть, так як онсномичецькі люде,—хіба ті за нами руку потяг-

нуть? Ні, де вже його жалітися—хиба сами парубки зберуться та одлубасять.

— А хиба трапляється?

— А чому—ні? Так одного разу об'їздному боки полатали вночі!... А то й Галушку самого... Одного разу пасуть наші люде воли—в-осени діло було—і я там був. І все ми парубки здорові. Коли це набіга Галушка верхи, нагай у руді, а сам-один,—мабуть десь їхав та й побачив нас. Набіга та зараз:

— Ви, такі-сякі,—нащо пасете на панському?

Та як підскочить та мене по плечіх нагаєм, а тоді другого парубка. А далі—зирк,—аж воли не на панському, а тільки біля межі. Я тоді як скочу та як смикону в його з рук нагай та його тим нагаєм—ра! А другий парубок підбіг та тягне його з коня. Та тільки й здоровий же каторжний Галушка: висмикнув у його руку та як дасть коневі ногами в боки,—так той кінь, як змій, і стрибнув на нас, за малим не подавив,—ледві одступились, а Галушка втік.

— Ну, що ж він тоді?

— Та що? Він уже давно уївся в наших людей, а тоді ще дужче почав дошкуляти. Був у нас клопоть луки. Він зазмагавсь за той клопоть: як-номичецький та й якономичецький. А він—наш. І вже так, що й мірщика кличе. Приїхав мірщик, почав міряти і той клопоть до якономії міря. Ми тоді громадою зібралися—не даємо і мірщика прогнали...

Андрій спинився і обличча в його відрабу похмарніло.

— А тоді ж що?—спитався Демид.

— А тоді він у суд! Оце вже другий год позиваємось... Він править не то йому землю, а й

гроші щоб заплатили за неї—по 20 рублів за десятину, бо воно лука,—говорить,—сіно... а тієї луки 10 десятин, то що-року це 200 руб., а ми ту луку косимо відколи воля вийшла,—то хиба се мало нам платити? А наша радівська громада невелика, 300 душ.

Андрій замовк, і обличча в його зовсім осмугло. Трохи згодом він махнув рукою і ще щось хотів був казати, але ж ту мить двері відчинилися, і новий гість уступив до хати.

— Здоров, Демиде!

— Гордій!..

Це був справді Гордій. Демида не здивувало, що він прийшов, бо знав з його останнього листа, що він має приїхати. Товариші поцілувалися.

Андрій почав прощатися і пішов.

Товариші цікаво розглядали один одного. Гордій був такий, як і перш, тільки щось лягло на його обличча таке, що зараз брало очі, скоро на Гордія глянеш. Щось непокійне, мінливе пробігало по тому обличчю, дивуючи Демида.

Гордій теж дивувався на товариша. Той заріс дужче бородою, обличча йому погрубішало. Очі які були спокійні, такі й тепер. Але вся його постать, одягнена не в звичайну Гордієві панську одягу, а в сільську чумарку,—якось покременішала, змужичіла.

— Та й селянин же ти зробився!—вимовив нарешті Гордій.—Та тебе й не пізнаєш, що ти був коли городянином. Що ж ти робиш, як ся маєш? Чув, чув, що ти тут зробився народнім просвітником, ще й „толстовцем“.

— Нащо так казати і вивіснити те, що ми робимо, неодмінно чужим впливом? І чи багато нового в тому, що я кажу, чи роблю? Чи дуже це різнить з Шевченковими поглядами на себе: був

ши інтелігентом (адже він був інтелігент!), зоставатися мужиком, одружитися з мужичкою, а не з „панночкою одукованою“? Ні, не від Толстого світогляд мій іде, а від Тараса Шевченка. Він не одрізняв націоналізму од демократизму. Так думаю й я. Коли б я прийшов до народу „паном“, хоча б і ліберальним, то він мені віри не поняв би і мої слова хоч і слухав би, але думав би, що я брешу і хочу його піддурити. Я й зважився спершу заробити сю велику річ—народню віру. Заробити ж її можна тільки виявивши себе людиною, що робить практичне діло, таке, що його годує, виявивши себе тим, що народ зве словом *хазяїн*. Найзручніший до цього шлях був заходитися коло своїх господарських справ. Я й заходився.

— І вірять же тобі?

— Як тобі сказати? Дехто вірить, напр.,— оцей Андрій... А інші... наш народ хитрий дипломат у відносинах до інтелігенції. Інший добродій знатиметься з тобою кілька років, розмовлятиме часто і, здається, віритиме всьому, що ти скажеш, а потім виявиться, що, слухаючи тебе, він до кожного твого слова додавав „брешеш“.

Гордій зареготався:

— Ну, братіку, так далеко не сягнеш!

— Еге, але це доводить, що яко мога більше такої роботи треба. Що більші мури повстали поміж інтелігенцією та народом, то більшої праці треба, щоб їх розваляти, бо тільки тоді, як їх не буде,—тільки тоді ми виграємо справу.

— Виграємо!—промовив зітхнувши Гордій.— Боюсь я, що мало ти можеш зробити при всіх таких обставинах. Що важить твоя діяльність проти роботи всіх тих сил, які держать маси в темряві, в некультурності?

— Звісно, я сам, один—нуль; але я певний, що не буду сам, за мною йдуть і прийдуть інші.

— Знаєш, ти вмієш упевняти,—сказав Гордій стискаючи руку Демидові і почув, що смуток наліг йому на серце. Колись і він, Гордій, умів упевняти. А тепер, слухаючи щирого Деміда, йому хотілося сказати: Це все добре, але нащо? Адже... Але він нічого не сказав і тільки сумно похнюпив голову. Враз підвів її.

— Але я добра роззява: забув переказати, що тобі кланялась жінка.

— Спасибі! Я ще більша роззява,—навіть не спитався, чи здорова вона.

— Еге, здорова.

— Але ж, Гордію, я тобі багато дечого казав про себе, а ти про своє життя нічого,—промовив Демид.

— Про своє?..—Гордій трохи скривився.—Хай колись, иншим разом...

В сю мить їх покликано до чаю.

Випроводивши після чаю Гордія, Демид не вернувся у хату, а став на рундуку: йому не хотілося йти з цього трохи вохкого, але здорового свіжого вечірнього повітря. Вийшов у свій сад, перейшов по кладці невеличку річечку,—струмочок, що перерізував сад,—повернув ліворуч і вийшов з саду на шлях. Той шлях був у Радівку і зараз же зникав у невеличкому лісі, що ріс над річкою. Демид озирнувся круг себе.

Ліворуч біленькі хатки на слободі, мов у оправі з темно-зелених садків, золотилися в останніх промінях сонця, що пишно й червоно сідало за слободою. Праворуч, скільки оком сягнеш, слався степ—часом чорний—то рілля, а здебільшого зелений;

просто перед Демидом*тремтів молодим, ще трохи блідим листом чепурний, стрункий ліс.

Демид широко потяг собі в груди м'яке весняне повітря і зупинивсь. І слобідка, і степ, і ліс, і пестливе повітря, що обвивало їх,—все це складало одно ціле і таке гарне, таке гармонійне ціле. І Демид чув, що й він теж частина сього цілого, і йому було і легко, і гарно. Умисно широко дихаючи, перейшов він невеличкий клаптик безлісного шляху і вступив у гай. На його повіяло пахощами лісовими, пахощами від молодого листу, від молодої кори. Він глянув угору. Листя вже зчорніло: сонце сіло за обрій.

— Пізно вже...—почулося Демидові десь коло його.—Пусти, голубчику!

— Не пустю ще, моє сердечко, моя ясочко! Ще рано. Ми й так не часто бачимось.

Демид зупинивсь. Йому зовсім не хотілося сполохувати якусь закохану пару, і він не знав, чи йти йому далі, чи вертатися, бо не розбірав ще, відкіль саме голоси—здавалося, наче вони позаду. Демид озирнувся і справді побачив трохи набік од шляху, за деревами, дві постаті. Тонка дівоча постать здалася по знаку Демидові. Стан дівчині обвивали парубкови руки, голова, трохи закинена назад, лежала під парубковими губами. Голосний поцілунок почувсь у лісі.

— Ой, не дуже бо, Андрію!

— Серце Орисяю,—ніхто не почує, бо нікого нема.

— Еге, а щось недавно їхало...

Орися! Андрій!—відразу пізнав обох Демид і пішов далі, щоб їх не полохати. Одійшовши геть, звернув у гушавину. Сів на пеньку. Голова йому палала. Перед ім одразу, мов жива, уявилась інша

картина: як він, Демид, ішов садком з Ганною і питавсь у неї, чи хоче вона піти за його...

І невимовна туга обхопила його. Туга по зруйнованому щастю, по вбитих надіях. Не можна жити без щастя, не можна жити без надій. А він жив ось скільки часу і думав, що можна. Та досить було йому побачити на мить справжнє людське щастя, щоб зараз же впевнитися, що він помилявсь, що він не має сили зректися *такого* щастя, що він хоче його мати. Але він його не матиме. І через кого? Через Гордія! Через того, кого він звав своїм другом! Друг, що одняв щастя! Гарний друг!

Демид чув, як його обхоплювала злість, як повставало вороже почування проти Гордія. Йому хотілось оддячити Гордієві за своє нещастя, зробити йому якесь зло, таке зло, яке він, Гордій, зробив йому, Демидові!..

Темрява давно вже обгорнула ліс, давно вже десь нявкнув сич, а Демид усе сидів, нічого того не помічаючи. Сидів, аж поки повний місяць вплив на чисте безхмарне небо і закинув свій срібний промінь у ліс. Промінь упав просто Демидові на руки і відразу вони засяли. Демид сахнувся:

— Якого ката!—подумав він сердито і глянув угору.

Крізь листя ледві видно було клаптик осяяного неба. Демид устав важко і пішов додому. Вийшов з лісу, знов увійшов у сад. Вікна в хаті світилися,—старі батько та мати дожидалися Демида. Але йому не хотілося їх бачити. У грудях щось росло, піднімалось. Якась нова сила мов обхоплювала його. Зла сила. Демидові хотілося когось дошкулити—за те, що він такий нещасливий, за те, що всі, окрім його, мають щастя-долю. Він *тоді* перемиг себе, сказав собі, що не личить розумній

істоті віддаватися так дуже своєму особистому горю і так перемагався увесь цей час. Але тепер годі вже! Він хоче щастя, бо інакше не може бути, бо всі мають щастя, а він сам тільки... Але де ж те щастя? де його взяти? Де? де? де?—стояло перед Демидом пекельне питання, мучачи його несвітською мукою.

Щось блиснуло долі. Він підійшов ближче,—це було там, де він ще вчора копав з Трохимом канаву, а блищала проти місяця вибіляна у землі залізна лопата.

— Бач, кинув лопату!—подумав Демид про Трохима і відразу почув до його таку злість, що трохи не побіг зараз же з лопатою до наймита. Але зупинився і нащось глибоко всадив лопату в землю, надавивши її ногою. Звиклі до роботи руки перешили лопату і вивернули грудку землі. Не розуміючи сам, нащо він те робить, Демид знову поставив лопату під ногу і наліг на неї. Лопата вгрузла в землю. Демид вивернув землю і знову застромив лопату й вивернув. І він почув, як та сила, що була зараз у його в грудях, уся повертається в оцей бік, до оцієї землі, і йому схотілося робити, робити. І напруживши всю свою мужню силу, він почав копати далі канаву. Лопата за лопатою одверталися швидко, але Демидові здавалося, що він дуже повагом робить, і він усе швидче та швидче совав лопатою. Піт крапав йому з обличчя, але він того не помічав і все кидав та кидав лопатою, різав та різав нею землю.

Почув нарешті, що втомився дуже. Кинув лопату, утер спітніле обличчя і сів на купу землі, важко дихаючи. Стало спокійно. Зовсім не так, як там, у лісі. Почав знов думати. Що сталося? Що відмінилося? Нічого: все так саме, як і було. Там,

глибоко в душі, болить—правда. Але ж воно боліло ввесь час. Сьогодні тільки вражено наболіле місце. Перещемить,—затихне. Він не має щастя, а всі його мають. Усі? Як йому не сором було це думати! Стільки горя на світі, щб перед тим горем його маленьке лихо!.. Ну, нехай він сам нещасливий! Чому? Тому, що він любить Ганну, а вона не його, а Гордієва? Але ж хіба од цього він менше любить її? Хіба це не дає йому любити її? А в цьому, в любови, уся й сила! Аби любсв, а то де любов, там і щастя! Це так просто, так зрозуміло, так гарно. Аби в його в серці любов панувала, то й щастя буде. Він був там, у лісі, нещасливий. І це тим, що тоді в його в серці тієї любови не було. В його в серці був тоді самий егоїзм та ще заздрість. Еге,—він заздрив тій молодій любій парі, заздрив Гордієві. Та хоч би заздрив, а то!.. Чим винен Гордій, що Ганна покохала його, а він Ганну? Та й хіба Гордій знав, що в його було на серці? Хіба він, Демид, сказав про те Гордієві, як другові? І він ще міг після цього нарікати на Гордія!.. Він усе ж любитиме Ганну,—хіба це не однаково?

— Брехня! сам себе дуриш!—кричало в його в душі.—Дуриш, а добре знаєш, що ні, що не однаково, що тобі іншого щастя, іншого кохання хочеться.

Ну, то й що? Правда! Та це вже не переміняться. Але заздрити, злувати—як це недостойно путящої людини! Коли болить,—хай болить, але захирається глибоко, не вилазить на світ, не псує душу, не заставляє заздрити навіть Орисі та Андрієві!

Любі, молоді, щасливі!—по своєму щасливі, а він по своєму. Хай же вони будуть щасливі! Який гарний цей Андрій і яку гарну він собі дівчину

знайшов. Вона буде йому доброю жінкою. Шкода тільки, що неписьменна. Та дарма: Андрій навчить. Будуть щасливі,—любі, гарні!

Демид устав. Було йому легко. Був навіть радий, радий з усього. І з того, що на небі ясно й пишно сяв місяць (він засміявся, згадавши, як вилаяв місяць), і з того, що навкруги листя шелестіло, і тому, що Андрій та Орися будуть такі щасливі. Він скинув лопату на плече і пішов у хату, бо йому хотілося бачити людей, розмовляти з їми. Але біля дверей він зупинився:

— А чи піду я туди? Чи побачу я її?

Яке питання! Вже ж він піде і побачить! За що він сбражуватиме друга, що не зна нічого? Нема чого боятися, що їм ніяково буде зустрітися з Ганною: нічого не буде, бо нічого не одмінилося: вона любила Гордія і любить його; він любив Ганну і любить її. І він піде, і побачить її, і все буде добре.

І він одчинив двері, переступив двома ступінями темні сіни і ввійшов у хату.

— Мабуть дожидалися мене!—промовив він весело.

Вони справді його дожидалися.

Не вважаючи на те, що завтра був день робочий, Демид довго ще не спав, то розмовляючи з старими, то сидячи потім сам з своїми думками біля одчиненого вікна.

Першого ж свята Демид пішов у Радівку. Він ішов проходив тим лісом і поминав те місце, де побачив Орису та Андрія, і те, де він сидів і де його обгортала ніч... Але тепер інші почування панували у його в душі...

Дійшов до Радівки, поминув слободу і підійшов до панського одноповерхового будинку з ган-

ком та з колонами. Зараз же в дворі його стрів Гордій:

— А, от спасибі, що прийшов! — скрикнув він, щиро стискаючи Демидові руку. — А я вже думав: як що сьогодні тебе не буде, то в неділю поїду та силоміць заберу тебе. Ну, ходім же до хати!

І Гордій повів Деміда в хату і вони обидва посідали у невеличкій, з старими меблями, але чепурненькій вітальні.

— Ну, що поробляєш? — запитавсь Демид.

— Та те ж таки, що й казав: господарювати думаю. За останній час дядькового життя було так, що дядько мало до чого й мішавсь, безконтрольно всим порядкував Галушківський. Ну, а тепер треба росплутувати, бо і з рахунками, і з чим иншим чимало понаплутував. Не знаю, чи доведеться держати його далі.

— А от бач — і я згадав, до речі приходиться, — сказав Демид. — Твій Галушківський ще за дядька запозивався з радівцями: одсуджував у їх там клопоть луки і гроші за неї — щось тисяч шість, чи що. Не міг би ти роздивиться уважніше на це діло, бо, здається, цей Галушківський і тут наплутав і увесь цей позов повстав з-за особистої образи, щоб помститися за те, що його побито.

— Це мабуть тобі той... Андрій, здається? — казав? — спитався Гордій.

— Еге.

— Добре, я це зроблю, і це дуже може бути так, як ти чув, бо я ж кажу, — цей Галушківський ні про віщо не дбав, окріче власної кишені. Але що ж це я роблю? Треба ж Ганні сказати, що ти прийшов. Вона буде дуже рада. Ось, коли хочеш, пони прийду, — і Гордій посунув до Деміда купу нових газет та журналів.

Гордїй пішов, а Демид, розгорнувши один росповсюджений, але поганий російський часопис, уславлений своїм вилянням туди й сюди, відразу не стямився з дива, побачивши там підпис: *И. Давиденко*. Стаття була—проти громадської ініціативи; автор доводив, що уряд зробить усе ліпше за громадянство. Демид випустив часопис з рук і замишлює.

Увійшов Гордїй і відказав на його здивування:

— Та хіба ж ти не знаєш, що він давно вже там пише? Спершу в „Обозрѣвателѣ“, а відтіль уже не важко було перейти і до цього смітника. Не він сам, їх багато таких. Час такий, і Давиденки—це ознака часові.

Двері відчинилися і увійшла Ганна. Демид устав. Обличчя в неї схудло, але було таке саме чепурне, як і перш. Їх очі зустрілися. Демид побачив, що на мить у їх перебігло щось жалібно-допитливе, але зараз же зникло. Вона просто і щиро стиснула Демидові руку і сіла.

Розмова про Давиденка та про сьогочасній рух почалася знову. Ганна мало розмовляла, більше слухала.

— А що, пак, Петро Михайлович поробляє?—спитався Демид.

— Та я ж тобі чи казав, чи хотів казати,—вони—він і кілька однодумців—заснували толстовську колонію хліборобську у Переїздному.

— Справді? Я чув, що він зробився „толстовцем“, але не знав, що він так близько.

— От! не має чого робити!—промовив Гордїй.

Якесь невдоволення з'явилось у Ганни на обличчю. Вона посиділа ще трохи мовчки і вийшла, бо її покликано до дитини.

Вернулась тільки на обід. І за обідом, і після обід Демид несамохіть придивлявся до Ганни та до Гордія, ще невідомих йому в цих нових відносинах — чоловіком та жінкою. Вони поводитися спокійно, навіть весело, але і в Ганни Демид помітив на обличчю саме таку риску турботи, невпокою, невпевнености, що й у Гордія. Цю риску можна було особливо гарно помічати тоді, як Ганна мовчала і обличчя в неї несамохіть набірало свій звичайний вигляд.

— З чого це?—думав Демид.—Чи в їх яке горе? Нещасливі вони чого?

Вже ввечері він пішов додому. Ганна та Гордій схотіли випроводити його. Всі троє пішли шляхом.

— Ти ж, будь ласкав, частіше до нас ходи,— чого тобі там сидіти сиднем? З нудьги згинеш!—казав Гордій Демидові.

— З ділом не згинеш з нудьги,—одмовив Демид,—а я ходитиму, як що не докучатиму.

— Що ти плетеш!—одмовив невдоволено Гордій.

Але Ганна зрозуміла, що Демидови слова належуть їй. І вона додала:

— Гордій тільки й говорить усе про вас, а я буду дуже рада, як що ви нас часто одвідуватимете.

— Добре!—відмовив Демид весело.—За це спасибі! Тільки ж і я вас дожидаю колись у свою хату. Глядіть!

— Гаразд! Ми не забаримось!—одказав Гордій і почав прощатися.

Х.

Багато дум передумала Ганна тієї ночі. Їй не хотілося їхати сюди, але мусила. З початку подружнього життя з Гордієм вона могла б сказати йому все про Деміда, але не сказала, бо боялась пошкодити їх приятелюванню. Вона знала, як Демид

Її любить, як глибоко вразила вона йому серце. Почувала себе винною, але їй не хотілося згадувати про це, хотілося забути, і вона забула його в перші часи серед палкого кохання...

Далі знову згадала, — вже тоді, як ті перші часи минулися, як хвилини палкого кохання почали перемішуватися з хвилинами ворогування. З того часу частина Ганниної душі цілком і навіки закрилася від Гордія і в тій частині було й усе те, що горкалося до Демида.

Сьогодні вона побачила Демида в вікно. Він ішов не поспішаючись, і його завжди трохи нахилена голова і зігнені плечі тепер навпаки — випросталися. Ішов рівно й легко, і Ганна виразно бачила його загоріле, вітрами обвіяне, мужнє, навіть трохи змужичіле обличчя. Її обхопив острах перед цією дужою істотою, і вона відскочила од вікна саме в той час, як Демид зустрівся з Гордієм і стискав йому руку своєю здоровою мужичою рукою.

Ганна злякалась. Як вона поводитиметься, що вона робитиме?

На це не могла собі відмовити і сиділа мовчки, зціпивши руки.

Саме тоді Гордій покликав її.

— Іди, я зараз.

Мусила ще заспокоїтися, та не змогла. Дуже тремтіло у неї в грудях серце, як увіхопила до вітальні. Але досить їй було трохи посидіти там, почути Демидів голос та глянути йому в обличчя, щоб зрозуміти, що вона помилялася, боячись Демида.

Обличчя в його справді змужичіло, погрубішало, але ж погляд був саме такий тихий і м'який, як і перш. І відразу увесь острах Ганнин зник. Розмовляла з ім, розпитувалась про його життя, опові-

дала дещо про місто, і їх розмова втрюх була весела й жвава.

— Який він добрий, гарний!—думала Ганна, і їй хотілося сказати це Демидові.—Він поводитьсь зо мною так, мов би я йому нічого не зробила, а видно, що йому й досі важко... Який він добрий!..

Але ж потім, як вона зосталася вночі сама та як згадала все, що було цього дня, вона знов злякалася. Тільки тепер уже не Демида їй страшно було, а самої себе. Згадала, як хвалила Демида, і їй здалося, що робить погано, цим ображує Гордія. Почувала себе винною перед Гордієм і мучилась тією винністю.

І кілька день вона була надзвичайно ласкава до чоловіка. Вгадувала його бажання, була весела, як він бував з нею, силкувалася нічим не захмарити йому обличчя. Та Гордій мало те помічав.

Він одвик це помічати. Після того, як народився син, життя у його з Ганною трошки покращало, але тільки на якийсь час. Потім знов стара пекуча думка запанувала над Гордієм. Вона не відходила від його, не покидала його й на хвилину—та думка. І все, що він бачив на світі, все, що давало йому життя, не мало за для його ніякої ціни, ніякої вартості, бо і він, і все те *мусило вмерти*. У його в душі тепер не було віри ні в віщо. Він не бачив ніякої розумності у всьому тому, що робилося на світі. Світ здавався йому якоюсь мішаниною, якимсь крикливим стовпищем. Там люде кричали, бігали, цілували чи вбивали один одного, але нащо те все вони робили—невідомо. Нащо вони вчились, мучились над книгою по десять, двадцять років? Нащо вони один одного садовили в тюрми, кували в кайдани? За те, що той того убив, а той того обікрав? От дурниця! Смерть усіх уб'є і всіх обікраде—чи

не однаково ж, що тепер, що тоді? Навіщо вони кохались? Адже прийде час, і та врода, що вони її на п'єдестал становлять, зробиться старою, зморщеною, беззубою огидою з тремтячим підборіддям! І знаючи, *запсвне* знаючи це, можна кохатися? О, дурні!..

Він не міг уже. Він навіть і тепер уже в молодій двадцятилітній, пишній вродою Ганні, вищукував те, що мало віщувати той страшний кінець. Кожна Ганнина хвороба, кожен пухирчик, що іноді набігав у неї, вражав його аж у серце, бо він думав:

— Ось воно *те*—вже починається!

І в його в серці запалювалася злоба, лютість на те, що так робиться. Ця злоба й лютість повинна була вилитися на щось, але того, против кого вона мала вилитись, того, що все це лихо робило, вона не могла досягти, і Гордій сам не помічав, як його злість поверталася на Ганну. Він жалів Ганну, як вона була хвора, але ще дужче і незмірно дужче сердився за це на неї, і як би він розібрав, яким шляхом він дійшов до цього, то помітив би таку думку: вона винна за те, що вона хвора, бо кожна хвороба наближа її до страшного кінця. І Гордій то вкидався увесь у клопіт про Ганнине здоров'я, змагався з нею за те, що вона не береже його, бажаючи хоч яким-небудь способом удержати свє єдине гобрє—її вроду—на можлигє довгий час; то, занедбавши все, по кільки день не озивався до жінки.

Вони змучились обоє. Тим обоє дуже зраділи, як прийшла весна і могли їхати на село. Хоча Ганна й боялася стріватися з Демидом, але справді вона була рада відміні, хоч якій: „хоч гірше, та инше“.

На селі зараз же обхопив їх господарський клопіт. Треба було влаштуватися на новому місці. Це влаштування та дитина брали в Ганни увесь час, одбивали її від тяжких думок і зробили трохи спокійнішою. Саме так було й з Гордієм. Він увесь укинувсь у господарство—він з їм уперше тільки зблизька знайомивсь—і це була друга річ, що через неї він не помічав Ганниної ласки до себе. Він сидів то в конторі з своїм управителем Галушківським, то їздив на степ чи в ліс дивитися на свою землю, на роботи господарські. Розбіраючи конторські рахунки, він бачив, що Галушківський його одурює, але бачив також і те, що сам він не знавсь зовсім на господарському ділі і тим мусив держати поки Галушківського, бо йому здавалося, що новий управитель з несвідомим господарства хазяїном тільки плутаниці нароблять. Він з усієї сили намагався стати добрим господарем, щоб не мати потреби держати Галушківського.

Сидячи одного дні в конторі, він спитавсь у його:

— Яке тут економія має діло з Радівцями?

Галушківський, присадкуватий, трохи поси-вілий, з підстриженою борідкою та вусами, колишній панський оконом-кріпак, а тепер пан-управитель, глянув на Гордія хитрими малими очима з під густих навислих брів і, своїм звичаєм, одмовив питанням, щоб виграти часу:

— А яке ж там діло?

Така відповідь визначала, що Галушківський ще не знав, як саме треба казати Гордієві, і хотів, гаючися з одмовою, тим часом зрозуміти його замір. Гордій страшенно не любив цієї відмови. Він насупивсь і сказав сердито:

— От—про луку!

— А е, е! — моторно забалакав Галушківський:— мужики захопили панську луку і двадцять сім років хазяйнували на їй.

— Що ж ви?

— А мені покійні — царство небесне їм! (Галушківський перехрестився) — Никодим Петрович звеліли подати в суд.

Гордій знав, як Никодим Петрович, його дядько, „веліли“ Галушківському. Він спитавсь:

— Що ж суд?

— Присудив нам землю і три тисячі плати з їх за те, що нашою землею пользувались.

— Але як же суд міг присудити вам землю, коли ви кажете, що селяне аж 27 років хазяйнували на цій землі — адже десятилітня „давність“ минула.

— Ми свідками довели, що перші вісімнадцять год вони володіли нею од економії наймаючи, і нам присуджено з їх грошей тільки за дев'ять з половиною год.

— Але ж ви сами кажете, що вони володіли тією лукою 27 років.

— Чому ні?..

— Так як же ви могли довести, що цього не було, а що вони володіють менш як десять років?

— Так свідки сказали...

Галушківський сидів, як невинний.

— А свідкам же хто звелів так казати?

Галушківський стиснув плечима.

— Свідчили, як хотіли.

Спокійні відмови Галушківського, його невинний вигляд укупі з словами, що з їх було виразно видно, як він одурив суд, поставивши брехливих свідків,—усе це обурювало Гордія і йому так і хотілося зараз же крикнути:

— Геть відціль!

Але він здержавсь і тільки спитавсь:

— У якому становищу тепер діло?

— Окономія має вже сполнительний лист од суда і може по всяк час оддати його судовому приставу, щоб той зіскав.

— Давно?

— Місяців скільки...

Видима була річ, що Галушківський придержував того „листа“ доти, поки довідається, яка людина його новий хазяїн.

— Ось що,—сказав суворо Гордій,—я бажаю се діло цілком зупинити. Всі документи до його зараз вийміть з конторських паперів і віддайте мені. А на луці тепер хто хазяйнує?

— Поки—мужики.

— Хай і хазяйнують! Давайте папери!

Галушківський а ні оком не змигнув і так, мов би все це було йому байдуже, пішов, витяг папери і подав їх Гордієві. Гордій побіжно глянув на їх, щоб упевнитися, що це те, чого йому треба, і положив коло себе.

— Ну, тепер давайте доглядати ті рахунки, що ми їх вчора не догляділи.

Почали проглядати. Як і завсігди у Галушківського, рахунки були цілком непомильні,—причепитися в їх не було до чого,—принаймні Гордій не знав, до чого. Але що вони були шахрайські, то се була річ певна, бо тисяча десятин чорноземлі, що нею заправляв Галушківський, давала досі ледві дві з половиною тисячі рублів що-року. Гордій се розумів, але він ще не стільки знав господарство, щоб помітити, де і скільки Галушківський зменшує прибуток та побільшує трати. Сьогодні, як і перш,

він лічив, рівняв рахунок до рахунку, але ні до чого не міг долічитися. Галушківський і навзнаки не давав, що помічає Гордієви заходи. Так просиділи вони до обід. Зоставалося ще кілька рахунків. Гордієві не хотілося їх кидати, і він сказав Галушківському:

— Ідть обідайте, а я додивлюсь це сам. Шахов не замикайте, — може що треба буде.

Галушківський мовчки вклонився і пішов укупі з конторником обідати. Гордій зоставсь над рахунками сам, поспішаючись, щоб не дуже загаяти обід. Але не додивився він ще й половини першого рахунку, як двері трошки відхилилися, і крізь їх у хату вистромилась невеличка голова на тонкій шії з прилизаним, присмальцьованим волоссям та з гострою борідкою. Це був економічний прикащик, на прізвище Олійниченко.

— Що вам? — спитався Гордій, підводячи голову від паперів.

— Я до вашої милости, Гордію Васильовичу, — промовив Олійниченко і вступив у хату.

— Чого?

Олійниченко не відразу відмовив. Спершу він причинив добре за собою двері, далі озирнувся по всіх кутках, чи нема де кого, а тоді вже підійшов ближче до столу і, зовсім схилившись до Гордія, стиха промовив:

— Зволите щоти перевіряти?

— Еге ж. А що?

— Я, бач, про те... Я, бачите, свої щоти маю...

— Як то — свої?

Олійниченко ще раз по хаті озирнувся, а тоді сказав:

— Так... Управитель свсе про робочих, а я своє. Він собі записує, скільки що-дня робочих брато, а я всю зіму й весну—собі. Він собі—почому поденні, а я—собі...

— Покажіть!

Олійниченко поліз у пазуху, витяг з під чумарки сувієць якихсь паперів і подав Гордієві. Вони пахли „махрок“ і були добре висмальцьовані. Гордій розгорнув їх і почав переглядати. Се були досить порядні щоденні записи робочих, зовсім такі, як і в Галушківського. Гордій витяг з шахи управителеви записи і прирівняв їх до цих. Різниця була чимала. Що-дня Галушківський записував поденних мало не вдвоє, та й ціну їм становив більшу від тієї, що в Олійниченка. Гордій бачив, що коли рахунки не брехали і коли Галушківський з усім так поводився, як з цим, то половину того, що давала економія, він клав до власної кишені.

— А ви не помилялися?—спитався Гордій у Олійниченка.

— Боже мій! чого б я помилявся?!—аж підскочив той.—Та ви тільки, Гордію Васильовичу, розпитайтеся у конторщика,—тільки на самоті,—так він вам і не таке ще скаже.

— Рахунки ці хай будуть у мене,—сказав Гордій Олійниченкові.—Але коли виявиться, що ваша неправда, то я вас не зоставлю більше в економії.

— Я за правду не боюсь! мені не страшно! Ви тільки в конторщика розпитайтеся, Гордію Васильовичу! Він вам усе скаже!—задріботів Олійниченко.—Та хіба саме це? Та, Боже мій! Як би ви тільки знали, як він людей мучить. Він б'є їх нагаєм так, що кров виступає.

Гордія мов що штрикнуло.

— Ви правду кажете?

— Та, Боже мій! Та спитайтесь, Гордію Васильовичу, кого хочете! Та нема з тих, що в економії жили, чоловіка не битого. А позаторік хиба він не побив у полі чоловіка так, що той трохи не вмер: три тижні лежав хворий.

— Та чому ж він не жалівся?

— Еге, жалівся! Він бив його на самоті.

Олійниченко де-далі все насмілювався і розповідав такі управителеви вчинки, що коли всьому тому була правда, то Гордій не міг і дня держати Галушківського.

— Добре! Як що цьому правда, то дякую вам, Олійниченку!—сказав Гордій і пустив прикащика.

Другого дня Галушківський поїхав на поле, а Гордій zostався з конторником сам. Він без передмов сказав:

— Ці рахунки писано, щоб мені показувати, а де справжні рахунки, де записано, що справді трачено в економії?

Конторник не здивувався, бо запевне був у одній спілці з Олійниченком. Він сказав:

— Рахунки справжні є, але в управителя і він їх нікому не дає.

— Чом же ви мені цього не сказали?—спитавсь Гордій.

— Простіть, Гордію Васильовичу!—вклонився конторник.—Ми люде під чужою волею. Ви самі знаєте—у мене сем'ї зо мною дев'ять душ, та все малеча. Хоча воно й правда була б, як би я вам сказав усе, та тільки буває, що й правду брехнею ероблять. Управитель велику силу мав за покійно-

го Никодима Петровича... А що як мені не поймуть віри, його сила переважить,—де я тоді з своєю дрібнотою подінуся? Хоч з мосту та в воду!.. А тепер, як ви мене, Гордію Васильовичу, питаєтесь,—то мені не страшно вам і всю правду сказати.

— Кажіть усе, що знаєте!—звелів Гордій.

Конторник почав казати. Розказував здебільшого те ж таки, що й Олійниченко, але займав діло більш з боку рахункового. Витяг купу й своїх записів та іншого і показав Гордієві. Тут були і власною рукою Галушківського писані речі—такі, що він мабуть забув про їх та й кинув, або конторник їх украв у його. Вони виразно свідчили, що Галушківський крав. Гордій спитавсь, як поводить ся управитель з людьми. Конторник сказав те, що й Олійниченко.

Од конторника Гордій удавсь просто до наймитів та до інших, до яких міг, людей, що мали діло з економією. Всі наймити жалілися, що Галушківський б'ється та погано годує. Гордій звелів клошникові показати йому той харч, що видавано робітникам. Він був гнилий, сало часом з черв'яками. А в рахунках усе було записано за таку ціну, що за неї можна було мати все те найкраще.

Того ж дня Гордій звелів Галушківському згадати економію, а через тиждень його вже не було в Радівці.

Шукати управителя було тепер ніколи. Гордій зважився господарювати сам. Польове господарство добре знав Олійниченко. Гордій завів новий рахунковий лад у конторі, а сам увесь укинув у господарювання—то їздючи зранку й допра полями, то читаючи господарські книжки. Це в його йшов увесь час, і він мало про що

инше міг думати, а вночі засипав, як мертвий. Та був і радий цьому, бо так було спокійніше...

Тим часом і Демид мав клопоту не трохи. Школа, звісно, з весни замикалася, але з господарством було роботи багато. Демид се літо ще щиріше працював, почувавши, що в праці знаходить спокій од багатьох турбот душевних. З Гордієм та з Ганною він бачився не часто, але Андрій мало не що-неділі приходив до його. Прийшовши одного разу, він усе чогось мнявся, видимо бажаючи щось сказати, та не насмілюючись. Нарешті сказав, що має про щось попрохати Деміда, і після довгих передмов признавсь, що думає тут, у Костівці, сватати „одну дівчину“, тільки не на цю, а аж на ту осінь.

— Чому?—спитався Демид.

— Та бачите... Я перепитувався через людей—батько та мати вбогі, то й не думають віддавати дочку цієї осени. Та й я не багатий... Ото ж я й надумав: випрохаюсь у батька та й піду цього літа на закоски у Донщину, на зіму наймусь де, на те літо знов на заробітки піду—як що Бог дасть урожай, то за літо можна рублів п'ятдесят заробити, а я два літа зароблятиму та ще й зімою десь наймусь. Батько тут і сами хліб упорають—у нас хазяйство невеличке. Тоді вже й свататиму.

— Мабуть ви не дуже любитеся, що так вєсілля одсуваєте,—пошуткував Демид та й сам злякався. Андрій зблід, тоді почервонів і знову зблід. Він який час мовчав, а далі сказав тремтячим голосом:

— Ми вбогі і без заробітків не вживеш... Я не хочу, щоб одружившись, я, з нічого їсти, в свою жінку на чужу роботу! Я хочу жити хазяй

ном, а жінка моя щоб була хазяйкою, а не наймичкою!

Заміри в Андрія були такі. Він має надію заробити за увесь цей час не менш як сто двадцять рублів. Рублів п'ятдесят піде на весілля, а за ті сімдесят рублів купить у одного чоловіка два наділи з сакком. Купить, хоч що, а купить. Тоді в його буде три наділи—землі стане. Хоча їх з батьком тільки двоє робітників, але се байдуже—упорються й з трьома наділами. Тоді він хоч не піде кланятися панові та прохати в його землі, а сам собі паном буде... Багато ще своїх мрій оповідав хлопець і нарешті сказав, хто його дівчина і про що має він прохати: він писатиме листи, дещо й про Орісю,—так щоб Демид їй переказував. В-осени він вегнеться. Демид згопився. Почувши про замір Андрія, спершу він хотів був позичити йому грошей, щоб він міг усе це зробити сієї ж осени. Але потім згадав, що нема гіршого щастя, як позичене, і нема кращого над зароблене,—і не сказав про це нічого. Він тільки слухав, радіючи, гарячу оповідь Андрієву, слухав про те, як Андрій казав, що він навчить Орісю читати, що він неопмінно зробить так, щоб і вона знала все те, що він знає, щоб вона побачила, „що світ держиться душею людьською“... І багато, багато иншого.

Демид стиснув руку Андрієві і сказав:

— Ідїть і заробіть собі щастя! Нема нічого кращого над зароблене щастя.

Андрієві треба було йти, але Демидові хотілося ще з їм поговорити і він пішов його випрозхати. Загомоніюючи, непомітно пішов аж до Радівки. Йому схотілося зайти до Гордія. Він не часто туди ходив, надія його, що легко буде погодитися з тим, що існує, одурила, бо що-разу

як бачився з Ганною, старі муки повставали знову. Але тепер йому схотілося зайти до Раденків та поділити з їми свою радість.

Він стрів самого Гордія, з газетою в руках. Ганни не було, але вона увійшла трохи згодом. Демид почав оповідати про Андрія. Гордій вислухав його мовчки і нарешті сказав:

— Щось не йметься мені віри, щоб це справді, як ти кажеш, народжувалась сільська інтелігенція та й єдналася з нами, з міською інтелігенцією. Досить бути в сурдуті, щоб вони не йняли віри ні єдиному твоему слову, хоч би ти й найсвятішу правду казав.

— Ну, не завсігди так!—сказав Демид.

— Думаю й я, що не завсігди,—тихо обізва-лася Ганна.—Я мало знаю народ, але мені дове-лось зазнайомитися де з ким, і я зненависти не бачу.

— Дуже зрозуміло, що не бачиш. Баби бі-гають до тебе по ліки, або ще по які там сторії, і ти сама їм часом носиш якісь там подарунки—зрозуміло, що коли ти даєш, то не будуть же вони до тебе свою зненависть виявляти.

— Я їм нічого не даю... Яка дурничка там...

— Та вже ж хоч і дурничка, а коли ти обу-ла Панасову дівчину, то не кине ж вона тобі в вічі після цього—я вам не вірю! Але взагалі—па-нові віри не ймуть. Ну, ось хоч би та лука, що про неї ти колись мені казав. Як ти знаєш, я се діло зупинив. А мужики тепер розказують, що око-номія зупинила діло, бачивши, що невидержка: тим не жене їх з луки, що не випозивала нічого.

— Мені цього не доводилось чувати,—відмо-вив Демид,—принаймні від Андрія,—навіпаки, він

вдячний... Ну, а коли й справді кажуть так, то нема тут нічого дивного. Вони звикли за Галушківського до ворожих відносин, то й тепер так на се дивлються. Бо й справді ж, така економія, яка була за Галушківського, могла зупинити справу тільки через те, про віщо кажуть твої радівці. Тебе ж вони ще не знають.

— Не знають, а поводяться зо мною так, як неначе вони мене знають з найпоганішого боку. Нащо вони вважають мене за свого ворога, та ще й такого, що з їм треба боротися не зовсім чесними способами?

— Якими?

— Ну, наприклад, хоч би такими, як рубати мій ліс, або пускати свій товар мені на поле на озимину?

— Та не з тобою ж вони поводяться так,— знов кажу,— а з твоєю економією. Її вони знають, і вона їм здається, чи справді є—їх економічним ворогом. Та ще й те. Мені здається, що в таких випадках казати: „мужики“ або: „радівці“ буде не по правді. Звичайно, такі шкоди чинять окремі деякі люде, а не вся купа людей. Скажу, напр., про себе. У мене теж бувають шкоди. Але я ніколи не обвинувачую за їх усю громаду, бо добре знаю, що в тих шкодах винен або Охрім, мій давній ворог за школу, або Панько. Як же хто инший ускоче в шкоду (це буває дуже не часто), то я запевне можу наперед сказати, що це сталося без ніякого бажання, а просто через недогляд.

— Ну, я не розбірав,— одмовив Гордій,— хто саме руба в мене ліс або воде коней та волів до мене на озиме пасти, але запевне знаю, що це не самий Петро або не самий Іван, бо на їх двох усіх тих шкод було б дуже багато.

— Звичайно, у твоєї економії мусить бути багато ворогів. Та й як же могло б бути инакше при наших обставинах?

— У всякому разі я з цим погодитися не можу. Це мене обурює, виклика мою злість, — те, що вони так не шанують чужої власности. Причини можуть бути такі, як ти кажеш, але факт з того не покращає. Ну, та хай йому цур! Давай краще про инше!

Заговорили про инше.

XI.

Літо минуло і Демидові, і Гордієві у звичайному господарському клопоті. Демидові той клопіт був уже не новий і подобався йому. Взімку він був більш інтелігентом, а влітку мужиком. Здорова мужича праця морально освіжувала його. Влітку Демид одержав од Андрія з-над Чорного Моря лист. Парубок пересилав через Демида, окремого листа до батька, а Демидові писав, що заробляє добре і прохав переказати од його привітання Орисі. Демид пішов до Карпенків і піймавши таку хвилину, як дівчина була сама в хаті, сказав їй про се. Вона страшенно почервоніла, але спиталася:

— А чом же він не написав нічого?

Демид зрозумів, що вона каже про лист до себе і відмовив:

— Мабуть тим, що ти не вмєєш сама читати, а він не хоче, щоб ще хто инший знав про те, що він тобі напише.

Орися почервоніла ще дужче і осмутніла, але нічого не сказала, бо батько звійшов у хату. Демид написав про не Андрієві. Той не відписував

довго, а на осінь знов прислав листа. Писав, що анґйшов собі дуже добру роботу на пристані коло кораблів. Робітників мало, і він заробляє по рублю на день. Зостанеться там, поки буде такий гарний заробіток — хоч і на всю зіму. Орисі Андрій прислав коротенького листа, а в йому писав: „Це правда, що я не пишу тобі тим, що не хочу, щоб хто инший читав мої слова до тебе. Навчись сама писати!“.

Орися, почувши це, знов осмутилася. Осмутилася тим, що Андрія довго не побаче і тим, що він їй знов докоря, що вона неписьменна. Але ж як Демид сказав: „Хочеш, вивчу тебе читати?“ — вона не відмовила нічого, тільки сльози затремтіли на очі... і зараз вийшла з хати.

Що до Гордія, то йому цього літа клопоту було багато, і здебільшого, не зовсім любого. Спершу він думав, що, вигнавши Галушківського, зробить усе, але тепер побачив, що помилився. Сам він мав, що тямив у хазяйстві, а Олійниченко та конторник хоч і не крали, здавалось Гордієві, але ж і ладу економії не давали. Та й не хотіли про це дбати, а більше казали:

— Нехай, нехай спробує сам!

Вони трохи не полюбляли Гордія. Їм не сподобалося, що Гордій зупинив позов за луку та оступився за харч наймитам. Як на їх думку, мужиків треба було провчити, і вони зовсім не розуміли, як се можна зректися права випозиваного вже; що ж до харчу, то сами вони й за Галушківського мали його добрий, а той бариш, що зоставсь од робочого харчу, потрапляючи до калитки Галушківському, хоч не дуже, але зазирає до кишень і їм. Тим вони на Галушківського й узлились.

що він не любив ділитися, що мало доскакувало до їх кишень; вигонючи його, вони мали надію на більше, бо Олійниченко сам націляв сісти замість Галушківського. А воно склалося так, що й те з рук пішло, що досі мали. Правда, вони вже знайшли змогу надолужати се на чому іншому, але все ж мали рацію сердитися на Гордія. Тим вони, наче дбайливі при йому, без його мало про що дбали, опріче власних кишень; Гордій цього не знав, хоча й бачив, що в господарстві чимале безладдя.

Але далеко гірший був Гордієві інший клопіт—з селянами. Відколи став у радівській окономії Галушківський, не втихала щоденна борня, щоденне ворогування в окономії з мужиками. Зрісши при панах, Галушківський зовсім одбивсь од народу, звучи його мужланами, а себе вважаючи за пана і був тим, чим звичайно бувають такі добродії на Україні—глитаєм. Маючи волю за покійного Гордієвого дядька, він робив, що хотів. І він завів у окономії справжні глитайські порядки. Це зробити йому було легко, бо вузьку стягу мужицької землі з трьох боків обхоплювала панська і неминучі були повсякчасні „шкоди“. Ці „шкоди“ давали Галушківському—не грішми, а здебільшого відробітком—чималий бариш, але він його клав до своєї кишені, бо хоч йому роблено дурно, він таки записував за те плату. Та ще землю радівці мали не дуже добру і повинні були брати поля в окономії і віддавати в окономію воли й корови на пасовища. За все це плата була—і грішми й одробітками—добра. По інших окономіях було дешевше, та ніхто не смів туди податися, бо всі знали добре, що коли який радівець обміне радівську окономію, то Галушківський цього йому ніколи не забуде і чи тепер, чи в четвер, а так

дошкулить так, що заболить. Та й ще одна річ: доводилося позичати в окономії гроші на податки — звичайно взімку, а влітку, в жнива, відробляти за їх. За таку літню роботу Галушківський давав зимою півціни. Як скласти до купи оте все, то й виходило, що на підставі вільної умови Галушківський міг так часто постукати у вікно до радівця і звеліти йому йти на панську роботу, як йому хотілося.

Ось через віщо сталося так, що окономія та радівська громада були довгий час запеклими ворогами і ніколи не покидали чигати один на одного. Галушківський мав силу і гнітив мужика тією силою; мужик її не мав і дошкуляв Галушківського тим, що, де міг, там користувався з панського добра, кажучи:

— Все це наше, бо з нашої крові та поту.

Галушківський ненавидів його, а він Галушківського. Галушківський де міг латав його нагаєм — без свідків — і мужик одного разу спробував це зробити. З того повстав позов за луку, і воротування ще побільшало.

Отак стояла справа, як Гордій сам загосподарював. З самим Гордієм радівці мало діла мали, більше з Олійниченком, тим і знали його мало. Що Гордій не займав їх за луку, вони, знаючи, як досі окономія з їми поводилась, вияснили тим, що мабуть панові не пощастило. А Олійниченко та конторник, хоча й випхали Галушківського, але сами поводились з людьми ні трохи не краще, коли не гірше, роблячи це, звісно, так, щоб про його Гордій не знав. Олійниченко, так саме, як і Галушківський, мав завжди при собі нагая і де минав дурно випадку шмагнути їм кого з найманых ро-

бітників, чи з таких людей, що худоба їх була у шкоді. А надто ще мав звичай завсігди нахвалятися:

— Стривайте ви! уберемо ми вас у шори, мужилани!

Сі слова він позичив у Галушківського і себе за мужика не вважав, а думав, що він уже „на управительській лінії“ і за для того скинув чумарку і ходив у „жакетці“.

Канторник же користувався з усякої змоги обдурити людей, записуючи дні або рахуючи плату, і вмів так робити, що бариши од цього йшов до його в кишеню.

Правда, все це Гордій міг би помітити, як би пильніше придивлявся. Але його досі зацікавлювала сама хліборобська робота,—він залюбки їздив на поле і ходив дивитися на економічні роботи, але клопіт з найманими робітниками і т. ин. він кидав на Олійниченка та на канторника, бо не мав у тому нічого цікавого і думав, що досить, як що він переглядатиме їх рахунки. Економія зосталась до радівців за малим не такю, як і була, то й радівці поводитись з нею так, як і за Галушківського, і „шкоди“ на полі, в лісі, на баштані були досить часто. Спершу Гордій терпів усе це, але один випадок обурив його.

Одного разу, після кількох уже шкод, Гордій пішов сам на поле і вкрів у молодій тишині пару коней. То був час сіножатий; суміжню з ним Гордієвим полем починалася мужича земля, а на їй якиньсь добродій в радівців косив сіно. Недалечко стояв порожній віз. Гордій підійшов до добродія і сказав:

— Чи то вваж коні?

Добродій—великий рябий чоловік з понурим поглядом.—повернувся до Гордія, глянув і вдерів одразу своїх коней у шкоді.

— А, бісова худоба!—закричав він і побіг до їх.

Гордій швидко пішов за їм. Рябий мужик добіг до коней і хотів їх ухопити. Але коні злякались, що він так на їх наскочив та й кинулись на бік без жалю толочучи гарну пшеницю. Це ще більш уразило Гордія. Рябий мужик почав ганятися по пшениці за кінсьми, кленучи їх на всі заставки, але вони не давалися. Добра частина лану була вже змежена стежками від кінської та від людської біганини. Нарешті мужик піймав спершу одну, а тоді другу коняку і повів їх до воза. Але Гордій, не спускаючи його з пшениці, переняв його.

— Ні, так не можча робити,—сказав він, беручись рукою за поводи.—Ви вдень тут косите і не бачите, що ваші коні у шкоді, а тоді ще витолочуєте стільки пшениці. Я не дам вам коней, аж поки заплатите мені за спаш.

— Гетьте, пане!—відмовив рябий мужик, одкидаючи Гордієву руку.—Хиба я їм велів туди йти, чи що, що ви до мене причепились?

— Я того не знаю, я знаю тільки те, що ви не маєте права мені пшеницю витолочувати. Я не пустю.

І Гордій знову міцно вхопився за повід. Мужик сіпнув його з рук. Гордій не подавався. Мужик зненацька пустив зовсім повід, скинув шапку і почав прохати:

— Пустіть, пане,—їй бо не доглядів! Вона, проклята причина, така, що її й не вдерити, куди втече. Пустіть, спасибі вам!

Мужик почав кланятися, хитро поглядаючи на Гордія. Але той дуже вже був роздратований і не хотів поступитись.

— Ні!—сказав він.

— Пустіть,—поклонюсь вам!

— Ні!

— Так геть же к чортам!—скрикнув несподівано мужик і штовхнув Гордія так, що той поточивсь і випустив поводи з рук. Ту ж мить мужик ухопив коні, смикнув їх і за хвилину був уже коло свого воза.

Навкруги не було видно нікого. Сам Гордій не міг нічого зробити. Він повернувся і пішов додому.

Цей випадок страшенно його обурило і він зважився першого ж, кого застукають у шкоді, позивати. Дождати цього довелося не довго. Через кілька днів Олійниченко заняв волів. Пішло діло до суду. Окрім Олійниченка, свідками було ще кілька радівців, що робили на полі тоді, як Олійниченко займав воли. Олійниченко казав, що заняв їх на Гордієвому, а радівці, що ні, що воли тільки коло межі були. Суддя не міг дорозумуватися правди, але бачучи, що таких свідків, які обстають за обвинуваченими, більше, виправив їх. Страшенно сердитий повернувся Гордій додому і знов таки через кілька часу, піймавши двох у своєму лісі, як вони там рубали, подав до суду. Цього разу свідками були наймити з економії і мусили обстати за Гордієм. Суддя, вважаючи, що обвинувачені ще й одбивалися, присудив їх обох—Семена Голованя та Петра Кавченка—до тюрми. Гордій не сподівався такого суворого присуду і сам не радий був йому; але другого ж дня він міг знову обуритись, бо

помщаючись за цей присуд, Кавченкови та Голованеві парубки, вкупі з іншими, загнали більш як десять пар волів до Гордія в хліб на всю ніч і витолочили не одну десятину.

Таким побитом ворогування проміждо громадою та окономією зробилося гостре. Гордія це все страшенно дошкуляло, і він звичайно обурювався на Демида, як той казав, що цього могло б і не бути.

— Та як же ж могло б і не бути? — сперечавсь одного разу Гордій, сидячи удвох з Демидом у його в садку. — Адже не я їх займаю, а вони мене.

— Звісно, відносини, ненормальні в ґрунті, не зробиш нормальними, і пана-земельника не поєднаєш з хліборобом, але ж можна хоч не доводити діло до такої гострої сварки. Ні з того, ні з сього людина не полізе гризтися так, як тут у вас.

— Ах! це все ідеалізм твій! Ні, я бачу, що треба дуже й дуже переглянути свої погляди на народ, на мужика. Тепер тільки бачу, що одна річ — читати наших беллетристів-мужикофілів, а инша зовсім — жити з тими ж таки мужиками.

— Чим тут винні наші беллетристи?

— Бо вони мене дурять. Вони описують мені мужика не такого, який він є справді, а иншого, повитого поезією. Такого мужика тільки й знаєш, такого тільки й любиш, а як роздивишся на справжнього!..

Гордій махнув рукою і хотів устати, але Демид припинив його питанням:

— Ну, та що ж справжній?

— А справжній живе диким способом, пхається в пани, півечить свою мову, одягу, ланці... дає найелементарнішу мораль!..

— Се тільки показує, як багато треба нам працювати за для того, щоб усе це повернути на краще. Треба...

— Аг, треба! — перепинив його відразу Гордій, мало не скрикнувши, а нащо треба?

— Як, нащо? — хотів був сказати Демид, але Гордієві не треба було відмови.

— Еге, нащо треба? — ще раз запитався він. — Адже, правду кажучи, все це брехня. Я сидю оце з тобою і базікаю про народ, про просвіту, про інтелігенцію, а там у душі повсякчасне питання: нащо? Це все нісенітниця! Ні, ти мене не розумієш. Я бачу. Але ж ти не можеш мене розуміти тим, що не знаєш, що щоб я ні робив, щоб я ні завадумки в мене завжди про одно: нащо це все? Бачиш: не просвітна чи яка инша діяльність — нісенітниця, а нісенітниця єсть усе те, що ми робимо. Усе, і твоє теж! Ну, ти сидиш у школі, лічиш, свічуєш народ, — ну, а нащо це все?

Гордій скочив і нервово заходив по стежці.

— На те, — відмовив Демид — що я бажаю цьому народові добра, що я хочу, щоб ці люде були щасливіші — більше любили та менше злували. І ще на те, що я люблю свій край і хочу, щоб він зробився дужий та щасливий. На те, що я люблю Україну.

Гордій одразу повернувся назад і став перед Демидом коло столика.

— Україна! — скрикнув він. — І я колись любив її, моливсь на неї! Але ж слухай: ти виріш і що тобі тоді Україна? Хиба ти її понесеш із собою в труну? Не важи мені, що вмірають одиниці, а народ живе! Що мені, тій одиниці, в того, що народ житиме і тоді, як мене їстиме гробачча? Та й її ж колись ізаєсть. Ну, нехай вона зробиться величез

й славною—що з того? Чи не був пишний Єгипет? Чи не вславилась по світах красою й розумом Греція? Чи не панував могучий і блискучий Рим? І що ж од їх зосталося? Нікчемні недогризки. І що зостанеться від України? І що зостанеться від усіх людських Україн? І що зостанеться від усіх людей, од усїєї землі?

— Ну, ти зазираєш на мільйони років наперед.

— Та як же инакше? Зрозумій же ти, що в усьому цьому нема мети! Зрозумій же ти таку річ! *Людина* робить і бідкається і силкується придбати собі найбільше щастя, але ж це щастя скінчиться смертю і все повернеться в ніщо. *Народ* дбає про свою культуру, силу—про своє щастя, але ж він умре і все повернеться в ніщо. *Людськість* колотиться, відколя світ стоїть, теж за своїм щастям, але ж і вона вмере і все повернеться в ніщо. І навіть земля, що на їй людськість живе,—вмере і навіть, кажуть, уся світова система завалиться. Що мені до того, що це зробиться через мільйони років, коли я знаю, що *все, цілком усе*, що я почав би робити, *повернеться в ніщо*, бо його присуджено до знищення, до смерті? Як я можу щось робити, коли я знаю, що *все, що я зроблю* веде тільки до смерті, до знищення! Скажи!

Гордєве обличчя зблідло, губи нервово тіпались, очі палали.

— А чому ти знаєш,—спитався Демид,—що *все це справді так*, що вся людська діяльність кінчається тим актом, що ми звемо смертю?

— Бо не бачу нічого, окрім цього акту!

— То що? Людям теж здавалося, що на тому місці, де є планета Нептун, нема нічого, аж потім виявилось, що там є.

— Ну, а тут же що є? Чим воно, усе це кінчається?

— А ти знаєш, чим воно починається?—спитав Демид.

— Я не знаю нічого, всі ми нічого не знаємо! Де це? У „Фаусті“, здається, сказано:

Was man nicht weiss, das eben brauchte man,
Und was man weiss, kann man nicht brauchen.

Демид похитав головою.

— Як же ж ти можеш так безапеляційно рішати питання, коли ти нічого не знаєш?

— Але ж ніхто нічого не знає. Про твого Нептуна, так там хоч математичні пророкування були, хтось там виражував, що мусить він конче бути. А тут...

— І тут так саме. Був час, коли ніхто про Нептуна не пророкував; а ще давніше було так, що люде думали, мов би земля—то всесвітність, а все широке небо з міріадами світів, то тільки додатки до цього світу, каганці для землі. Що до справи про життя й смерть нашу, ми стоїмо тепер саме в такому початковому періоді.

— Та зрозумій же ти, що ніхто нічого і не може знати.

— *Тепер—єте.* Але звідки ти знаєш, що мінуть віки і становище не переміниться і таємничий Нептун, відповідь на наше питання, не виступить з темряви. І невже ти думаєш, що те, що повстало, повстало без ніякої причини? Все, що ми бачимо круг себе, доводить нам, що *без причини нічого не повстає.* І коли такий закон панує в частинах, то невже логічно буде думати, що *ціле, світ, могло б повстати без причини?*

— Се-б-то: існує Бог?—зло спитався Гордій.

— Існує Бог!—одмовив Демид тихо.—Існує причина.

— Покажи мені його!—скрикнув Гордій, ставши проти Деміда з стисненими кулаками.

— Я не можу тобі показати його самого,—я тільки показую, що він існує.

У Деміда затремтів голос, обом їм перехоплювало дух.

— Існує! Коли він існує, так нехай скаже, навіщо він присудив усе до смерті! Хай покаже мені свою мету!

— Коли існує причина, існує й послідок, існує і мета!

— Яка?

— Не знаю, але певен, що мета ця—добро, і що прийде час, коли люде зрозуміють її, але зрозуміють не самими міркуваннями, а шляхом невтомної упертої праці.

— Ха-ха-ха! Існує мета! Що ж мені до того, коли ми її не знаємо? Мені треба знати її—тоді я тільки й можу спокійно жити, тоді тільки можу щось робити. А поки—все це іграшки, нісенітниця—всі ці школи, ліки, книжки! Все це нічого не варте!

Гордій зупинивсь і змовк на хвилину, а далі почав знову:

— Еге, не варте! Хоча, звісно, ти можеш сказати, що ні трохи не вартніше гризтися з мужиками... Але ж зло моє гризеться, зло! Аг, ну його к чорту!—скрикнув зненацька Гордій з невимовною лютістю і кинувся геть. Демид не спиняв його. Вабух цей і здивував і не здивував його. Він уже давно помічав, що з Гордієм робиться щось непев-

не, але не думав, щоб ті безвідрадісні думки так опанували його. Думав, що Гордій вернеться, але як проминуло кілька часу, то побачив, що той утік зовсім додому. Демид зостався в саду тихий і нерухолий, аж поки сонце, сідаючи за обрій, заграло йому на обличчі червоним одсвітом. Він підвівся. Великим огняним колом захбило сонце, цілуючи на прощання золотим промінням і землю, і води, дерева і квіти, людей всіх і Деміда.

— Але ж воно встане і засяє знову!—думав Демид.—І хто ж після цього мене впевнить, що ми не встанемо знову після того, як зайдемо за обрій свого тутешнього життя?

І, заспокоєний з цієї думки, він вернувся у хату.

Але Гордій не міг заспокоїтися. Літо, з своїм клопотом щоденним пригасило було такі думки в його, але тепер, в-осени, він мав досить вільного часу, щоб думати, і стара мука знов запанувала у його в серці з нечуваною ще силою. Він ніколи не міг спокійно жити навмання, жити, не знаючи нащо, а тепер таке життя було йому й надто важке. Вага була така велика, що він навіть добрав усякого способу, щоб хоч як одурити себе. Починав впевняти себе, що важче є тіло, а дух і що тільки там треба шукати безсмертя. Упевняв себе, що добрі діла людські стають безсмертними, бо до віку впливають так чи инак на людськість. Або доводив, що безсмертя можливе тільки в довішній переміні індівідуумів і що він, Гордій, безсмертний у своєму потомстві. Але таких упевнень ставало хіба на кілька день, бо зараз же Гордій починав думати, що добрі діла, до віку невимірущі,—се тільки абстракція, а він хоче невимірущості як справді жива реальна істота, та що й добрі діла довіку жити не

можуть, бо вмруть укупі з людськістю; так саме й син його буде з всім не те, що він сам, і що він, Гордій, хоче безсмертя не як син його, а як він сам є; та хоч би навіть зад вольнитися і з життя в потомстві, то все ж таки умре й уся людськість. І доходило до того ж таки знов кінця—до загальної смерти, і всяка розумна мета в житті зникала; усяке діло, за яке взявсь би, було цілком ні до чого, бо нащо його робити, коли він умре і все умре? І знов безнадійна, ще лютіша, ще гірша туга обхоплювала Гордія.

Ще лютіша, бо знав, що всім цим не самого себе мучить, а й Ганну.

Ганна!.. Колись його укоханий у мріях ідеал!.. Що від його тепер зосталося?

Розбираючи двіими безсонними ночами самого себе і свої відносини до людей та до Ганни, Гордій мусив сказати собі, що Ганна не одурила його—з формального боку. Його ідеал був—жінка вродлива, щира, розумна та освічена, таланов та і що б палко його кохала. Все це було у Ганни... Але чому ж він холодний до неї, чому тепер вона зовсім не на ідеальному п'єдесталі? Гордій мусив побажити, що не вона в цьому винна. Правда, і в неї були свої вади,—наприклад, вона була дуже горда і не нахиллялась перша до згоди; але хто ж без вад на світі? Не в тім річ була, а тільки в тім, що Гордій з ав, що і ця врода, і цей розум, і це кохання—вмруть, зникнуть со світу, але поки ще зникнуть зовсім, істнїть муть на світі старою руїною. Гордій не знав, на віщо він має кохати Ганну, жити як чоловік з жінкою, плодити дітей, коли всьому кінець—смерть. Гордій не бачив мети в семейовому житті, але сачив, що се життя накладає на його деякі об'язки, і вояв йому оглядо. Так було з Гордієм духовним.

але був ще й Гордій—тіло. Це тіло казало: коли я мушу вмерти, то принаймні хоч поки живу, бажаю задовольняти всі свої потреби і найбільшу—кохання. Те, реальне кохання: задоволення з жіночого тіла, з його краси, вроди, з його пишних форм. Гордій, як стародавній грек, любив красу в людському тілі і розумів Ренанову думку, що найдосконаліша форма краси людської це жіноче тіло. І він хотів мати це тіло, хотів упитися втіхою з їм—він хотів мати в Ганні коханку, а не жінку. А її тиха, спокійна, трохи бліда може, натура зовсім не підходила до цього. Вона могла кохати і бути гарною жінкою, але коханкою мала силу бути тільки місяць чи два. Далі їй уже хотілося щоденно-тихого, лагідного життя, хотілося з колісковою піснею на устах звивати тепле, але тісне кубелечко на семейове життя. А Гордій і досі поривавсь до якоїсь далекої мети і йому хотілося коханки, що йшла б поруч з їм до бою, а потім п'янила б його своїм коханням. Або такої, щоб і день і ніч воркувати з нею, щоб вона не могла на світі прожити без його помочі, без його повсякчасної оборони, щоб він її носив як дитинку на руках—от як Дора у „Давиді Копперфільді“, але тільки не така дурна та вередлива. А Ганна не була ні тим, ні сим і могла бути тільки вірною дружиною в тихому семейовому кубелечку. І Гордієві надокучила Ганна, і він не знаходив з нею навіть того щастя дочасного, земного, про яке він думав.

Ось через віщо Гордій та Ганна жили вкупі, стрівалися й розмовляли, навіть здебільшого як чоловік з жінкою жили, але все це була сама декорация, що ховала за собою безладдя. Тим і не диво було, що Гордій часом по кільки день не озивавсь до Ганни, не казав їй тих навіть нічого

не вартих фраз: про синів ніс удряпнутий або про чай, або що... Що до інших розмов, то вони зрідка хиба розмовляли про літературу чи про політику, чи про яку иншу річ, таку саме далеку від їх особистого життя. Хиба як хто чужий заходив до їх, то тоді при йому розмовляли охочіше, як добрі друзі, але не на самоті... Те, що вони могли одне одному сказати, здавалось їм не вартим того, щоб його казати; а те, що варте було і що треба його було сказати, того вони вимовити не мали сили. І вони мовчали...

Важко було так жити. Ганна часто плакала, мучилась, не сплючи ночі, але зарадити лихові не могла. Вона мало розуміла, через віщо це все так сталося. А зрозуміти вона хотіла і вся її гордість обурювалася проти такого життя. Спершу вона думала, що тут якийсь непорозуміння і що досить вяснити те непорозуміння і життя у їх тоді одміниться. І вона збирала всю силу і питалася в Гордія: через віщо се так? Що вона йому зробила, що він став до неї такий? Але що-разу з таких питань нічого путнього не виходило.

— Що я тобі зробила, що ти став такий? — питалася Ганна.

— Ти мені нічого не зробила, — відмовляв Гордій.

— Але ж ти сумний і похмурий і від тебе слова не почувеш. Чого ти сумуєш чи сердишся?

— Та нічого нема, — голова болить, — одмовить Гордій і на тому розмова кінчається. Але часом і не кінчалася. Часом Гордій кидав Ганні який докір — що небудь не так вона зробила, яку дурницю. От, на питання про те, чого ти сумний чи сердитий, скаже:

— А чого ж ти не зважаєш на мої слова?

— Як?

— Я ж казав, щоб ти не держала більше ці наймички.

— Але ж, Гордію, вона гарна дівчина і працює.

— Та розумієш же ти, що її батько своїм ходінням та своїми випрохуваннями увірився мені! Ну, та я вже про це багато говорив і говорити більше не хочу, бо завсігди так буває, що тебе не впевниш.

— Завсігди? — дивується Ганна. — А коли ж то так?

— Та ось, наприклад, хоч би... — і Гордій каже приклад один. другий. Ганна відповідає, починається від обох докори, а тоді сльози Ганчини. Сліз Гордій страшенно не любив і часто обурювався проти їх, хоча йому й шкода було Ганни. Він починав її розважати, і вся спірка кічилась згодою, — не довгою, звісно. Зараз же, з другого ж чи з третього дня стара холодність потроху запабувала і панувала до нової такої сварки.

Ганна помічала, що й сама вона відмінилася до Гордія. Перше палке кохання зникло десь навіки; нове, тихе семейське почування Гордій одкидав, не хотів його. Це мучило Ганну, і вбивало її почування до чоловіка. Та вона цього не помічала ще поки...

Душевня Гордієва борня їй була мало відома: вони один од одного ховали свою вушу. Але все ж про цею Ганна догадувалась, бачивши, як Гордій часом мучиться. В такі хвилини їй було невимовно жалко його, хотілося підійти до його, приголубити, розважити; але першого холодного погляду Гордієвого було досить, щоб вона не зважилася на зроби́ти. Вона знову ховалася сама в собі.

і так жила. На вішо? Вона про се не питалася так, як Гордій, бо хоча не була дуже релігійна, але ніколи не губила віри, прищепленої до неї ще змалку. А ця віра в те, що єсть щось вище і од його залежить усе, запомагала їй у тяжкому житті. Не бачила, яким способом могла порадити собі, але вірила, що ще може все на добре повернутися, і вона сподівалася... Але силкувалася менше думати про се і тим залюбки вкидалася у роботу, панькалася з дитиною, коло хатнього господарства, ходила до знайомих селян запомагати хворим, то що. Але все це звісно, тільки трохи і тільки на деякий час затуляло від неї справжнє важке її становище.

Гордієві ж ця зима особливо далася в знани, ніколи ще так тяжко йому не було. Вага б ла така велика, що в його з'являлися думки виняти з шухляти в стопі револьвер і скінчити все це відразу. Але мов якась таємна рука ще спиняла його. Ще була надія, маленька надія: а може? А може я ще знайду, чого шукаю, може я ще матиму відмову? Ця надія та жива життєва сила, що ніколи вона не покидає незбожеволілої людини, спиняла йому руку. Але все ж инша сила так тягла Гордія до цього, що одного разу воно за малим і не сталося. Подумавши потім про те, що було б із Ганною після цього і боячись, щоб і справді коли чого не сталося, Гордій поїхав у місто і зробив формальний акт, віддаючи ним усе, що мав, Ганні. Не хотів записати на сина, бо йому здавалося, що це було б образою Ганні, матері того сина. Але зробивши це і приготувавшись,—так йому здавалося,—до смерті, Гордій несподівано почув, що він нікось заспокоївся не-аче.

Тоді була вже весна,—зійшов сніг, зазеленіла перша трава, зазеленів перший жайворонек, і жи

вущим повітрям повіяло на Гордія. В його знову прокинулося бажання жити, що було при мерло холодною зимою. Йому схотілося щастя, втіхи... Але щастя, втіхи не було, і Гордій знову починав мучитися, злувати і казати самому собі свою стару думку:

— Нехай так, нехай я не знаю, навіщо існую на світі, але ж я існую і не маю сили не існувати. І принаймні на цей час, поки існую, я бажаю щастя, бажаю впитися цим життям. Чом же й тут мені перешкода?

Ніколи так як тепер не бажалося йому щастя, — не довішнього, ні, — він на те вже не мав надії. — а хоч дочаснього — але такого, щоб голова палала й крутилася, щоб усьому горіти й згоряти, не помічаючи, як живеш, не чуючи, що з ран, здобутих у борні з життям, ллється кров. Якись нові образи, нові прагнення зароїлися в його душі. Йому схотілося знову кохання.

Кохання? А Ганна? Невже...

Нашо брехати? Йому її жалко, він часто мучиться, думаючи про її горе, але не вона може дати йому щастя, те палке щастя, таке, щоб у обіймах у його Гордієве серце спопеліло, і Гордій не став існувати на світі. Не вона!

Могутною силою тягло Гордія до такого щастя. Прагнення охопило його цілком. І потім знов якась надія, маненька, ледві помітна — а може? А може як *справжнього* щастя зазнає (бо він не був досі *щасливий справді*), то якось воно й та відмова наблизиться до його. А може? — казав він сам собі, добре розуміючи, що се та приказкова соломину, що за неї хапається людина втопаючи.

Але й цій соломині не було: щастя не йшло... Да те вкупі з весною почався і той господарський

клопіт, що так дошкуляв Гордієві. Знов почалися „шкоди“ в лісі та на полі, почалася гризня з радівцями. Гордій знов уже двічі їздив до суду і виграв справу. Але за те радівці мстилися над їм ще дужче. Це все роздратовувало Гордія, і він казав:

— От воно, те щастя!

Але він не кидав свого і таки боровсь, таки гризся з мужиками.

ХІІ.

Орися журилася.

Все літо і всю зиму Андрія не було з нею. Немає його й досі. Ішовши він, правда, казав, що все це робить за для її ж щастя:

— Горличко моя, треба йти, бо хочу, щоб були ми хазяями, не кланялися нікому. Зароблю я там грошей, то будеш ти, моя ясочко, в достатках жити.

Але ж він обіцявся на ту осінь вернутися хоч на який час і не прийшов. І тепер знову zostався там, у тому місті, пише, що живе по вісім рублів на місяць і житиме аж до косовиці, а в косовицю піде знов косити і в жнива, а додому вернеться після жнив і тоді вже, в-осени, свататиме її. Але ж скільки дождатися ще! Вона вже ждала, так довго ждала! В неї так стомилася душа за се довге ждання, а він каже: ще жди! Їй не треба грошей тих, їй треба тільки його бачити, говорити з їм. Скільки парубків сватає дівчат, не йдучи спершу на заробітки, і живуть щасливо. Нащо ті гроші? Хиба й без їх не були б вони хазяями?

А дождати так тяжко, так тяжко плакати в самотині і не мати кому про свої сльози розказати. У Орисі не було такої подруги, що їй могла б вона зв'язати свою душу. Орися до всіх дівчат була за-

критна і в самотині терпіла своє горе. А як же то важко самій терпіти!

Починала перебівати в голові всіх своїх дівчат і про кожную сама себе питалася, чи сказала б вона їй усе, і про кожную відмовляла, що—ні. Як вона їм сказати може, коли вони на-їть сміялися колісь, що до неї Андрій ходив, а тепер покинув.

І вона zostавалася сама в своїм думам. А ці думи були ще важчі, бо дівчина не певна була, що Андрій і цієї осені вернеться. Так саме він писав і про ту осінь. Уже коли б йому хотілося бачити її, то вернувся б. А то й тепер може йому трапитись гарний заробіток і він зостанеться там ще на віку. Ні, ні, йому б й дуже про неї, бо як би не байдуже, то він давно б уже був з нею.

Як би він знав, як вона мучиться, як вона ночі не спить, зрошаючи свою самотню постіль білу гіркими слізьми,

Постіль біла, спіна німа,—
Ні з ким розмовляти!—

згадується Орисі з пісні і ще дужче стискає серце їй. Господи, яка нудьга! Ой, Боже ж, нудьга! Через цю нудьгу огидло Орисі все: і дівчата, і пісні, і робота, і все!...

Вона дожидала його и Великодню, так дожидала!... Всі очі вгляділа його визираючи, а він не прийшов. І знов його немає, немає... до осені.. І чи прийде ж у осені? Іноді здавалося, що зовсім не прийде, іноді, що неминуче мусить прийти і до того ще й дуже скоро—на Зеленій Неділі. Чому саме на Зеленій Неділі,—вона цього до пуття не знала, але так якось воно почувалося. Не може ж воно довше так бути! У душі щось пекло, щось поривалося

невимовними муками—зараз же, скоро побачити Андрія. Одного разу здалося, що коли не побачить його на Зеленій Неділі то щось має зробитися, щось має статися. Ця думка якось урізалася їй у мозок, не покидала голови.

Де-палі все більше та більше зростало її пекуче бажання побачити Андрія і все певніша та певніша вона ставала, що це буде на Зеленій Неділі. Дожидалася того свята, як ніколи ніякого доти. І ось воно прийшло...

В неділю пішла Оріся до церкви. Молилася щиро, дякуючи Богові, що прийшло свято, певна, що воно принесло з собою її щастя. Тиха та радісна вернулася додому, пообідала і вийшла у невеличкий садок, що був у їх коло хати.

— Сюди прийде!—подумала і зважилась тут його діждатися. Дерева зелені, травиця м'яка, і сонце ясне, таке тепле, і щебетливі пташки—усе мов казало, що тут він буде. І вона дожидала.

Пробігло сонце вже більшу частину свого шляху на небі, а вона все дожидала, а він усе не йшов. Турбота почала вже обнімати дівчину, та вона силкувалася задавити її в собі. Ні, він прийде, хоч як, а прийде! І ждала..

Ждала, поки мати покликкала в хату за якимсь ділом. Тоді вже більше не вертал ся в садок. Але всю ніч не спала і другого дня встала як не своя. Чула, що в неї якось усі струни в душі понатягалися і всі вони брелили одним почуттям, одним бажанням. Ні, він мусить прийти, він неопмінно мусить прийти, бо як ні, то вона вмере або щось зробитися, щось страшне пошесться. Нічого не могла робити, не чула, як мати сварилася на неї, що не поможе їй поратися. Тільки тинялася по хаті, бачи-

чись то за те, то за се і нічого до пуття не можучи зробити. Мати, розсердившись, грімнула на неї, щоб вона краще нічого не займала, коли має так робити. Оріся покійно кинула все і пішла з хати в свій садок. Увесь час до обід і після обід вона висиділа в йому. Не дивилася ні на соняшне небо, ні на дерева, тільки прислухалася—чи не чути добре знаної ходи... У вівторок вона ще певніша була, що він прийде, що він не може не прийти. Він не прийшов і в середу. І тепер ще виразніша стояла перед нею думка: або він прийде, або щось страшне подіється. Вона й цього страшного дожидалася, палко бажала, щоб коли вже не Андрій, то хоч воно сталось, щоб хоч як, а прийшов край цьому нестерпучому тремтінню усіх струн у неї в душі, що от-от, здавалося, порвуться. Четвер, п'ятниця, субота здались їй роками. Вневнила себе, що Андрій забарився в дорозі і неминуче мусить настигнути в неділю. Але вже далі неділі не може бути ніяк. У неділю, або...

Ледві висидівши в неділю за обідом, Оріся побігла з хати. Сказала, що йде на пасіку. У їх була невеличка пасіка—з десятком вуліків, у гаю, аж на горі. Вночі її беріг батько, а вдень часом і Оріся там сиділа. Любила се місце: тут стрівалася колись з Андрієм... Убралася в кращу святкову одіжку, бо йшла стрівати Андрія. Горідами перебігла до річки, перехопилась через неї хисткою владочкою і була в гаї. Не спиняючись, добігла до пасіки і тільки вбігши в неї, стала задихавшись.

Пасіка була на невеличкій прогайльовині на горі, серед лісу. Високі дерева, оточаючи її з усіх боків, робили круг неї таку стіну, що тільки підійшовши аж до пасіки тільки було що в її ро-

битися. І на самій прогайльовині стояло кілька дерев, росла трава, з квітками рясно помішана, і стояло з десяток уліків; тут був і невеличкий курінь. Сонце сяло з неба, і золоті бджоли бренили в повітрі.

Орися спинилася на хвилину, щоб оддохатися. Потім підійшла до куріня, зазирнула в його, немов думала, що там хто є. Нікого не було. Дівчина сіла біля куреня на пеньок.

Ліс тихо шелестів, якась пташка щось висвистувала, тихо та любо гули бджоли, купаючись у соняшному золотому промінні. Та Орися те мало що їй помічала. І очі, і вуха в неї повернулися в той бік, відкіля вона дожидала Андрія... Просиділа так скількись,—нічого не було чуть. Зненацька щось, мов хода, почулося здалека. Там, у лісі, низом ішла стежка,—дорога з Костівки в Радівку. Хтось ішов. Орися вся так і нашорошилась, уся зробилася слуханням. Вона прислухалася довго і чула, як ті згуки потроху затихали, і знов нічого не стало чути—тільки шелестіння та висвистування та брениння. Орися чула, як щось велике росте й росте у неї в грудях, більшає та більшає і ось-ось розірве їй груди. Це було дождання. І відразу вона знову почула... Ні, вона нічого не почула, то їй так здавалося.

— Не дивитимусь, не слухатиму, заплющуся, закриюся, і він сам до мене прийде, певне прийде.

Затулила обличча руками і зіперлася ліктями на коліна. Так буде добре. Ще підожде і не прислухатиметься так до кожного шелесту. Ну, оце щось тріснуло—це запевне не він, він іще не йде. Ці бджоли так гудуть, що зовсім не дають слухати. Але ж вона й не хотіла слухати—уже з

Андрій не мине її, а, як підійде, то почує вона його неминуче, ніяка бджола тоді нічого не зробіть. А оце ще щось чути!.. Ні, і це так собі. Але ж дужче—хтось іде, їй Бо йде! Та вона не дивитиметься—хай іде... Але ж ніхто не йде, бо вже затихло... Ні, знову... то воно мабуть ставало, —а тепер чути виразно ходу.

Не одриваючи рук од обличчя, вся обхоплена якимсь острахом з безмірного дождання, слухала Оріся виразну ходу. Ближче, ближче, ближче... Ось уже проти неї... Звертатиме зараз сюди...

Але воно не звернуло. Ходя почала затихати і помалу зовсім затихла. Оріся почала дождати знову Сонце підбилося аж на серед неба, а тоді пішло на низ і сідало все нижче, нижче, нижче... І наче западала кудись у глиб, наче крізь землю йшла та її віра, що він приїде. І знов: або прийде, або щось зробиться. Що саме,—не знає, але чує, що так більше не можна... Безнадійність уже починала явсьь холодити її всю, і той холод примушував труситися. Трусилася як у пропасниці, цокотіла зубами.

Сонце котилося далі на низ. Щось дивне було з нею. Вже не тремтіла з холоду, якась байдужість обняла її. Почула, що в неї заболіла спина так сидити і встала. Ще ореніли бджоли, ще золотилися від сонця дерева... Ще воркувала десь горлиця... Ох, як би втекти, сховатись од усього цього!..

Як би втекти!.. Не прийшов же!..

Тихо пішла з пасіки і останні слова zostалися в неї в голові і вона мов якось не розуміючи їх усе проказувала думкою: „не прийшов, не прийшов, не прийшов“...

Страшний всуцый біль пронизав їй душу. Зрозуміла тепер, що вона самотна, покинута і від-

разу їй увесь світ погас і скотілося тільки одного — щоб ця мука скінчилася, скінчилася швидче, швидче. Скикнувши несамовито, побігла вниз і за хвилину була коло річки. Не спиняючись, вона з усього розгону кинулася в неї.

Але тієї ж миті дві чийхсь дужих руки обхопили її за стан і одкинули назад. Тремтючи всім тілом, дівчина глянула: перед нею стояв високий ставний панич, з блискучими очима.

— А що це ти робиш, дівчино? — спитався панич.

Орися мовчала трусячись.

— А хибі ж так годиться робити? Хиба вода на те, щоб занпащати життя? А життя хиба на те, щоб його занпащати?

Орися не відмовляла нічого. Чула, що її обхоплює щось чорне, що вона зомліває... За мить вона впала паничеві на руки.

Він підхопив її. Це був Гордій. Він вертався пішки від Демида і йдучи стежкою чув, як скрикнуло щось, потім побачив Орисю. Кинувся за нею і поспів саме вчасно.

Гордій обережно положив зомлілу Орисю на траву, а сам, нахилившись до річки, набрав у пригорщ води і помочив дівчині голову. Вона розплющила стуманілі очі.

— Погано тобі дуже? — спитався Гордій.

— Ні... — ледві одмовила вона, але видко було, що їй ще несила підвестися.

— Відкіля ти бігла? — спитався Гордій.

— З пасіки — там угорі, — відмовила дівчина.

Не кажучи нічого, Гордій ухопив легеньку Орисю на руки і поніс. Дівчина не пручалася.

була вовсім безсила і мов у якомусь тумані—мало їй розуміла що робиться з нею. Голова впала Гордієві на плече, довгі коси поввисали. Поспішаючись Гордій ішов з нею на гору. Увійшовши в пасіку, положив Орісю на траву.

— Ну, лежи, відпочивай тут, дівчино, а то там би може знов що непевне схотіла зробити. А тут я від тебе не одійду, аж поки заспокоїшся як треба. Ти така молода, що тобі ще рано вмірати, ти ще можеш бути щасливою...

Голосне ридання перепинило його. Дівчина відразу підвелася, сіла і, вхопившись за голову руками та прихилиючись до колін, голосно заплакала. І плач, і слова вихоплювались у неї з уст. Спершу Гордій нічого не міг розібрати. Але трохи згодом уже розбрав. Яке може бути їй щастя після такого горя? Їй і сонце вже погасло! Яке щастя? О, як би хто знав її горе! І сама не помічаючи того, мало розуміючи, що каже, ледві притомна, мішаючи слова з слізьми, дівчина почала нарікати на свою нещасливу долю. Вона казала уривково, не доказуючи, але Гордій все ж зрозумів про Андрія, що Андрій не вертається, запевне він її покинув!.. І знову голосне ридання, і знов мішається воно з поплутаними словами. Як Оріся очутилась, то Гордій сидів біля неї і держав у своїх руках її похолоділі руки. Зрозуміла, що вже все сказала і їй зробилося сором, вона вихопила в Гордія руки і закулила їми обличчя. Гордій тоді озвався тихими ширими словами. Казав, що розуміє, як важко жити без того, кого любиш, розуміє, як вона, бідна, мусила намучитись, поки аж наважилась таке зробити. Та не треба сього! Вона така ще молода, така вродлива, ще багато щастя мусить дождати її на світі. Може ще Андрій і не

кинув, може ще прийде в-осени. (Дівчина заплакала знову). А коли б і справді трапилось таке нещастя, то не навіки ж умерло в неї серце, ще вона знайде іншого, кращого. Дівчина заплакала дужче і Гордій одмінив мову: Є ж у неї запевне батько й мати,—вони її люблять,—нащо ж вона хотіла їх засмутити?

Слова Гордієви мов сцілюща вода лилися на змучене дівчинине серце. Вона тихо плакала, але то були сльози вже не важкі та пекучі,—ні, вони несли з собою полегкість. Дівчина почула вдячність до цієї невідомої їй людини, що обритувала її від смерти, від страшного гріха. І тихо промовила:

— Спасибі вам!..

— Нащо ти кажеш мені—вам? Адже я тобі кажу—ти?—промовив Гордій, бо його якимось вразило те „вам“.

— Але ж ви з панів...

— Що тобі до того, з кого я? Зви мене Гордієм, а не паном. А тебе як звать?

— Орисею...—тихо промовила дівчина.

— Ну, моя бідолашна Орисю,—скажи ж мені правду щирю: як що я піду од тебе,—не зробиш ти більш того, що хотіла?

— Ні!

— Глянь сюди, щоб я бачив, що ти правду кажеш!

Орися несміливо відтулила обличчя і глянула на Гордія своїми великими очима. Красою та гідністю повіяло відразу на його від цього погляду.

— От і любя!—промовив Гордій, беручи її руки в свої. Вона не віднімала—перебуте вкупі з невідомою їй людиною нещастя зробило їх відразу близькими проміж себе.

— А то я б тебе й не пустив саму додому — казав Гордій — мабуть ти з Костівки?

— Еге... А ви..., звідки?

— З Радівки.

— Мабуть з окономії?

— Еге! — відмовив Гордій, не бажаючи виявляти, що він пач, та зоставляючи шівчину з тією думкою, що він яке писарча з радівської окономії.

— Мені треба додому, — промовила дівчина, встаючи.

— Хиба? — сказав Гордій. — Йому, чогось не хотілося, щоб Орися так швидко пішла.

— Еге, треба, треба!... — нервово казала Орися. — Пр-щавай... Гордію!.. Я тобі повік дякуватиму... Я... я..

Не змогла нічого більше сказати і кинулася бігти з пасіки. За мить її вже не видно було за густими деревами.

Гордій зостався сам. Трохи постояв і почав і собі зіходити з гори. В голові снувалася думка за думкою. Все, що зробилося, було таке надзвичайне. Орисіна постать мов стояла ще перед ім, уражаючи його своєю дивною вродою. Великі очі, повні сліз мов ще дивилися на його. Але запевне він з нею більше не стрінеться, бо й нема чого зустрітися, і випадку не буде. І Гордій, тихо зіхнувши, пішов швидче додому, бо вже вечір надходив.

Вернувшись Орися додому, і того дня, і другого і далі почувала себе якомсь надзвичайно. Дуже багато плакала, але чула, що їй мов полегшало, мов скинула вона в себе якусь вагу, облишивши дожитати Айдія. Еге, вже більше його не дожидала. Певна буда, що забув її, покинув. Плакала

довго і тяжко. Що-разу після такого плачу їй легшало. Потім згадувала свій страшний учинок і вся здригалася з ляку. Тоді Гордієва постать уявлялася їй, його ласкаві очі, його тихі слова,—і серце в дівчини повне було щирої вдячності до Гордія за те, що він її обрятував, обрятував двічі: раз—одтягнувши од річки, а вдруге—розваживши своїм ласкавим словом, бо вона тоді була така, що хоч би й знову вдруге в річку. Оріся згадувала всі його слова, уявляла собі його обличчя, і їй було шкода, що вона більше з Гордієм не зустрінеться,

— А хто він такий?—думала дівчина.—Казав, що з економії... Мабуть з контори. Який гарний та ласкавий! Чи є в його мати та батько, чи він сам? Казав, що у всякої людини є горе,—то і в його? Може він сирота? Спитається в його, як побаче!.. От, дурна! Де ж вона його побаче!..

А той, про кого дівчина думала, тим часом товкся та клопотавсь по господарству. Воно вже починало йому здорово обридати. Нічого особливо гарного в йому не бачив—клопіт та гризня. Тим він тепер більшу частину свого діла склав на Олійниченка та на конторника, а сам думав про те, що треба б знайти управителя: економія давала не дуже більше, як за Галушкієвського, а клопіт був гірший. Утікаючи від цього клопоту, Гордій одного дня взяв рушницю та й подався з дому. Власне він не полювати йшов, а так пробукати. Ходив полем, виходив увесь байракву степу і нарешті звернув до костівського лісу. Оминувшись у йому, зараз згадав про пасіку і йому схотілося знову побачити Орісю, впевнитися, що вона жива - здорова і вдруге нічого такого не зробила, як тоді. Пішов на гору і звернув до пасіки.

Бібл.

— Ну, та запевне її тут нема, — думав Гордій, — чого б вона тут що-разу сиділа! Тільки гляну і зараз вернусь.

Уступив у пасіку. Оріся сиділа біля куріня й шила. Побачивши Гордія, дівчина відразу скрикнула і зірвалась на рівні ноги. Два бажання: бігти чи зостатися боролися в їй. Але Гордій уже був коло неї.

— Здорова була, Орісю! Злякалася мене? Дівчина почервоніла і спустила голову.

— Здорові були... — тихо одказала вона.

— Ти знов мене за пана маєш, — промовив Гордій — Так не годиться! А я оце зайшов сюди подивитися, чи ти жива-здорова та думав, що й не буде тебе тут.

— Я тут пасіку бережу...

— Заєсідди?

— Ні коли батько, коли я... Тепер усе я бережу, а батько вночі...

— Утомився, — треба відпочити, — промовив Гордій і сів на землі. І дівчина сіла де сиділа.

Гордій почав розказувати, що зовсім випадком зайшов сюди і як би не зблукав у цей ліс, то мибуть і не прийшов би до неї. Йому й хотілося її бачити, та не наслідуювався прийти. Чи вона на його не гнівається, що він прийшов? Ні? То він радий! І він почав розпитуватися: про її батька, про матір, про неї саму... Ледві згадано Андрія, Оріся залилася слізьми. Гордієві знову довелося її розажати і він робив це, як і перш, держучи її руки в своїх руках...

Дівча була дівчина Оріся. Така ляклива, така недоторкана звичайно, вона ставала враз її-

ком широко до того, до кого схилялося її серце. Андрій уразив її гордість, занехавши її почування, скоривши їх потреби,—вона не могла з цим погодитися. Дожидала пекучим дожданням. Але як її надія не справдилася, як Андрій не прийшов,—більше терпіти не могла. Мусив надійти вибух, і він надійшов. Страшно втомленою духом, мов розбитою почувала себе після його, але знала, що вдруге вже цього не буде. Те, що було, порвалося, щоб не вертатися ніколи. Ще плакала, згадуючи про Андрія, але се не були сльози за милим, сльози з розлуки—ні, се були сльози по розбитій надії, по загубленому щастю, та ще це були сльози з образи, з кривди, якої вона зазнала. І не диво, що вона широко прихилилася до Гордієвих слів. Адже він обрятував її від смерти, душу їй одживив своєю широкою розумною розвагсю і як би не він, то що б з нею було? Така вдячна була до його і через те така прихильна. Розмовляли довго то про речі сумні, то зовсім про дурниці. Оріся веселішала, розмовляючи з Гордієм зовсім вільно і звучи його *ти*. Вже звикла до тієї думки, що хоч він і служить у конторі, і в панській одежі ходить, але сам мабуть з сільських парубків,—не дурно він говорить попростому. І вона поводилася з їм як з звичайним сільським парубком.

Щиро, часом навіть весело пробалакали вони доти, поки Оріся скочила з місця, скрикнувши:

— Ой, ненько ж моя! скоро батько прийдуть! Іди, Гордію, швидче, бо щоб тебе не побачили.

— Так скоро?—промовив Гордій.

— Де тобі скоро, коли вже вечір!

— Але невже ж я оце тебе вже й не побачу?

Дівчина спустила очі. Гордій узяв її за руку:

— Скажи, Орисю,—можна ще прийти до тебе сюди погомоніти?

Орися то червоніла, то блідла мовчки. Врешті озвалась:

— Не знаю...

— То я прийду!—поспішився Гордій.—Адже ти будеш тут у неділю після обід?

— Буду...—тихо відмовила дівчина, ще нижче спускаючи голову.

— Гляди ж, прийду! А тепер справді поки—бувай здорова!

Йому хотілося поцілувати її, як сестру, в чоло, але не посмів цього зробити. Він тільки стиснув їй на прощання руку і пішов з пасіки.

XIII.

Гордій вернувся додому з новим почуванням. Чув, що Орисин образ починає запановувати у його в душі. Дівчина не йшла йому з думок. Згадував її рухи, її слова. Нетерпляче дожидався, коли знову з нею побачиться. Треба було ждати три дні, до неділі. Але ці три дні здались йому довшими, найбільше тим, що за їх Гордій мав якось дуже багато господарського клопоту,—між иншим кільки наймитів покидали роботу, занісши незароблені ще гроші; це вже була не першина, і Гордій не знав, що з цією сторією робити,—хоч позивайся з кожним наймитом. Але ще краща річ скоїлась у суботу. Гордій над вечір був у конторі і, кінчаючи роботу, вже хотів іти додому, коли зненацька почувся грюкіт коло дверей і в контору вступив Олійниченко з двома об'їздними. У Олійниченка все обличчя було в крові, у одного об'їздного рука була на поясі, зав'язаному через шию.

— Що се?—спитався Гордій.

— Лихо, Гордію Васильовичу,—хоч пропадай! За малим, за малим не вбито і мене, і об'їздного. Хоч зараз у труну!

І, не вважаючи на свої останні слова, Олійниченко дуже жваво махав руками.

— Та що ж там такого?—кажіть уже!

— Поїхав я та два об'їздних у ліс. Думаємо—сторожа вивірити. Ну, я, значить би то,—в ліс, а вони, об'їздні, значить би то, в поле, що за лісом. Тільки ми до лісу, аж чуємо: ляп!.. ляп!.. ляп!..—Стій!—кажу,—хлопці, та се ж ляпа!—Ляпа,—кажуть.—Мабуть руба?—А мабуть.—А ходіть?—Ходіть!—Пішли ми та швидко та тихо, а коні, значить, оддали подержати нашому ж пастухові—був тут поблизу. Ну, небагато й пройшли, бачимо—четверо чоловіка з сокирами. Ми—хильці, хильці посміж куцями, підійшли ближче. Глянули, коли це Семен Головань з трьома синами. Раз одсидів уже в острові за наш ліс,—так йому того мало здалося. Ну, думаю, се діло—ну! Ми тихенько, тихенько та до їх, а тоді одразу:—А що це ви тут?—Ліс рубаємо.—А чий же ви рубаєте?—Божий.—Та чий же він є?—Та божий же!—Це ліс економічеський.—Економія його не садила.—Давайте сокири,—кажу,—нема чого багато балакати.—А він, Семен, як почав тут виражати таке, що його слухати не слідуєть. Я до його сокири, а він геть. Я його за руку, а об'їздний за другу. А один син Семенів як підскоче та мене кулаком по пиці лясь!—так я й заюшивсь! А ті сини двоє на об'їздних!.. Та як почали нас молотити—тільки живих пустили...

Олійниченко, звісно, не додавав того, що не Семен його, а він Семена перший ударив нагаєм і

що вже тоді його вхоплено за руки. Він це поминав і все оповідав далі, як їх бито та як вони втікали. І все втирав кров з розбитого носа та ще більше розмазував її по обличчю.

— Ну, добре,—підіть до хвершала—хай він подивиться, що у вас,—сказав Гордій,—а я сього діла не покину.

— Зділайте милість, Гордію Васильовичу!—низенько поклонивсь Олійниченко, виходячи з хати.

Цей випадок страшенно вразив Гордія. Бачив, що йде війна справжня і що се діло важке. Він колись не хотів війни. Але якось воно саме по trochu так склалося.

Обурений, роздратований повернувся Гордій додому. Був зовсім похмурий увесь вечір. За вечерею Ганна спиталася в його:

— Що там таке знову скоїлось?

— Ат! ну їх к чорту!—зло відмахнувсь рукою Гордій.

— Мені здається, Гордію, що ти дуже вже на-тягаєш струни.

— Се-б-то?—спитався Гордій, трохи здивувавшись: Ганна досі ніколи не говорила з ім про господарські справи.

— Я буваю на селі і до мене часом ходять жінки. Я чула дуже багато поганого про Олійниченка. Кажуть, що він сам б'ється і погано поводитьсь з людьми.

— Цікавий я знати, як би міг поводитись Олійниченко з людьми після того, як йому розбито пику?

— Може Олійниченко й сам цьому винен... У всякому разі—мені здається, що струни дуже вже натягнені.

— Ти радиш мені ласкавіше поводитися з такими добродіями, як оцей Головань, що з сокирою кидається на людину?

— Ні, я кажу взагалі,—з усією радівською громадою.

— Це й ти набралась од Демида його думок?—глузливо промовив Гордій.

Ганна трохи почервоніла

— Це не Демида Кириловича думка, а моя власна, хоча вона може й однакова з його.

— Це все нісенітниця!—гостро відмовив Гордій,—і я тільки можу дивуватися, як ти, бачучи все, що тут робиться, поняла віри Демидовим фразам.

— Знов кажу, що це моя власна думка,—промовила Ганна.—Та й через віщо ж те, що Демид Кирилович каже—фрази? Адже й він господарює, адже й він має досвід, і не така він людина, щоб кидати словами.

— О!—ба, якого оборонця знайшов Демид!—засміявся Гордій.—Можна подумати, що у вас з ім „наступательный и оборонительный союз“ проти мене.

Ганна знов почервоніла.

— Не „союз“...—почала вона.

— Але чого ж ти червонієш?—перепинив її Гордій. Йому докучила ця розмова і він хотів хоть чим небудь спинити Ганну. Але питання се вразило її. Вона не мала чого червоніти за свої відно-

сини до Демида, а червоніла від зневажливого Гордієвого тону.

— Я кажу, що не „союз“...

— Але чого ж ти червонієш? — знов перепинив її Гордій: йому подобалось не давати їй говорити.

— Я червонію того, що ти так зо мною говориш! — одмовила Ганна і в неї на об'їх заблищали сльози.

— Он ба!.. Я не сподівався, що ти так образишся! Чим же це я тебе образив? Чи не тим, що насмілюсь так зневажливо озватися про Демида Кириловича, що заробив у тебе особливої ласки?

Ганна похилила голову. Ці натякання на Демида обсіпали її то снігом, то жаром. Вона була чиста думками і ділами, але чула за собою ту провину, що давно не сказала Гордієві про те, що Демид її сватав. Тепер їй здалося, що в Гордієвих словах ховаються якісь натякання. Її проста щира натура не могла стерпіти такого становища. Вона підвела голову, глянула чоловікові у вічі і сказала:

— Гордію, мені не подобаються твої якісь на щось натякання.

— Але чому ж саме тобі мої слова не подобаються?

— Скажу щиро. Як я ще була дівчиною, Демид Кирилович сватав мене. Я не пішла за його. Я тобі се кажу, щоб ти, може зб'єсім в'єхтя, не дошкуляв мене такими натяканнями, що я їх можу зрозуміти зовсім не так, як треба.

Гордій помовчав.

— А коли ж се було? — спитавсь він.

— Перед тим, як подала тобі слово.

Ось воно що! Тепер Гордій відразу зрозумів усе те, що здавалось йому дивним у Демидових учинках.

— Але чому ж ти мені досі цього не сказала?—спитався він.

— Спершу думала сказати, але мені шкода було розрізняти тебе з товаришем, з другом,—бо може б ви розрізнилися після цього... А потім...

— А потім?—перепитавсь глузливо Гордій.— А про те, час лягати спати! Пізно, а я втомивсь. На-добра-ніч!—і він устав і спокійно та недбало пішов із світлиці.

Вийшов з хати,—не міг у їй висидіти. Хотілось дихати свіжим холодним повітрям, щоб хоч трохи прохолодити розпалену голову. А про те думав, що він спокійний. Спокійно взяв він бриля, спокійно вийшов з хати і пішов кудись навмання в поле і так саме спокійно почав думати.

Річ була стара, але відразу вона ставала виразніша, пекучіша, неминучіша. Він так чи інакше мусить сьогодні рішити питання. Ось поблука і рішить.

Глянув на небо. По йому снувалися важкі хмари. Було навкруги темно. Ніщо не віщувало ясної години. Треба було дождити дощу, грязюки. Дощ і тепер наче нависав над землею. Але Гордієві було про те байдуже.

Він міркував. Ось як склалася річ.

Колись він марив про роботу на користь народові. Колись марив про спільний шлях з цим народом. Тепер же, сьогодні, він в останнє і цілком упевнився, що в його з народом війна, та ще й завзята. Таким побитом його наріі на щастя в громадській діяльності розбито.

Колись він марив про щастя особисте, про життя в сем'ї. Він малював собі любу постать своєї ідеальної дружини. Думав про те, як житиме з нею одними думками, одними почуваннями, робитиме одну з нею роботу. Становив коханий образ на п'єдестал, молився йому. Це все були самі мрії. Щастя, що мав з Ганною, було тільки блідим одбитком того щастя, про яке він марив, та ще й було таке коротке, так швидко перемінилося на повне важке нещастя. Побачив, що таке щастя, яке собі малював, справді неможливе. Упевнився, що жити обом одними думками та почуваннями не можна. Кожна людина—це окремий самостійний світ, окреме самостійне життя, і злитися до купи два таких світа, два таких життя не можуть. Ще й надто: він не знайшов хоч би й такої-сякої гармонії, бо вони цілком різнили з Ганною... А сьогодні довідався, що навіть і ті перші хвилини щасливі були оманюю. Вона ховала від його випадок з Демидом і значить мала рацію ховати. Може вона його, Гордія, навіть не любила тоді, а... Гордій чув, як уся кров закипала в йому від цієї думки, але казав собі:

— Стривай, ще не час,—треба спершу розміркувати.

Міркував. Доходив,—йому здавалося, цілком логично—до одного: таким побитом і всі його надії на особисте щастя теж розбито.

Що ж йому зосталося після цього? На чому він може зіперти свою розвагу? Той, хто вірує, спірає її на надгороді на тім світі. А він?..

Глянув навкруг себе, мов би чогось шукаючи. Ішов степом. Темні купи—копиці—виринали з чорного тла. Але далі се тло робилося таке чорне, що

вже нічого не можна було розібрати. Погляд ні на чому не міг зупинитися. Гордій кинув дивитись.

Але ж на чому справді може він заснувати свою розвагу, свою надію? У віщо може вірити і що зна?

Was man nicht weiss, das eben brauchte man,
Und was man weiss, kann man nicht brauchen.

Запевне се так. Що знаємо,—те ні до чого; а чого нам треба,—того не знаємо. І знати не можемо. А коли так, то йому нема на чому заснувати і єдиної, і поганенької надійки.

Безнадійність, цілковита безнадійність! Життя—порожня темна темрява; ще гірша, ніж та темрява, що тепер його оточає.

Але що з цього виходе? що робити?

Одно тільки, справді розумне: розбрататися якомога швидче з усією цією темрявою і зникнути.

Ця думка вже не вперше заходе йому до голови. Але ніколи вона так не запанувувала над їм, так не пекла його, як тепер! Ніколи так добре не розумів, що більше йому нічого не зостається, окрім смерти.

Смерть! колись його це слово лякало. Йому страшно було смерти, бо не знав нащо вона і не знав що вона і що буде після неї. Але тепер дурму! Адже й про життя він не знав ні того, що воно, ні того, що буде після його. Бачив тільки позверховні вияви того життя—так саме, як бачив позверховні вияви смерти. Чим же смерть страшніша від життя?

У його заболіли ноги. Мабуть давно ходить і мабуть далеко зайшов. Глянувши навкруги, не пізнав місцьовости. Зробилось наче трохи видніше,

і він виразно бачив, що навкруги вже ніде не було копиць. Поблизу стояло якесь дерево одиноке серед поля. Гордій підійшов і сів під ім, зіпершись на його спиною. Заплющив очі і почав думати про цікаву йому річ—про смерть...

Думання було безладне. Образи мішма йшли з думками, і абстрактні думки робились йому в уяві образами. Думав про неможливість зупинитися в житті на чому такому, що давало б хоч малу надію, і слово „неможливість“, викликало в його відразу образ. Йому уявлялася ця „неможливість“, він її побачив тут, серед степу. Вона була жінка, щось підхоже до Тургеневської „Природи“ з „Поезій у прозі“, саме з таким „металевим“ голо-сом. Сама навіть була металева, хоча й жива. І вона гнітила, нищила його... Потім подумав про смерть, яко протилежність рухові, і знов ця „Протилежність“ ставала перед ім—безкрая і непорушна, безформенна неначе як придивляешся і в цілком виробленими формами, як не приглядаєшся... І знов інші думки та інші уяви, і Гордієві було се цікаво. Мов у театрі глядач, розглядав те, що перед ім було...

Як довго це тяглося, він не знав. Увесь час він сидів з заплученими очима. Росплющив їх, як почув свіжий вітрець, що подихнув на його. Глянув і очам своїм не поняв віри. Замість темного хмарного неба—ясне осяйне блакиття. Як галтування дороге розкинулись по йому блискучі зорі. Місяця не було, але через те ще блискучішою, яснішою була зоряна небесна шата.

Гордій зірвався з місця. Відразу повіяло на його усією пишною тьмяністю сієї ночі і відразу в його заболіла душа солодким болем з надії, що

починала розцвітати. І йому здалося, що тепер, серед цієї краси світової, серед цього сяєва, він знайде, неминуче знайде собі відмову. Вся його намучена душа відразу стрепенулася. Стрепенулася з надії, за малим не з певности, що ці зорі, це небо дадуть йому відмову. І, підлягаючи йому самому незрозумілому потягові, він простяг до неба руки і промовив:

— Дайте! дайте!

Але небо стояло блакитне й нерухоме, ясно й нерухомо сяли зорі.

— Боже мій! Боже мій!—застогнав Гордій. Він не вмів прохати! Треба прохати, треба бла-гати!

І він упав навколішки. Уся його душа розкрилася і слова палкого благання зривались у його з уст.

— Господи! як що ти є, скажи мені це! Дай мені яку ознаку, щоб я міг знати, що ти справді еси, і щоб я міг розуміти, нащо я живу і нащо цей світ! Боже мій, Господи! скажи! Я змучивсь, мені все огидло, але одного твого святого слова досить буде, щоб мені відразу все відмінилося і щоб я, не жаліючи сили, віддав усього себе на служіння Тобі. Боже мій! Господи! святий!

Плутані вже, нез'язані одне з одним слова почали вихоплюватись у Гордія з уст, і все те були благання.

Але небо висіло вгорі непорушне і осяйне, і не було відмови.

Гордій припав до землі. Простягся зовсім по їй.

— Господи! як прах, як червак останній я перед Тобою! Але я черваком у Тебе краще хочу

бути, ніж людиною без Тебе, бо тільки з Тобою спокій і надія! Господи! дай!.. дай!.. скажи!..

Гордіве тіло здригалося на землі, а уста все щось шепотіли, щось казали. І Гордій чув, що його душа гине з неспівської туги, з неспівського прагнення—душа прагнула відмови, прагнула Бога. А відмови не було, а Бог не зіходив.

— Господи! я знаю, що я—ніщо. Але й за для таких нікчемних, як я, робив ти колись чуда. Зроби його мені!

І довго ще лежав Гордій долі, дожидаючи якогось небесного з'явища. Але нічого не було. Тоді мов одним порухом зірвався він одразу з землі і глянув угору.

— Боже!—скрикнув він у-останнє.

Але небо сяло і висіло непорушно і мовчки, зорі блищали холодно.

І стиснувши праву руку в кулак та піднявши її високо, Гордій скрикнув одразу:

— А! так!.. Прокляті!.. Прокляте це небо, ці зорі!.. Все прокляте, прокляте, прокляте!.. і я проклятий!..

І він як підтятий дуб упав додолу.

Світало... Помалу-малу опритомнював і зрозумів, що довго так лежав. Підвізсь як хворий з землі. Ще ледві сіріло, густі тумани котилися навкруги. Гордієві було холодно, він увесь трусивсь. Цокочучи зубами, пішов звідти швидко. Не знав, де був і кудю саме мусить іти подому. Він подумав мить. А! та однаково! Кудись вийду, а там уже видно буде.

Пройшовши гін з десяток, справді забачив здалека знайомий йому ярок та копи на свсему полі. Пішов швидче і незабаром дійшов до ярка. Зараз за їм був невеликий шляшок. Гордій зійшов на його. Трохи згодом перед їм замаячив маненький гайок, а під їм у тумані якісь постаті.

— Що воно?—подумав Гордій і пішов просто туди.

Постаті були—двоє коней, що паслися в хлібові; під гайком спав і пастух парубок. Гордій повернувся, щоб іти далі—йому тепер було сайдуже до цього. Але парубок, почувши ходу, відразу прокинувся, зірвався на ноги і вдрів Гордія. Йому здалося, що Гордій займає його коні, і він кинувся був до їх. Це вернуло Гордія до дійсности. Він швидко заступив парубкові дорогу і спитався:

— Нащо ти пасеш тут?

Парубок зупинився, понурився і мовчав. Він мав той покірний вигляд, який (Гордій се добре знав) буває у селянина, як він ускочить у халепу і не маючи ще способу обрятуватись, тільки вишукуючи його в голові, удає з себе покірного. Цей вигляд обурив Гордія.

— Нащо ти на хлібові пасеш?—питавсь він далі, стискаючи кулаки.—Яке ти маєш право знищувати чужий хліб? Хто тобі дозволив тут пасти?

Парубок мовчав, бо не мав чого відмовляти. Але саме це мовчання обурювало ще більше Гордія. Він чув, як з кожним питанням у його все зростає й зростає якесь непереможне, люте бажання зробити зло цій зненависній йому людині. Чув, як сам увесь тремтів. Хотів перемогти себе, овзватися спокійно і почав:

— Чом ти...

Але туж мить мов стуманіли Гордієві очі, якийсь огонь перебіг по всьому тілові і він, якось не замахнувшись, а рвонувши рукою, вдарив з усієї сили кулаком парубка по обличчю.

Знав, що б'є, добре се тямив, але спинити себе не міг: якась зла сила, незмірно дужча від усієї Гордієвої сили, як громовина проняла його на мить і підвела руку. Кулак упав парубкові на вухо важко — голова хильнулась на бік, картуз спав, і все тіло так схитнулось, що хлопець трохи не впав. Так саме, як і Гордій, і він не сподівався цього ніяк. Відразу, мов прокинувшись, він упав Гордієві до ніг і скрикнув:

— Паночку, голубчику, простіть!

Але туж мить Гордій повернувся і пішов геть швидко, швидко. Не встиг парубок підвестись та оханутись, а вже Гордій був далеко від його.

— Чи ба,—подумав парубок,—це ж він побіг мабуть по сб'їдного: буде лихо!

Парубок метнувся до коней і за хвилину і він, і коні зникли в тумані.

А Гордій біг додому. Рука в його нила тупим болем—він забив її, б'ючи парубка. Цей біль нагадував йому про вчинок.

— Боже мій! що це я зробив?—була перша Гордієва думка.

— Ударив! ударив людину, як який Галушківський!

Важке почування обхопило його, чув себе страшенно винним, і ця думка гнітила його. Але зараз же схотілося збутися цієї думки, цього важкого почування, схотілося виправити себе.

— А вони як роблять?—думав він.—Гарно? А з Олійниченком що зробили? Що я їм учинив, що

вони з самого першу почали поводитися зо мною як з ворогом і досі так поводяться? Не я перший почав війну, а вони. А коли війна, то нема церемоній!

— Але ж се... Невже можна було думати, що я коли небудь се зроблю? Я, той, що...

— Ха-ха-ха!—зареготався він.—Яка нісенітниця! А чому ж би так і не робити? Чому краще простити, ніж ударити? Чи бий, чи прощай—кінець один і відмови ні на що нема—ні на те, нащо прощати, ні на те, чому не бити. Чому ж би й не бити?

А тим часом туман розірвався на сході і відразу з його вилинуло, сяючи пишною красою, золотее сонце. Проміння вогняні як стріли сипнули в туман, розірвали, пошматували його, впали на поле, на гайок. Все сіре та невиразне засяло блискучими ясними фарбами; ледві чутні несміливі пташині голоси відразу стали чутнішими і до їх почало вже додаватися перше дзичання польових комах. Теплий соняшний промінь упав на Гордія, саянув йому просто в вічі. Гордій сердито заплющивсь.

— Пху, ідіотизм!—вилаяв він промінь і швидко пішов додому.

Дома вже повставали, але Гордій пройшов у хату садом, що його ніхто й не бачив, і ліг спати. Заснув зараз же і спав довго—аж до обід. Після мовчазного обіду знову пішов у свою світлицю і хотів був уп'ять лягти, але згадав, що сьогодні неділя і що він має йти до Орісі.

— Нащо?—подумав він.—Щоб грати плаксиві кумеді?—Вагався який час.

А проте... Узяв бриля і вийшов з хати.

— Чому б то й не піти?—думав він, ідучи.—
Чому б і не піти, коли хочеться піти?

Йому справді хотілося піти, побачити Ори-
сини очі, почути її тихий голос. Йому подобалось,
як ворушились її губи тоді, як вона говорила. Він
зараз уявив собі їх і йому схотілося поцілувати їх.

— Чому б і не так?—голосно сказав він.—
Чому б і не скористуватися зо змоги вхопити кра-
пельку щастя, коли ця змога є? Адже всі люде
так живуть, мільйони людей. Нášо жити і до чого—
кат його зна. Але коли вже існуєш на світі і коли
ще не прийшов час цомнути себе кулею в лоба, то
візьмемо все, що життя може дати.

Щось наче ворухнулося в душі в Гордія,
якийсь протест неначе, мов питання: чи чесно це?
Але на те Гордій тільки зареготавсь так, як тоді
вранці.

Через годину Гордій сидів з Орисею в лісі і
держав її руки в своїх. Вони вже багато дечого
переговорили, як зненацька Орися, нахиливши свою
гарненьку голову (тим часом, як Гордій любував
чепурною, як виточеною, шийкою), тихо спиталася:

— А скажеш ти мені, як я в тебе спитаюся
щось?

Гордій, не одриваючи очей од шії, відмовив:

— Скажу.

— Ти казав колись, що в тебе є горе... Ска-
жи, яке?

Гордій на хвилину зупинивсь.

— Сказати яке?—почав він повагом.—Як же
його скажеш, яке, коли воно вже не одно, а їх
уже два.

Орися, не розуміючи, підвела на його свої оченята.

— Уже два? А то було одно?

— Було одно, а тепер два.

— Скажи!

— Одно скажу, а друге—ні.

— Чому?

— Так...

— Бач, який ти щирий!.. А я тобі все сказала!..

Орися знов похнюпилась і знов тонка шийка стала в Гордія перед очима.

— І нащо це намисто? тільки ховає!—думав Гордій і його тягло впитися губами в те місце, де намисто не ховало шиї.. Гордій притяг Орисю до себе ближче за руки і одмовив:

— Не сердься, мое любе!

— А ти кажи!—відмовила вона,—тоді й не сердитимусь.

— Перше мое горе... те, що хотів би я, щоб хто мене любив, та нікому мене любити...

— Як нікому? Хиба в тебе нема батька-матері?

— Нема! Та й нащо батько-мати?

Нашо батько-мати, високі палати,
Коли нема серця з серцем розмовлять?

— А друге?—спиталася Орися.

— Друге?.. Другого я не скажу.

— Чому?

— Тому... тому... тому, що ти розсердишся.

— Гордієчку, їй бо не розсердюся—тільки скажи!

— І не проженець мене від себе?

— Ні!

— Ну коли так...—у Гордія перехоплювало дух, од Орісі на його мов якесь полум'я виходило, він чув, що в його туманіє в голові.—Коли так... Друге мое горе... Стривай, я скажу тобі його на вушко, щоб і ліс цього не чув.

Він прихилив її голову собі до обличчя і тихо прошепотів на вухо:

— Друге мое горе те, що люблю я дівчину, та не моя вона буде!

— Хто ж та дівчина?—спиталася Оріся тихо.

— Ти!

Орісі відразу спинило дихання. Вона сиділа без слова, вся бліда. А Гордій, зовсім уже сп'янілий з того почування, що воно його обхопило, шепотів:

— Що ж?... мені більше сюди не приходити?

— Чому?—прошепотіла Оріся.

— Тому, що я тебе люблю, а ти любиш іншого.

Сльози закапали в Орісі з очей. Тихо стало, тільки чути було, як шелестіло вгорі листя та якась пташка цвірінкала. Відразу Оріся вся стрепенулась і скрикнула:

— Так ні ж! Не люблю я його більш, не люблю! Нащо він кинув мене?

— Не любиш?

— Ні.

Ту ж мить Гордієви руки обхопили Орісю за стан, притягли її до його на груди. Гордій глянув у заплакані очі Орісини і закритих їх поцілунком. Тоді він припав своїми палкими губами до її тремтятьких губ.

— Мила моя! серце моє! ясочко моя! сонечко моє!

Кохані слова мішалися з поцілунками і туманили об'ох так саме, як і поцілунки...

А вгорі над їми спліталися зелені віти, і листя тихо шуміло; соняшний промінь іноді пробігав крізь його, край неба блакитного видко було... Орисини руки обнімали Гордія за ший, її уста шукали його уст...

XIV.

Минуло два місяці. Клопоту й турботи за ці два місяці було багато. Гордій зовсім посварився з раївською громадою. Що божого дня зчинялася яка сторія.

Гордій позивав Голованя з синами за те, що рубали вони ліс, а Олійниченко та об'їздний, що їх побито. Але ж свідків, що бачили б, як бито, не було—на суді виявилось тільки те, що обвинувачені не давали сокири. Суд одкинув Олійниченків та об'їздного позов, а за ліс присудив до тюрми і синів, і батька, що сидів уже там за те ж. Засуджені пожалілись на присуд, а через три дні після суду Гордія збуджено вночі грукотом у двері та криком:

— Пожежа!

Гордій на швидку руч одягся й вибіг. Економічні коморі, що були на другій половині двору, палали. Вогонь обхопив усю велику комору і перекинувся уже на меншу. Вогняні язики високо знімались угору в темному повітрі. Народ метушивсь коло будівлі, але тільки кричав, а нічого ще не робив. Гордій кинувсь туди:

— Пожарку! швидче! запрягайте коні!

Кільки чоловіка побігло запрягати пожарку, поки вони добігли, поки притягли пожарку, поки привезено води—всі чотирі коморі були в полум'ї. Можна було боятися, що вогонь перекинеться на економічні хати і на Гордіїв будинок. Гордій звелів кільком чоловікам позлазити на хати і гасити искри, а сам почав порядкувати коло коморь. Але тут робити не було вже чого. Вогонь обхопив усе і однією пожаркою можна було тільки гратися. А надто, що всі наймити якимсь надзвичайно ліниво та неохоче бралися до діла. З Радівки не прибіг ніхто, і навіть волость не висилала своєї пожарки. Гордій бачив, що коморь не оборониш і силкувався тільки не пускати вогню на хати та на будинок. Він звелів половині всіх людей лізти до тих, що вже були на хатах і поливати їх не перестаючи. За годину від коморь зостався самий жар. Тоді тільки приїхала пожарка з Радівки, але коло неї було всього двоє людей. Вони заходились укупі з Гордієвими наймитами заливати недогарки, і ця робота тяглася аж до світу. Тільки вже як зовсім розвиднилось, Гордій, поставивши варту, пішов одпочити. Але заснути не міг—через лад уже велике вражіння було від усього того, що він зараз бачив. Пригадував собі все, що сталося, і зло більше та більше обнімало його. Йому жалко було не грошей, хоча шкоди було на кілька тисяч рублів. Думав про инше. З уривкових розмов проміж своїми наймитами він цілком упевнився (перш тільки догадувався про це), що його підпалено. Певне—хтось із радівців, бо ніхто инший не мав з ім суперечки. Не дурно ж із Радівки, що була за яких двісті ступнів од пайського двору, не прибіг ніхто на поміч, а пожарка приїхала на сміх на кінець. Гордій певний був, що вся радівська громада спо-

чувала не йому, а тому, хто підпалив. І в його в грудях уставало зло на радівців.

— Що я їм зробив?—думав він.—Я приїхав сюди з найщирішими замірами, але мене відразу зустрів як ворога. Мені довелося воюватися, хоч я й не хотів. Та навіть і воюючись,—чи не на своєму боці мав я правду? Я обороняв своє право, а вони ламали його. В якій моралі написано, що обороняти своє право не можна? Які дурні всі ці так звані „народники“, що распинаються за народ, пишуть про його жалібні оповідання та повісті! Багато жалю! Прийшли б вони та глянули сюди! Глянули б на цю війну, що всяку правду ламає!.. Ні, далі так не може zostаватися. Треба чимсь скінчити.

Почав думати, чим і як він міг скінчити. Він обрахував усе добре. Могло бути тільки три способи: або облишити все, продати землю і їхати відцїля геть; або почати самому згоду з громадою; або нарешті примусити її поважати чуже право.

Що до першого, то Гордій нічого не мав проти його. Він радий був би облишити увесь цей клопіт, збутись усієї цієї гризні. Але ж се зробити було не так легко. Маєтність була в заставі і грошові справи Гордієви не були в особливо доброму становищу. Треба було пошукати путящого, щедрого покупця, щоб продаж був на користь Гордієві. А такі покупці (та й взагалі покупці) не часто стриваються. Таким побитом цей вихід міг бути не тепер, а хіба колись.

Що до другого—піти на згоду з громадою, то проти його повставала вся гордість Гордієва. Не він кривдив,—його кривджено. І він ще мав би кланятися? Він одкидав геть сей спосіб.

Зоставався третій. Але як може одна людина сама примусити цілу громаду не чіпати її? Закон? Суд? Гордій удавався до закону, позивав. Суди карали винних, та від цього було тільки те, що радівці дихали на Гордія все важчим та важчим духом. Гордій міг боротися проти окремих людей, але нічого не міг поробити з усім гуртом, що йшов проти його; цьому гуртові досить було, нічого не роблячи самому, використувати тільки те, що окремі люде робили, щоб цілком переважувати Гордія. Видима річ була, що тут Гордій звичайним способом не міг нічого поробити.

Але ж і так zostаватися—далі вже нікуди. Сьогодні спалено йому коморі, а завтра й його самого сплять. Так чи инак, а треба було вчинити щось сміливе, щось дуже, щоб примусити відразу, за одним замахом усіх утихомиритись. Але що? Такою річчу (Гордій, звісно, думав про борню на законному ґрунті) міг би бути тільки виграний позов проти всієї громади. Але ж усієї громади він не може позивати за ті шкоди, що йому роблено, бо хоча Гордій був певний, що мало не вся громада складалася з охочих до шкодіння людей, але ж се вони, окремі люде, їх робили, а не громада. Що ж робити?

Втомлена голова не могла нічого вигадати. Сон починав змагати Гордія. Заснув і проспав довго. Уставши, пішов на пожарину. Там тепер самі головешки чорніли. Але була й новина. Олійниченко знайшов біля великої коморі, що перша занялася, сірники, розсипані в куцах, що росли за коморею. Гордій обглядив місце. Вогонь обсмалив кущі, але не спалив. Кільки сірників лежало долі і видно було слід од чобота. Олійниченко казав, що треба сповістити про се урядника, але Гордій

зовсім не бажав безрезультатного клопоту. Сказав, що це дурниця і звелів тільки забрати звідти сірники. Але сам тепер уже зовсім упевнився, що це підпалено.

Він вернувся у хату. Еге! тепер, після цієї пожежі ще неможливіше було продати маєтність, бо самі коморі з тим, що в їх було, коштували не менш, як сім тисяч. Гордієві скотілося подивитися про це в записах. Він почав копатися в своїй шахві, шукаючи рахунків. Рахунків не знайшов, але знайшов щось інше, що дуже зацікавило його. Це була судова справа з радівською громадою про луку. Гордій сів і почав переглядати її. Справа була цілком скінчена. Суд присудив окономії луку і гроші з радівців—більш як три тисячі рублів за те, що вони володіли тією лукою. Узято навіть було „исполнительнаго листа“. Досить було віддати його кому треба, щоб діло довести до краю.

Так! *Цим* можна скрутити громаду, показати їй, що Гордій має силу і може примусити поважати його право. Правда, з боку юридичного окономія була не права, бо радівці володіли лукою більш як десять років. Але в усякому разі не з боку морального. Ця лука мусила бути Гордієвою, і коли він десять років міг одняти її у радівців, то через віщо не може він одняти її після десятиох років, одняти в того, хто пограбував його. Запевне, з боку морального, цей позов не був чимсь неможливим. Юридичний же бік Галушківський зумів так гарно по своєму впорядкувати, що суд присудив те, чого Галушківський бажав. Не Гордій сам починає цю справу. Він тільки візьме те, що вже тепер і юридично його. Власне, йому не треба ні тієї луки, ні тих грошей. Просто це буде радівцям наука. Він помилився, що спинив тоді справу. Вони

подумали, що в руках у його нема сили і що їм можна робити з економією що схочуть. Час їм показати, що помиляються. Може тоді й згоді легше буде статися.

І того ж таки дня Гордій з усіма документами поїхав у місто і вернувшись дожидав тільки кінця. Але поки той кінець прийшов, скоїлася ще одна подія така, що її ні Гордій, ні Ганна не сподівалися, хоча Гордій і міг би сподіватися.

Після тієї неділі в пасіці, що про неї вже казано, Гордій та Оріся бачилися часто, здебільшого в свято або в неділю. Не можна сказати, щоб Орісі легко було все це робити: за нею доглядалася мати, а ще гірш—десятки жіночих очей. Але Оріся кохала Гордія і цього було досить, щоб вона досягала свого. Гордієві ж труднацій було мало: він давно жив з Ганною так, що вона не знала, що він робить, а йому було байдуже до неї. Йому легко було зробити, щоб вона й не думала догадуватися про те, що робиться.

Далеко важче було сховатися взагалі від людей. А од їх сховатися було треба. Уже через те треба, що Оріся не знала, що він жонатий; а як би люде довідались про їх кохання, то виявилось би й це. А тоді...

Гордій і сам добре не знав, як це склалося, що Оріся вважала його за парубка. Спершу він не хотів казати, хто він і відкіля, тим і не справляв Орісиної помилки, що мала його за якого писаря з контори. Вона якось допитувалася його, чи з Радівки він, чи ні. Гордій, боячись, щоб перша його брехня про те, що він з писарчат, не виявилась, сказав, що ні, а що він з другої, невідомої Орісі, слободи. Далі, як уже зробилося все, Гордій не

Плакала, аж поки виплакала всі сльози, а легкості не знайшла. Згадала тоді, що мати звеліла їй зайти в Радівку—взяти в крамниці заполочі. Треба було йти, і вона пішла. Ідучи, вмилася з річки і змила свої сльози. Прийшла в Радівку швидко, зайшла в крамницю, купила що треба, повернулась, щоб вийти, і відразу зупинилась. На другій перії, трохи навскоси від крамниці був панський будинок. Двором коло його йшов — Оріся відразу пізнала—Гордій. Він зійшов на рундук і увійшов у будинок. Хиба це контора? — подумала Оріся і спиталася про це у жида-крамаря.

— Ну, яка там контора, — відмовив тсй, — то панська хата, — ото ж і пан пішов.

— Який пан? — спиталася Оріся. — Отой панич?

— Ну-да, гарним дівчатам усе паничі сняться, — відмовив жид, сміючись. — Коли ж то не панич, а пан.

— Як то пан? — ледві вимовила Оріся, чуючи, що в неї ноги трусяться.

— Ну, — як пан? А так пан, що він тут пан, у цій економії. Як би він був панич, то він був би панич, а то він має жінку й литинку, ну, то він пан.

Світ обертом пішов Орісі. Вона ледві могла встояти, але перемогла себе...

Не помітила, як перебігла Радівку, але вийшовши з неї, почувши, що в неї нема сили далі йти. Сіла під вербою, що росла за селом над невеличким струмочком.

Не розуміла спершу, що саме зробилося. Тільки чула, що зробилося щось велике й страшне.

Так, мов би все завалилося. Але де-далі, вона по-троху починала розуміти своє становище. Зрозуміла, що той, кому вона так без краю вірила і все віддала,—одурив її. Тільки грався з нею, бо в його є „жінка й дитинка“. „Жінка й дитинка“—ці слова мов грім з неба вдарили її, і вона й тепер усе їх чула, вони й тепер дзвеніли їй у вушах.

Так ось як: все, що було, це омана. Всі його поцілунки та впевнення—се дуріння, брехня. Йому все це було так, як і не було, але *їй!*..

А може всього цього й справді не було? Орися до пуття не знала, чи було воно, чи не було. Силкувалася згадати, але думки, образи тільки плуталися в голові. Може це сон був?

А, ні, не сон! Було! Було, бо вона, Орися, вже не та! Ой, Боже ж! Боже! Боже!...

Так це була брехня? І як він цілував—се брехня? І як він казав, що вона йому рідніша над усе на світі, що вона ясочка, сонечко,—то се була брехня? І як він дивився їй у вічі своїми зоряними очима, то се теж була брехня? Ні, ні, вона цьому поняти віри не може, це якась помилка, це не те! Це жид помиливсь. Може він не пізнав Гордія, або може Гордій чого до пана прийшов. Треба впевнитися, треба довідатися! Та як? У людей роспитатися? Ні, люде збрешуть або помиляться, або догадаються. Треба самій, самій!

Схопилася з місця і кинулася назад, у Радівку. Перебігла край слободи і опинилася перед Гордієвим будинком. Не зважаючи ні трохи на людей, що ходили в дворі, кинулась на рундук і вбігла в хату. Перше, що зустрілось їй—була Ганна з дитиною на руках. Дівчина зупинилася на мить, а далі,

вхопивши тремтячою рукою Ганну за руку, вона благаючи промовила:

— Скажіть, скажіть: ви йому жінка? Це його дитина?

Страшенно здивована Ганна тільки дивилася на дівчину.

— Ганно!—промовив Гордій, виходячи з другої хати, і зупинивсь: укупі з Ганною була Орися. Вона теж уздріла його і кинулась до його.

— Так ти мене одурив? Се твоя жінка? Жінка й дитинка?

Дівчина ще раз глянула на злякану Ганну, на скам'янілого Гордія і зрозуміла, що помилки не було.

— А-а! — якось несамовито, гостро скрикнула вона і прожогом кинулася геть з дверей, перебігла двір, слободу і побігла геть у поле...

Тієї ж хвилини, як Орися вибігла з хати, вийшов з неї й Гордій. Ганна безсило схилилась на канапу. Все зрозуміла, але вона цього не сподівалася. Правда, їй давно вже тяжко було жити. Але це!

Дитина заплакала в неї на руках. Ганна встала і понесла її в свою світлицю. Без думки про те, що робити, положила її на ліжечко, приспала. Дитина тихо заснула, а Ганна зосталася над нею непорушна. Силкувалася подужати себе. Хотіла бути спокійною, бо так багато треба було рішити питаннів, а проміж їми одно—таке, що від його залежало тепер усе її життя.

Хотіла сама собі вияснити своє становище. Почала згадувати минуле, збираючи факти, роблячи виводи.

Еге, вона давно нещаслива. Чому? Адже як вона йшла за Гордія, то любила його і він її любив. Чому ж так сталося?

У їх давно нелад. Вона добре сама знає свої вади, але знає також і те, що Гордій не дбав про згоду, а навпаки, за останній час видимо відрізнявся од неї. Вона це бачила і навіть ніби розуміла, що мусить щось зробитися таке, що якось дасть вийти з цього важкого становища. Але такого не сподівалася!

Нащо він її так образив? Коли всякі почування у його в серці до неї вже вмерли, коли він міг знаходити щастя тільки з іншою,—чому він не сказав цього просто? Вона того ж дня поїхала б відділь, і діло зробилося б просто, щиро, найголовніше—щиро, без сієї плутанини з брехні, серед якої опинилися тепер усі троє: і Гордій, і вона, і та бідолашна дівчина. Ганна згадала собі Орисю, і їй зробилося шкода дівчини. Її обличчя, її слова, її скрик—усе доводило виразно, що її тяжко одурено. І хто ж одурив? Гордій!

До дівчини почувала жаль, але до Гордія зовсім інше. Думки її про те, що Гордій буде героєм, не справдилися—се знала вже давно, вже й звикла до того, що Гордій не герой, а проста людина. Але тепер!.. Тепер вона довідалась про таке, що відразу скидало його з усякого п'єдесталу, і Гордій навч їй падав... А обурене почування вимагало задовольнення. Вона знає добре, що тут їй більше нема місця. Вона сьогодні ж скаже йому про це і як тільки можна буде швидко поїде до матері.

Устала, щоб знайти його і сказати йому. Дождатися не могла—їй здавалося, що тут помости печуть їй ноги. Вийшла в другу світлицю, обійшла увесь будинок,—Гордія не було. Почала дожидатися, але він не приходив. Ганна побачила у вікно

в дворі наймита і спиталася про Гордія. Наймит сказав, що Гордій поїхав на поле.

Він вернувся зовсім уночі і Ганна навіть не бачила його.

А тим часом Оряся, вибігши з Радівки, як божевільна бігла шляхом, не дивлячись ні на кого, не розуміючи нічого. Двоє-троє людей перестріло її на дорозі, але вона того й не помітила. Бігла так, поки втомилась, а тоді пішла. Прийшла додому страшно стомленою, віддала матері заповоч, а сама полізла на піч.

— Чого ти? — спиталася мати.

— Холодно...

— Оце — влітку! Та ти мабуть хвора?

— Пропасниця...

— Ну, вкрийся ж гарненько рядом та полей, — сказала мати і пішла з хати.

Увесь час, поки мати поралась коло корови та коло овець, Оряся висиділа на печі. Там було душно, але вона того не помічала і трусилася, мов би лежала взімку на кризі.

Прийшов батько, посідали вечеряти. Оряся не сіла і в печі не злізла, її мучило те, що до неї говорять, що її питаються. Дожидалася, поки всі поспнуть. Нарешті діждалася. Батько йде лягати на дворі, мати, упоравшись, лягає на полу. В хаті робилося темно і тихо.

Вона й досі трусилася, зуби докотили в неї. В голові стояло тільки одно, все одно: „жінка й дитинка“. Ці два слова вбили її. Що вона тепер?

Чи думала ж вона? Чи гадала ж? Певна була, що він казав правду, звучи себе парубком. Певна була, що її спататиме. Хіба ж могло інакше бути?

Але сталося інакше. Тепер вона вже певна. О, тепер вона вже йому не поїме віри, хай там що хоче каже! А він так гарно вмів казати і так у його зоріють очі, як він каже! Але нащо він це каже і нащо тепер їй ті очі зоріють? Вони вже не зоріють, уже печуть її, пекельним огнем печуть! Та й хіба це його очі? Це не його—он!.. он!.. Це не Гордій! це той!.. це пекло...

Орися несамовито скрикнула. Мати заврушилась у вісні. Але звикши, наробившись, пупко спати, не прокинулася. Скрик мов зовсім розвіяв примари Орисини. Пекельні очі зникли. Знову трусилася з холоду.

Але що ж буде? що буд? Не знала... Але буде щось страшне! страшне!.. Боже мій!..

А Андрій? Він їй одразу згадавсь. Він же має прийти, він же сказав, що прийде, що прийде, що свататиме її. Її? тепер?..

Але що ж їй робити, як він прийде? Що їй казати йому? Ну, нехай вона не вийде до його, але ж він прийде в хату, він до неї говоритиме. Що тоді?

А коли він прийде? Мабуть скоро, незабаром. Вона мов бачила усе наперед, як воно буде. Ось іде. Йому треба йти через їх слободу. Схоче побачитися з нею. Виглядає, чи не стріне де. Та вона сховається від його добре—аж у куток на піч. Він іде додому. Але завтра неділя. Усравсь гарно і йде з Радівчи. Вона бачить—уже й вулицею йде. На йому нова чумарка, пояс червоний. Вона була на дворі. Побачила його і біжить у хату. Іде він до хати.

Боже мій! що вона йому казатиме? Вона—повія! Як вона може глянути йому в вічі? Ні, краще

смерть, ніж дивитися йому в вічі! А, Боже мій, Боже мій! Де б його сховатися, де б його сховатися? На піч, у куток, у куток—аж у самий куток. Отут уже він її не знайде! Але він уже в хаті. Про неї питається. Та її не побаче. А нащо ж він каже, що дождатиме, поки вона вернеться? Це буде довго. А що, як він заирне на піч та побаче її? Ні, треба відціль утекти. Ось мати вийшла кудись. А він з батьком. Обидва не дивляться сюди. Вона починає тихо злазити з печі—тихо, так тихо, щоб ніхто не почув. Що це на полу наче хтось спить? День, а спить.

Обережно, щоб не збудити ту людину, що спить, злазить з полу. Не зведе очей з Андрія та з батька, затаївши духа, ледві ступає, йдучи до дверей. Але ту ж мить. Андрій повертається до неї. Вона скрикує і прожогом кидається з хати. Вибіга в двір перестрибує через тин, біжить садком. Чує—хтось наздоганя її. Озирається—Андрій. Вона скрикує несамовито, страшно і кидається бігти з усієї сили. Ще трохи—і вона вже коло річки. Далі ж куди? Краще в річку, ніж до його! І вона кидається в воду.

— Господи! що це я? втопаю?—промайнуло Орисі в голові, але ту ж мить вода залила їй рота. Орися силкується її проковтнути, задихається і через мить уже нічого не розуміє й не почуває.

Другого дня Гордій зараз же зранку поїхав на роботу на поле. Ганна знову його не бачила. Він приїхав на обід. Ганна вийшла до обіду, сподіваючися тут його зустріти. Він і справді прийшов—трохи блідий, але спокійний. Сів мовчки на своє місце. Куховарька, подаючи борщ, сказала:

— А в нас нещастя... дівчина втопилася.

Гордій увесь здригнувся.

— Що ви кажете?—перепитався він.

— Дівчина, кажу, втопилася в Костівці, Карпєниова Грицькова, Орина. Уночі батько бачить, щось біле садном побігло до річки. Він туди. Добіга, а вона в воду...

Куховарька ще щось казала, але ніхто її вже не слухав. Все, що хотіла казати Ганна, все те здалося їй таким нікчемним і таким недоречним тепер, як вона глянула на скривлене з муки Гордієве обличчя. Вона зрозуміла відразу, яка страшна вага впала йому на душу, і її власне горе поблідло перед цим горем.

— Гордію...—промовила вона дотсруючись йому до руки, як куховарька вийшла з хати.—Гордію, любий...

— А! ну його!...—скрикнув Гордій і, зірвавшись з місця, вибіг з хати.

Того ж вечора Андрій Колоденко вернувся додому.

XV.

В неділю після обід мало не вся радівська громада зібралась коло волости. Були якісь справи, що треба було громаді їх залагодити, але не вони зібрали стільки людей, а звістка про те, що пан Раденко подав кудись „бомагу“, щоб таки одібрати у радівців луку ще й виправити за неї гроші. Треба було порадитися—що робити. Поки вийде з волости староста, люде стояли, чи сиділи на рундукові, на колодках, що лежали коло волости, або й просто на землі. Вони порозбивались на купки, і кожна купка розмовляла про своє. Але здебільшого говорено про погану новину та про економію.

— Ну, не обороняй!—скрикнув у одній купці якийсь нестарий ще дядько на другого.—Може він тебе й не бив, а Парленкового парубка хіба ні?

Розмова була про Гордія. Павленків парубок був той, що його сиравді вдарив Гордій.

— Та! всі вони одного заводу.

— Ні, сказати, сам пан досі не бивсь...

— Так зате Олійниченко та об'їзди назнушались.

— А б'ються ж прокляті!

— Чуєте ж, мене,—казав якийсь уже старенький дідок,—як луснув нагаєм по спині, так сорочка й прикипіла. Прийшов додому,—не скину. Оддирай, жінко! Жінка оддира, а я сичу!

Дехто засміявсь, а один запитав:

— Та за що ж се так він пригостив тебе?

— Та таки за лозу. Пішов я вирізати на болатищі лози на саж. Де ж його візьмеш лози? А вона ж у їх там гние і гнитиме, поки й світа—хіба її економія коли рубала? Вже Галушківський був лютий, а й той нічого не казав за лозу.

— Чортови ненажери, усе пожерли б!

— Ге! Панські очі завидющі, а руки загребуші,

— Панської та попівської кишені нічим не сповниш.

— Ну, вас, діду Корнію, хоч за лозу,—озвався той дядько, що казав спершу, щоб не обороняли Гордія,—а в мене за що гроші ляснули?

— А за що, Грицьку?—спитався дід Корній.

— Порядились ми в економію камінь бити,—почав Грицько.—Од сажня—два рублі. Ну, б'ємо та й б'ємо. Коли приходять Олійниченко.—А що ж ви, злощмі, каміння не приставляете?—Як—не приста-

вляємо? Куди?—Та в економію!—Тю на тебе! Хиба ми ставали з приставкою?—А вже ж з приставкою. Глядіть же!—Сказав та й пішов. Ну, ми думаємо, це він пошуткував. Б'ємо ми знов. Прийшла субота, треба нам по гроші йти. Приходимо. Давайте гроші!—Скільки сажень набили?—П'ять.—А приставили?—Нас наймано без приставки.—Ні, вас наймаю з приставкою!—Змагалися, змагалися, та нічого не пособилося: дали за п'ять сажень тільки сім з половиною рублів. А ми—хоч і заприсягтись зараз!—без приставки ставали!

— Та хиба не знаємо? Це по піврубля од сакня положив собі у калитку та й край. Хиба це першина!

— А вже ж і дурять!

— Ось слухайте: пішов я...

— Та ні!—перепинив високий поважний чоловік під літами вже, сивий,—той, що на його Грицько казав, щоб не обороняв пана.—Воно це правда, що погано економія робить. А сказати й так: є і в нас такі люди, що... Ну, чого його лізти в пакський ліс?

— А коли свого нема, діду Степане?

— Чужого не руш, хоч і свого нема!—одмовив дід Степан.—Або чого в шкodu лізти?

— Та хиба ж його хочеш? Як сама товаришка вскоче.

— Коли вскоче, а коли й навмисне.

— Та доно, звісно... Та де ж його й пасти?

— Ех, люди добрі!—похитав головою дід Степан,—неправдою не вдобрієш.

— Іменно дід Степан правду каже, що неправдою не здобрієш!—сказався невисокдий, але си-

тенький собі чоловічок у гарній чумарці. На животи в його теліпався ланцюжок од годинника. На голові був новенький картуз, а з під його визирало хитре обличчя з швидкими очима. Він якось несподівано виринув з проміж громади і оце тепер забалакав.—Имено—свята правда? Потому що, хто ж їм винуватий, ежжи вони сами лезуть безпрося?

— Ну, ти мовчи!—забалакав до його суверодід Степан.

— А почему б я должен був мовчати?—задерикувато спитався той.

— Того, що як би менш було таких, як ти, то може не так треба було б нашому брату і в шкоду піти.

— А я чим причиною?

— А тим, що людей дурнш! Мало ти вже наділів покупив у добрих людей?

Громада зацікавлена прислухалась до спірки. В купках покидали балакати і підійшли до діда Степана. Його всі знали, що він кожному в вічі правду каже,—тим і зацікавлювалися його спіркою з сільським глитаєм: сами вони цього добродія лаяли тільки по за очі. Почувши докір про землю, добродій „при часах“ сердито пирхнув.

— Разві я винуват, що лежобки продають?

— Та вже ж! —Де ж таки видано, щоб Артемко Гугняй був винен!

— Я тобі не Артемко і не Гугняй! Я тобі Артьом Яковлівич Семьоненков!—скрикнув той, почеребонівши з серця.

— Та вже ж: є такі дурні, що й так тебе звуть!—спонійно відказав дід Степан.—А я так те-

бе зватиму, як тебе звано тоді, як ти панським попихачем був. Бо ти не думай, що як завів бакалію та шинк, та п'яних людей дуриш, то вже й покращав. Хиба не знають люде, що ти з Олійничанком накладаєш?

— Як ти можеш таке виражати? У нас свої дала, кумерчецькій!—одмовив Семененко.

— Кажі кому иншому—я не маненький! Ото ж твоя й кумерція, що економія грошей наймитам не дає, а до тебе квитки дає.

— А мені какое дело до економії? Коли вам квитки не наравляються, то не беріть.

— Еге, не беріть!—озвався хтось із смілиших,—як чоловік з того живе, а грошей не дають. На,—кажуть,—квиток і наברי у Семененка чого тобі треба, а ми, як будуть гроші, Семененкові заплатимо. Поневолі чоловік іде та й бере.

— Ну, та не дурно ж твої гроші пропадають?—виправлявся Семененко.

— Вже ж не дурно, та тільки ти на квиток даєш так, що стоїть руб, то за його півтора береш—от тобі й бариш. Та й Олійничанкові бариш, бо ти йому за те в рубля платиш, щоб він не гроші, а квитки давав.

Цьому була правда. Такий порядок був за Галушківського, а за Гордія зник був, поки Гордій сам видавав гроші наймитам. Але з того часу, як він усе більше та більш одбивавсь од набридлого йому господарства і віддав виплату наймитам до рук конторникові,—цей порядок знову запанував, хоч Гордій про се й не знав. Семененко тепер не міг нічого на те сказати і тільки огризнувся:

— Не вигодно—не бери!

— Знаємо ще й те,—не покидав свого дід Степан—як ти взяв скуп з економії.

— Откуда ж би то ти знав?

— А знаю! Люде хотіли в економії брати землю, та не давали стільки, скільки економія хотіла. А тебе Олійниченко підпрохав, а ти прийшов та наче б то взяв ту землю. А ми повірили та й заплатили дорого, щоб у тебе переняти. Хиба не правда?

— Мало чого люде не накажуть! Хотів узять, бо думав, що вигода буде, а як ви дорожче дали, то й беріть!—промовив Семененко і одвернувшись пішов геть.

— Добре!—загомоніли люде.—Оце так вичитав! Спасибі дідові Степанові!

Тим часом вийшов староста з писарем. Люде повставали,—починалася громадська рада. Писарь, відомий уже нам Іван Іванович Попов, заходився вичитувати щось із паперів, та люде мало те слухали, маючи все одну думку. Як писарь, повичитувавши своє, завернувся і пішов у волость, громада зупинила старосту.

— Стривайте, дядьку Гарасиме,—а що ж про луку?

— Та що ж про луку?

— Та що там чуть?

— Та хто його зна, що воно чуть...—одмовив староста, скидаючи шапку та чухаючи потилицю.

— Кажуть, подав пан бомагу?

— Та кажуть...

— Та хто ж казав?

— Та я од людей чув...

Громада не знала, що робити. Справді, офіційно нічого не було відомо, а поголоску про луку пустив Олійниченко, маючи своє на думці.

— Кажуть,—почав Грицько,—що щось приїде, одбере у нас луку і гроші за те, що косили її. А як що не дамо грошей, так цінуватиме,

— Овва! Підожде!

— Де таки видано, щоб усю громаду цінувати!

— Авже ж—ні!

— Такого й закону нема!

— Нет, есть!—озвався, як Пилип з конопель, Семененко.

— А ти хіба знаєш?

Пішли до писаря. Писарь довго морочивсь, вишукуючи, що треба та грімаючи на мужиків за те, що не дають йому робити діла, але таки знайшов десь, що є такий закон.

— А що?!—спитався Семененко.

— Так то ж тоді, як громада справді винна, а не тепер.

— За свою землю та ще й будемо платити.

— Та вона ж наша з діда й прадіда!

— Доввольте, люде добрі, мені слово сказати!—озвався чийсь голос.

Молодий парубок, скинувши шапку, виступив з громади. Хто знав його перш, тому важко було б пізнати в йому Андрія—так одмінився він—постарівсь і змарнів. Глибока зморшка лягла між бровами, але очі тепер мов палали.

Люде озирнулися на його. Хоча парубки й не можуть мішатися до громадських справ, але Андрійв батько був хворий і в громаду не виходив,—тим Андрій міг тут бути.

— Кажи!—озвався хтось.

— Ще аж ту весну,—почав Андрій, вступивши очі в землю.—був я у Гайденка.

— Це в того, що в Костівці?

— Еге! І говорив я з ім про цю землю. Він мені казав, що це суд неправий.

— Авже ж ні!

— Казав, що на землю є десятилітня давність. Ще коли хто проволодів землею десять год як казайн, і ніхто до його не чіпавсь і землі тієї не однімав, то вже й не одніме, хоч би земля й не його була.

— Он-ба! А це ж земля каша, з віда й з прадіда!

— Ач, який мудрий!—скрикнув Семененко,—які закони познаходив! Де ти їх вичитав? Чого ти бунтуєш громаду? Хиба можна проти начальства йти!

— Проти начальства я не йду, бо ще й начальства ніякого нема,—відмовив Андрій і очі йому блиснули,—а тобі, пакський полигачу, кажу: не в'язни не в своє діло, коли хочеш, щоб до тебе були добрі! Коли ти одкинуєсь од цього діла з сажого спершу, то чого ж тепер в'язнеш?

— І що би я чужую землю трогав!

— Ну, то й не в'язни, коли не хочеш гіршого!

— Ба! він ще й нахваляється! Та я тебе в суд!.. та я!..

— Та цить, Артеме,—озвався дід Степан,—бо він правду каже! Дай і людям казати! Кажі, Андрію!

— Ну, попадьошся ти до мене катдась!—просичав Семененко, ховаючись за людьми.

— Так я й дізнавався, як це діло дійшло,—почав знову Андрій,—так каже Гайденко, що ніяк

не зна, а що тільки не по правді. І казав мені Гайденко, що він тоді прохав Раденка, щоб той діло припинив, і той сказав, що припиню. І справді, — припинив був аж на год, а тепер он що — знов!.

— Та й до Гайденка вже щось не став їздити.

— Мабуть глек розбили.

— Та Гайденко не такий, як він.

— То чоловік простий і до нашого братчина — костівці кажуть — дуже добрий.

— Ну, та не перепиняйте парубкові, — хай каже.

— Кажи! кажи! — вдалися знов до Андрія.

— Так ото ж я й кажу: позов не по правді. Не будем поступатися! Хиба мало вже ми витратили на цей позов? Хиба мало нас тягано? І оце нам тепер оддавати ту луку? Хиба ж воно годиться? Ні, луки ми повік не віддамо! Хай приїздить той пристав, чи хто там такий. Ми йому скажемо: отак і отак: ми не десять, а тридцять год маємо цю землю і поступатися нею не хочемо. Почує та й поїде.

— А тоді ж що?

— А тоді побачуть начальники, що не поступавсь і возьмуть собі в голову: мабуть суд не по правді — треба пересудити. Та й пересудять.

— А пересудять же?

— А не пересудять, то ми подамо од себе знову прошення. Бо невже ж так таки й поступить-ся? Держімося свого!

— Так! так!

— Добре каже!

— Хоч молодий, а не дурний!—загомоніли громадяне. Їм сподобались Андрієві слова, всім здавалося, що так зробити, як Андрій каже, буде добре.

— Авже ж не поступатися!— кричала громада.— Ми за своїм правом хоч до царя дійдемо!

Постановивши не „поступатися“, громада розійшлася.

Андрій пішов і собі додому. Тяжко в його на серці було. Чув, що життя його розбито.

Змалку бачивши важке мужицьке бідування, наважився вибитися з його, зробитися зовсім самостійною людиною. А такою міг він стати тільки маючи землю—ось через віщо всі його думки повернулися в цей бік. Він кохав Орисию дуже, але не міг бути з нею щасливий, не досягши своєї мети. І він кинув її на рік, пішов на чужину, робив як на каторзі, часом і вдень, і вночі, і досяг нарешті свого: заробив стільки грошей, що міг вертатися додому з певною надією на забезпечене щастя. Уже малював собі це щастя в думці, уже уявляв собі любе Орисине личко. Страшно, невимовно страшно ї люто розбила доля всі його мрії!..

Орисина смерть викликала безліч розмов, безліч згадок. Жіночі язика цокотіли і потроху виявлялося, що той або та бачили Орисию в якимсь паном і якась дівчина навіть підгледіла, що то був Гордій; нарешті всім навч прибігала Орися до Гордія в Радівку і відтіля побігла, як божевільна. Все це впевняло Андрія в тому, що ворогом йому був Гордій. Парубок ходив як божевільний, але ні на що поки ще не наважившись. Він кілька разів брався за сокиру, ладен зараз же побігти і рубати нею Гордієві голову, але спинявся: брався

і за сірники, але йому гидко було йти нишком і підпалювати. Його страшенно тягло до помсти, але рука не знімалася на злочинство. Почував, що не може не помститись, але як — не знав. Другого дня він був у громаді і відразу назначив собі свій шлях. Йому шкода було своєї громади; а надто ще громада йшла проти його ворога. Йому здавалося, що він мусить обурити громадян проти Гордія, щоб вони не поступались. А тоді як оборонить громада своє право, то він, Андрій, візьме в громади папери і позиватиме Гордія за увесь той клопіт, що зробив він своїм позвом громаді. Він випозива ї... Але що ж далі? Душа в Андрія папала, він чув, що такої помсти йому мало.

— Нехай буде, що буде! — казав він собі. — Але треба спершу це довести до краю. А там нехай не здивує!

Андрій досі не був у Демида. Пішов до його порадитися другого дні після громадської ради. Але як на те Демид ще зранку виїхав у місто і казали, що на кілька день, бо має там діло. Цього Андрій не сподівався і це йому було дуже погано: він певний був, що такого радника, як Демид, другого не знайде. Треба було дождитися його.

Але ще не встиг Демид вернутися, а вже приїхав „пристав“ з становим. Вони звеліли зібрати громаду, поки самі обідали в Гордія. Пообідавши, пішли у волость. Громада вже стояла, дожидаючись панів, і розступилась на два боки, щоб дати їм пройти до рундука. Пани посиділи трохи у волості, а далі вийшли на рундук і „пристав“ почав читати якийсь папер. Громада нічого не розуміла — чула тільки, що про неї та про Раденка.

— Розібрали? — спитався пристав, прочитавши.

— Ні! — як одна людина одмовила громада.

Пристав здивувався.

— Ну... ну, так я вам удруге прочитаю!..

І він знову почав читати.

— Розібрали?

— Ні!

Пристав був зовсім збентежений.

— Але ж ви чуєте: „по указу...“ і він знов почав вичитувати і дочитав би аж до краю, як би становий не зупинив його.

— Стривайте, Григорію Григорієвичу—може так буде краще, Слухайте!—гукнув він на громаду і почав казати, що вони, мужики, повинні віддати панові Раденкові луку і заплатити три тисячі рублів. Йому здавалося, що мужики його зрозуміли (він і не помилявся), але як він доказав своє і пристав знову спитався:

— Ну, розібрали тепер?—уся громада відмовила знов:

— Ні!

— А, скоты!..—вилаявся становий.—От я вас навчу розбірати!

Старий дід Степан виступив з громади і вклонивсь.

— Простіть, пане,—ми люде темні—де нам усе розібрати.—Це б то ви про луку?

— Та вже ж!

— Так вона наша, з діла й з прадіда наша.

— Була ваша, а тепер—ні!—відмовив становий.

— Ні, вона була наша й тепер наша!—відкавав йому дзвінкий Андрійв голос—Наша буде!—додав він, виступаючи з громади.

Становий так і стрепенувсь.

—Що? ти смієш так казати? бунтовник! Старосто, візьми його в холодну!

Ніхто й не ворухнувся.

— Та що це тут?—скрикнув становий, збуряковівши.—Де староста? старшина?

Але і староста, і старшина на той час десь зникли.

— А, ви так! Я ж вам! Іди сюди!—крикнув він на Андрія.

— Чого?—спитався той.

— Іди сюди!

— Чого?

— Громадо! з'яжіть цього чоловіка!

Громада не ворухнулась.

— Та що це—бунт?—ще раз спитався становий.

— Не бунт,—скрикнуло кілька голосів,—а нема за що його в'язати, бо ми всі так кажемо, як він.

— Ах ви ж...—вигукнув становий лайку і ту ж мить, стиснувши кулаки, кинувся з рундука і вдарив з усієї сили в обличчя першого, хто стрівся йому. Перший був дід Степан; кров залила йому обличчя і він упав додолу.

Громада мов здригнулася, мов щось загало в її і стигло.

— А, ти бунтувати!—скрикнув становий і замахнувся на Андрія. Але Андрій як залізними кліщами вхопив станового за руку.

— Пансі нас царь визволив од бійки!—промовив він, ваччо гнаючи.

перії. А позад волости, мало не зараз же за нею, починалася панська земля, а на їй ліс. Ліс був дуже близько від волости, сажень на сто. Цим саме лісом і був шлях у Радівку з губернського міста і звідти й чути було дзвоник усе дужче та дужче. Але відразу він стих і хвилини з п'ять нічого не було чути, а тоді знову зазвеніло і ту ж мить з лісу вихопилась коляса, запряжена чотирма баскими кіньми.

Вони як змії підбігли до волости,

— Бережись!—крикнув кучерь.

Громада розступилась. Коляса підбігла до рундука. З неї вискочив молоденький панок „з хрестами“ і той пристав, що вчора був. Коляса трохи відїхала і стала зараз біля рундука. Андрій узяв свого папера і зійшов між люде.

Пани стали на рундуку і повернулись до громади. Молодий панок сміливо й весело згукнув:

— Здравствуйте, міряне!

— Здорові були, пане!—промовили люде, покидавши шапки.

— Я—чиновникъ особыхъ порученій и прїѣхаль по порученію его превосходительства для улаженія возникшихъ здѣсь недоразумѣній.

І панок і далі такою саме зрозумілою мовою почав з прихильним любим усміхом вняснити громаді справу.

— Надѣюсь, что вы поймете меня, что вы обязаны исполнить мои законныя требованія...

Громада мовчала.

— Что же вы молчите? Развѣ вы не поняли того, что я вамъ скажалъ?

— Ні!—в один голос гукнула громада.

Пристав глянув на панка і іронічно осміхнувся, а панок, трохи збентежившись, почав знову:

— Какъ же вы не понимаете,—вѣдь это очень просто! Поймите,—это очень просто...

— Та то вам, пане, просто,—озвався хтось із громади,—бо се не ваша земля і не з вас гроші правлять, а нам воно зовсім не просто.

— А так! так!—загомонила громада.—Земля наша здавна, а це яким правом у нас її однімати? Ні, пане, ми цим не поступимося! Ми жалітимемся! Ми написали вже бомагу.

— Подайте сюди!—звелів панок.

— Ні, ми вам не подамо, бо це не вам, а губернаторові.

— Но вѣдь я же присланъ...

— Е, ні! Не воно! Це до губернатора.

— А то й до царя, коли губернатор не гес...

— Но послушайте, господа!—почав знов упевняти панок,—вы совершенно забываете, что судебный приговоръ, для приведенія въ исполненіе котораго я воть съ г. судебнымъ приставомъ пріѣхаль, — онъ долженъ же быть приведенъ в исполненіе.

— Ми того не знаємо. А землі не віддамо.

— Я вамъ еще разъ говорю слѣдующее: желаете ли вы добровольно уплатить три тысячи г-ну Раденко или нѣтъ?

— Ні!

— Въ такомъ случаѣ мы должны будемъ приступить ко взысканію. Господинъ судебный приставъ,—пожалуйте! Гдѣ же старшина и урядникъ? Пусть они вѣдутъ насъ для оцѣнки имущества.

— Люде добрі!—скрикнув Андрій, знімаючи над головою папер з громадською постановою.— Чи ви чуєте? Вони хочуть нас цінувати! Невже ми попустимо?

— Цінувати? Зроду-віку не попустимо!

— Не попустимо! Не буде цього! Сідайте, пане, в свою колясу та їдьте туди, відкїля приїхали. Сідайте! Сідайте! Нас царь буде судити, а не ви!

Громада насунулась до рундука.

— А, так?—сказав панок і свиснув у щось голосно та гостро. Тієї ж миті перед здивованими громадянами лїс за волостю заворушивсь і з його виступила купа якихсь людей у білому з червоним. В руках у їх було щось блискуче.

— Стройсь!—почувся голосний вигук.

Велика купа заворушилась і за мить простяглась однією лавою,

— Шаго-о омь—маршъ!—розітнувся знову вигук.

Уся купа сколихнулася і рівно одбиваючи ступіні, мірно й чепурно почала наближатися до волости.

— Салдати! Салдати!—сполохнулась громада.

— Ружья на пере-е-вѣсь!

Стальові шпички блиснули на сонці і перехилились гострїями до громади.

Почулася ще якась команда, салдати розбились на дві купи і за хвилину обидві, обійшовши волосний двір, стали з того й з того боку біля громади, держучи рушницї на поготовї.

— Вы видите, общество,—почувся голос з рундука,—что я не намѣренъ шутить. Немедленно разойдитесь по домамъ!

— Панове громадо!—голосно згукнув Андрій, —не слухайтесь! Вони нас розженуть по хатах, а там і пов'яжуть поодинокі. Будьмо в гурті, так нам нічого не зроблять.

— Не розійдемося!—загукала громада.

Панок з рундука кивнув рукою. Салдати почали тихо насувати на громаду, держачи багнети проти людей. Громада подалась од волости. Салдати вступили вулицю перед волостю. Їх начальник зійшов на рундук і став коло панка.

А громада тим часом подавалась усе назад та назад. Так перейшла вона вузьку вулицю і дійшла до другої перії. Попереду був Андрій.

— Вы видите, что я употребляю силу!—кричав панок з рундука.

— Не сміє він!—казав громаді Андрій.—Не має він права!

Але салдати почали знову насувати з своїми багнетами. Їх мовчазна одностайна маса з однаковими рухами грізно наступала на рухливу, обурену громаду.

— Та що ж се таке?—скрикнув хтось у громаді.—Бери, хлопці, коляки та обороняйся!

Ту ж мить затріщали тини і в руках у людей з'явилися коляки.

Салдати насували.

— Стой!—розітнулася команда з рундука.

Салдати зупинились.

— Если вы сію минуту не разойдетесь,—солдаты будут стрелять,—почулося з рундука.

Громада мовчки ламала тини.

— Рота-аа—'товсь!

Брязнули рушниці, цокнули патрони. Громада затихла.

— Розойдіться!

Громада мовчала. Поперед неї стояв Андрій.

— Господа,—смикнув панна за рукав зблідлий пристав,—да вбдь это кровопролитіє будеть.

— Тільки у каждого десятого боевой патроне, а у остальных на первый разь холостые,—одмовив офіцер.

— Но все же...

— Рота-а—плі!

Голосний стріл з рушниць розлігся далеко. Дим заслав на хвилину все з перед очей. Але зараз же почувлися скрики, і все стовпище кинулось в рвотіч бігти вулицею.

Як вони відбігли, пани з рундука побачили серед вулиці кілька трупів.

Один мертвий і досі держав у руці якийсь папер, лежачи ниць на землі.

То був Андрій з своєю громадською постановою.

— Ой, рятуйте ж! ой, голубочки!—несаковито кричала дівчина, вбігаючи на економічний двір та кидаючись просто в будинок. На порозі вона зустріла Ганну.

— Що там, чого ти, Харитино?

Се була наймичка Ганнина. Тепер вона вся тремтіла з ляку, нижні щелепи трусилися і вона ледві могла говорити.

— Б'ють!..—вихопилось у неї.

Ганна ще нічого не знала. Вона не знала про те, що мусять прийти салдати та й Гордій про се не знав. Ганна, правда, чула якийсь грюк (волесть була аж на другому краї слободя), але ніяк не могла догадатися, що воно таке,

— Хто б'є? кого?—спиталася вона.

— Салдати! Ой лихо—салдати!..—Пани з го-
рода привели.. Як почали стріляти!.. Народу та
і валяється побитого...

Ганна зрозуміла все. Вона швидко поверну-
лася, вона хотіла йти до Гордія і відразу вустрі-
лася з ім. Він стояв у дверях з другої хати—бі-
лий, як стіна.

— Гордію, що це?—хотіла спитатися Ганна,
але в неї не стало голосу. Вона тільки глянула на
Гордія і простягла до його руки. Але він повер-
нувся і вийшов з хати.

Пішов у свою хату і замкнувся.

Еге, і він зрозумів усе. Він почував, що сила
кидає його, але переміг себе. Почав ходити по хаті
з кутка в кутку. Почував, що прийшов той час,
коли мусить зробитися все. Він знав, що сей час
прийде. Знав це ще тоді, як утопилася Орися.
тепер він прийшов.

У всякому разі треба позводити рахунки.

Його актив... Справді, який його актив? Хиб
кільки гарних фраз, та й то в старовину, звісно.
Роботи на користь людську він не робив ніякої.

А пасів? Чи злічиш його увесь? Ну, хоч щ
з більшого.

Більшого—трое: Ганна, Орися і селяне.

Ганна!.. Він любив її тіло, а не душу. Мал
не чотири роки прожив з нею, її не люблячи.
Звісно, ховав це. Але всього не сховаєш... А бул
так, що він навіть виразно виявляв, що горду
нею... Вона мучилась... Защо він її замучив? О
цього одного досить, цілком досить!

Він підійшов до столу, одімкнув у йому шу-
ляду, виняв збідти револьвер і положив на стол
Тоді вхопив папірець і, не сідаючи, написав:

„Ганно, прости, як що можеш! Сам не насмілююсь прохати тебе про це. Прости! сподіваюся, що так буде краще. Таким, як я, нема місця на землі. Дозволь, хоч я цього й не заробив, поцілувати тебе і сина моїм останнім поцілунком. Прошавай! Гордій“.

Положив цього листа у коверту; заклеїв і написав адресу.

Потім на другому клаптику кілька слів пошлі.

Тоді взяв револьвер...

Ну, але ж він не скінчив рахунків. Чи треба ж?

Невимовний холод пробіг йому по всьому тілові. Згадав, що вбив другу людину. Боже мій, як він її обдурював!.. Але ж хіба саму її він вбив? Хіба сама вона проклінала його перед смертю? Хіба цього не робили ті мертві радівські громадяне та й уся громада? І все це зробив він! Він, той, що...

Йому вапаморочувало голову. Невже ж він людина після цього? О, який би він радий був, би хто прийшов і роздавив його ногою, як червона гидкого! Але цього ніхто не зробить, бо це ніби тільки зробити Бог, а Бога він не знає.

Якийсь скрик, галас почувсь йому... А, це все наробив він і не може цього зупинити. Але ж Бога нема,—через віщо ж його, Гордія, так убила те, що він наробив? Значить є *щось*, якась *пра*, що нею людські вчинки міряються? Може се Бог? А! все одно! все одно! Пізно вже, пізно! Не пер розбірати. Як що Бог є, то він довідається до се *там*.

Підняв револьвер і притулив рулю до виска.

Один п'рух пальцем і нічого цього не буде:
А може ще рано?.. Рано?! О, падлюшний черван!
Тебе вже роздавлено, те щось тебе роздавило вже!
Так гинь же!..

Голосний стріль розітнувся по хаті і бездушне
Гордієве тіло важко впало додолу...

ЕПІЛОГ.

Вільної практики міський лікарь Демид Гайденко ожидався ввечері гостей. Мали бути старі й нові міські знайомі, а з межи їх: Марко Кравченко, його приятель Семен Лісовський з жінкою, учитель Бійчевський, старий Шкляренко, Квітковський—сей давно вже покинув своє толстовство і тепер знову шукає шляху. У найбільшій світлиці поставляний був стіл з тарілками та иншим обіднім знаряддям. Сам Демид не був у цій хаті,—його тільки видно було крізь напіз одчинені двері, як він щось писав, нахилившись над столом. Коло столу ж у великій світлиці клопоталась його жінка, Ганна Михайлівна...

Минуло вже два роки, як Ганна пішла за Демидом. За цей час вона видимо поздоровішала, щоки почервоніли, в спокійних очах видно було щастя. Вона моторно ставляла всячину на столі, послаючи наймичку принести то те, то инше. За Ганною, чіпляючись їй за сукню, бігав хлопчик років п'ятьох: це був Гордіїв син,—більше дітей у Ганни не було.

— Мамо! — лепетав хлопчик, — мамо!

— Чого тобі?

— Мамо, нащо то стіл великий?

— За маненьким не сядемо всі.

— Чого?

— Того, що буде багато гостей.

— А чого?

— Бо сьогодні свято.

— Свято? Це так, як Великдень? Таке свято? Ганна бере хлопця на руки і підносить його до великого Шевченкового бюсту.

— Оцього дідуся звать дідузем Тарасом. Він був дуже добрий, ласкавий. Він дуже любив таких маленьких дітей, як ти; завсігди їх бавив, жалував. І він і всіх людей любив і всім нам дуже багато добра зробив. За це всі ми його шануємо і любимо. Сьогодні його іменини і ми цей день святкуємо.

Хлопець замислено й довго дивиться на бюст і нарешті питається:

— Мамо, а де тепер дідуся Тарас?

— Він умер, синку.

— Мамо, я хочу дідуся Тараса поцілувати.

Ганна, всміхаючись, піднімає сина і дитина цілує „дідуся Тараса“ в білі губи. Тоді мати спускає хлопця додола, але він усе стоїть перед бюстом дивиться на його...

— Ну, все здається! — дума Ганна, озираючи останнє стія і сіда на хвилину відпочити, дожидаючи своїх гостей, що мусять зійтись на Шевченкове свято.

Але як же це сталося, що Демид та Ганна на селі, а в місті святкують його?

Вже чотири роки минуло з того часу, як вона покинула село, але й досі, тільки згадає вона його — страшний холод починає стискати їй мозок. Тоді...

Вона спершу була як божевільна. Та може збожеволіла б, як би не Демид. Він приїхав зараз же, довідавшись про страшну пригоду. Він дуже запоміг тому, щоб справа з рідівцями скінчилась швидко і не так тяжко для селян.

Тільки через тиждень, поховавши Гордія, могла виїхати до матері. На підставі формального акту, все, що мав Гордій, припадало Ганні. На неї падала повинність упорядкувати справу з радівцями. Та в неї не було зараз сили на се діло, і вона звірила Демидові робити з усім що він хоче.

Як Ганна виїхала, Демид зараз же заходивсь коло діла. Він попрогонив усіх до одного, хто досі служив в окономії, і почав порядкувати сам, взявши собі на поміч двох-трьох чесних людей. Та сам він не хазяйнував,—усю землю повіддавав селянам. Спершу взяли кистівці, потім і радівці. Добра слава Демидова і мала ціна, за яку він оддавав землю, дуже швидко залагодили цю справу.

Разом з тим Демид і своєю особистою лікарською роботою, і матеріяльно допомагав усіх тих, хто зазнав якого лиха через погром. Він сам ходив по катах, лічив, прислав хліба і ще чого треба було тим сем'ям, яких батьки були в тюрмі. Помалу він прикилив до себе всю радівську громаду.

Так проминуло більш року. Можна вже було говорити з Ганною про радівську справу і, приїхавши одного разу в город, Демид заговорив про неї. У його був добре обміркований план, і Ганна цілком на його пристала. вся радівська земля повинна була належати радівцям.

— Але чи не думаєте ви, — завважив Демид, — що ваш син, зріши...

— Мій син, — перепинила його Ганна, — повинен і ногою не ступати на скривавлену землю.

Через пів року Демид ніби продав радівцям формальним актом увесь маєток. Та з цього склалася несподівана халепка, Громада не схотіла при-

няти до свого гурту Семененка, а він послав на Демида доноса. Демида арештовано і хоча швидко випущено, та заборонено жити на селі. Але радівська грмада таки зосталась хазяїном землі.

Демид переїхав у город і почав лікарювати не пориваючи з'язків з своїми сільськими приятелями. Через два роки після Гордієвої смерти він одружився з Ганною...

І ото тепер вони дожидалися гостей на Шевченкове свято.

Мав бути реферат, декламації, співи... Та ні в їх була головна вага сього вечора.

На йому мало обмірковуватися одно дуже важне питання—про те, щоб злучитися в ширший гурт, з якого мусила вирости українська політична партія. Це нарис її програми і переглядав в остаток не Демид, сидячи в своєму кабінеті.

Зробивши все, що треба, він вийшов до великої світлиці. Хлопчик кудись побіг, Ганна сиділа сама, похиливши голову.

— Щось досі гостей нема,—промовив бу Демид і враз припинився, побачивши, що Ганна плаче.

— Що тобі, голубко?—спитався Демид, обіймаючи її.

— Знаєш... я... згадала, що в цей день звичайно й він святкував своє народження...

Демид знав, що вона говорить про Гордія.

— Знаєш,—казала вона далі,—у мене з голви не йде думка... думка про те, що він умевпевнений, що його всі проклинають... умер, зробив стільки зла...

— Мила моя!—промовив Демид,—не журися. Хто має серце, той не проклинатиме його. Він зробив зло не тим, що бажав його зробити (тоді б він

себе), а тим, що стояв на розпутті, не знав. Не мав одмови на такі питання, що не їх, несила жити. Кожне рішає їх по своєму, ніж те рішення знайде, чимало намучиться, натура була занадто палка і багато ба- через віщо він не встиг рішити питання бо, як йому було треба, і зробив зло. Але ж його любила правду і шукала тієї правди винно. Не вона винна, що тієї правди не знайшла і зблукалась. Але не думай, що саме зло після таких людей зостається. Навпаки! Хиба він сам стояв на розпутті? Подивись навкруги, подивись на нашу інтелігенцію!... Всі ми на розпутті! І ось ми бачимо, що такі, як він помиляються і бережемось такої помилки. Він—жертва, що принесено її світовій силі за змогу не помилятися. Без жертв же, ти сама знаєш, не робиться ніяке діло. І як що я подумаю про все, то не проклинати мені його хочеться, а великий жаль та прихильність росте в мене в серці до його. А зло те, що він зробив... На це у людському серці є завжди одне велике, святе почування—прощення. Правда, кохана?

— Правда, милий!—одмовила вона, підвівши голову.

В цю мить дзенькнув дзвоник.

— От і гості!—промовив Демид. — Будемо згадувати великого вчителя початком нового великого діла...

1891. XII. 20.
С. Олексівка, на Катеринославщині.

